

A HIT TÁPLÁLÉKA

Richard A. Bennett

A HIT TÁPLÁLÉKA

Bibliai útmutató

*Irányelvek az Istennel való
állhatatos és élő közösségre*

Richard A. Bennett

2. javított és bővített kiadás

EVANGÉLIUMI KIADÓ

A könyv eredeti címe és kiadója:
Food for Faith; Trumpet House Publishers, USA
© 1998, 1999, 2003 Cross Currents International
Ministries

Magyar kiadás
© Evangéliumi Kiadó 2007

Cross Currents International Ministries
www.ccim-media.com

ISBN 978-963-7369-75-9

A magyarországi jogok tulajdonosa és a kiadásért felel
az Evangéliumi Kiadó és Iratmisszió
1066 Budapest, Ó utca 16.
Felelős szerkesztő: Vohmann Péter

Készült: *fótoGOLD*^{NY}*Nyomda* 2007/026, Gyál
Felelős vezető: Borvető Béla

TARTALOMJEGYZÉK

ELŐSZÓ	5
BEVEZETÉS	6
1. MINDENNAPI ÖRÖM	10
2. A FEJ ÉS A SZÍV	17
A fej – A bibliatanulmányozás célja és problémái	19
A szív – Az Istennel együtt töltött idő helyreigazít és tanácsol	22
3. IMÁDSÁGOS FELKÉSZÜLÉS.	29
Térdelj le!	
Amíg büszke vagy, nem jöhet létre igazi közösséged Istennel.	31
Tárjátok föl szíveteket!	33
Az élő közösség mindig Isten kegyelmi székénél kezdődik	33
Élő közösség nem jöhet létre, ha tisztátalan a lelkiismeretünk	35
<i>A tisztátalan lelkiismeret . . . . .</i>	35
<i>A tiszta lelkiismeret . . . . .</i>	36
Az élő közösség kizárja a rossz lelki-szellemi állapotot	38
Az élő közösség nem fér össze az énközpontú élettel	41
<i>Hasonlóvá lévén az Ő halálához. . . . .</i>	42
<i>Az én mennyei perspektívám . . . . .</i>	44
<i>Az én földi problémám . . . . .</i>	48

4. AZ ISTENNEL TÖLTÖTT CSENDESSÉG	
IDEJE	56
Az engedelmesség válasza	58
Az élő közösség megkívánja akaratunk	
hódolását	58
A hit szerepe	60
Isten imádásának a valósága	64
Készültségben az ellenséggel szemben	66
Védekező szellemi hadviselés	68
Támadó szellemi hadviselés	69
5. A HIT TÉNYEZŐJE.	74
A hit az Istennel való élő közösséget	
munkáló erő	77
A hit: eszköz, amely által a feltámadott Úr	
győzelmét a Szent Szellem Isten gyermekei	
előtt feltárja	79
A test kívánsága	80
A szemek kívánsága	80
Az étellel való kérkedés.	81
6. A SZÓLÁS IDEJE.	84
Bővelkedő evangélizáció	87
Hivatásbeli élet.	88
Társadalmi élet.	89
Hívó élet.	90
7. GYÜMÖLCS VAGY TŰZ	95
Fehér lapok.	97
Eltékozolt évek	98
Örök világosság	100
8. JÖJJETEK, EGYETEK!	102
Függelék A) Bibliatanulmányozás.	117
Függelék B) Az Istennel töltött idő	118

ELŐSZÓ

Különös kiváltságnak tartom Dr. Richard A. Bennett, *A hit tápláléka* című új könyvének ajánlását. Értékes folytatása ez az *Isten keresése* című, korábbi könyvének. Az ember nem juthat el Istenhez hit nélkül (Zsid 11,6), és nem élhet Istennek hit nélkül (Róm 1,17). Hogy ez lehetséges legyen, a hitet mind a kezdetén (Róm 10,17), mind pedig folyamatosan (1Pt 2,1-3; Zsid 5,12-14) táplálni kell. Az Úr Jézus véglegesítette ezt a dolgot, amikor kijelentette, hogy *„Nem csak kenyérrel él az ember, hanem minden igével, amely Isten szájából származik”* (Mt 4,4). Korábban Jeremiás erősítette meg ezt az elvet, amikor ezt írta: *„Ha eljutott hozzám Igéd, én élveztem, Igéd vidámságot szerzett nekem és szívbeli örömet, hiszen rólad neveztek el engem, Uram, Seregek Istene”* (Jer 15,16)

Ahhoz, hogy a lelki táplálék maximális jótéteménnyel járjon, azt értékelni, felhasználni, utána pedig abból élni kell. Dr. Bennett megmutatja nekünk, hogyan történik ez a folyamat azokban az időkben, amikor *„együtt járunk”* Istennel. Különösen a 8. fejezet jelent hasznos segítséget e tekintetben.

A szekuláris humanizmus korában, amikor az átlag keresztyén az őt ért agyamosás miatt azt gondolja, hogy Istennek tud élni a benne élő Krisztustól való teljes hitbeli függés nélkül (Gal 2,20), egy ilyen könyv, mint *A hit tápláléka*, mennyei üzenet mindnyájunk számára. Isten áldja meg ennek a könyvnek a szolgálatát, amint előre halad missziója útján.

Dr. Stephen Olford
Memphis, Tennessee, USA

BEVEZETÉS

„A HIT TÁPLÁLÉKA” voltaképpen az „Isten keresése”^{*} c. könyvnek a folytatása, amelyet néhány éve írtam. Az idő tájt feleségemmel házasságunk 25. évfordulójához közeledtünk, és Isten iránti hálánkat azzal akartuk kifejezni, hogy megírjuk, kinyomtatjuk és közzéteszük ezt a korábbi evangéliumi üzenetet. Az első kiadást 25 000 példányban adtuk ki. Az utóbbi tíz év folyamán Isten úgy látta jónak, hogy rendkívüli módon megáldja ezt a hálaáldozatul szánt művet. Ma már több mint három millió példányt terjesztettek el belőle szerte a világon, több mint ötven különböző nyelvre fordították le – és a könyv iránti igény egyre csak nő. Nagy örömünk, hogy halljuk azoknak a beszámolóját, akik a világ különböző részein annak eredményeként születtek újjá, hogy elolvasták az „Isten keresése” c. könyvet.

Most pedig 35. házassági évfordulónk közeleg. A közbeeső években újabb kapuk nyíltak meg az evangélium előtt – és vele együtt az „Isten keresése” terjesztése előtt – oly nagy mértékben, amit el se tudtunk képzelni tíz évvel ezelőtt. Következésképpen el sem tudtunk gondolni jobb módot mennyei Atyánk iránti szeretetünk és hálánk kifejezésére, mint hogy közreadjuk „A HIT TÁPLÁLÉKA” c. munkánkat. Bárcsak Isten ugyanúgy felhasználná ezt a művet is, mint ahogy megáldotta az „Isten keresés”-ét, hogy segítsen azoknak – mind országunkban, mind szerte a világon –, akik új életet találnak Krisztusban.

Ez a könyv azonban nemcsak az „Isten keresése” folytatása. Dorothyval együtt hisszük, hogy önmagában is életető segítség lesz mindazon hívók számára, akik meghit-

---

^{*} Magyarul megjelent Kiadónknál

tebb kapcsolatba kívánnak kerülni az Úrral. Szívünkben azzal az őszinte imádsággal írtuk, hogy olvasójának személyre szóló segítséget nyújtson keresztyén életvitelében, és bátorítsa őt a hívő életre.

„**A HIT TÁPLÁLÉKA**”-t valójában nem azzal a szándékkal írtuk, hogy aki a kezébe veszi, a szokásos módon bánjon vele, azaz: elolvassa, és azután félretegye. Ezért ha olvasóm végigolvasta, elképzelhető, hogy állandóan keze ügyében akarja tartani, mint egy kézikönyvet. Ha a könyvben ajánlott elveket híven alkalmazzuk életünkre, megtanulhatjuk, hogyan járhatunk Istennel egyre kiegyensúlyozottabb és meghittebb közösségben.

Sokan közülünk bölcsnek tartanak egy alkalmi orvosi „felülvizsgálatot”. Ennek érdekében, pénzt és egy kis időt is áldoznak. Bármely fizikai probléma korrekt diagnózis, valamint az utána következő kezelés, nagymértékben függ az orvos megelőző kérdéseitől. Bölcs dolog tehát, ha a keresztyén ember, aláveti magát egy ilyen alkalmi lelki-szellemi „felülvizsgálatnak”. S az, ami ehhez szükséges, az átlátható becsületesség, és idő szentelése arra, amikor elvonulunk, hogy egyedül legyünk Istennel! Minden fejezet végén találunk néhány alkalmas kérdést, hogy személyes „lelki felülvizsgálatunk” alapjául szolgáljanak. Lehet, hogy egyeseket ezek közül a kérdések közül, kellemetlennek találunk. Emlékezzünk rá, hogy egy fizikai vizsgálat során is, az a hely, amelyik a legfájdalmasabb, általában az, ahol a probléma található.

Miközben ezt a könyvet írtam, eszembe jutott egy eset, amit egyik barátomtól, a megboldogult Dr. J. Edwin Orr-tól hallottam. Arról szól, hogy egy jól ismert prédikátort meghívtak, hogy vele és más keresztyén vezetőkkel együtt vegyen részt egy fontos országos gyűlésen, amelynek kizárólagos célja a közbenjáró könyörgés volt. Az itt meg nem nevezett prédikátor, akiről Edwin szólt, udvari-

asan visszautasította a meghívást, mondván, hogy túlságosan elfoglalt ahhoz, hogy hosszúra nyúló imaösszejöveteleken vegyen részt. Kimentést kérő leveléhez csatolt azonban egy utóiratot, amelyben megírta, hogy van egy igen jó prédikációja az imádságról, és ezt boldogan elmondja bármely következő gyűlésen.

Nos, én szívem mélyén tudom, mennyivel könnyebb írni és prédikálni az imádságról, mint valóban buzgón könyörögni. Így tehát ezt a könyvet sem „szakértőként” írom, hanem úgy, ahogyan az egyik éhes ember elmondja a másiknak, hol lehet kenyeret találni.

Feleségem, Dorothy nemcsak bátorított „A HIT TÁPLÁLÉKA” c. könyv írásában, hanem ami ennél még fontosabb, az utóbbi 35 éven át szüntelenül vigyázta és bátorította az Istennel kettesben töltött csendes óráimat. Még világosan emlékszem, hogyan imádkoztam én magam is ugyanúgy, amint C. T. Studd könyörgött, még mielőtt Dorothyval találkoztam volna. Valahogy így hangzott: „Uram, ha adsz nekem feleséget, add, hogy legyen számomra olyan, mint a tüzes ösztöke, aki biztat, amikor fel akarok hagyni a szolgálattal.” Nagy kiváltság számomra, hogy ilyen feleségem lehet! Áldott legyen érte Isten!

Idestova több mint negyvenöt éve annak, hogy Stephen Olford (aki Krisztusban atyám), elvezetett a Megváltóhoz. Nagyon hálás vagyok azért, hogy felhívta figyelmemet arra, mennyire fontos a rendszeres bibliaolvasás és imádság.

Ebben a könyvben számos gondolat az Isten Igéjén való személyes elmélkedéseimből származik. Másokat pedig Isten választott szolgálóinak biblikus élelméljűségéből gyűjtöttem össze, azokéból, akikkel az Úr kegyelmesen megengedte, hogy találkozzam. Bár túl sokan vannak ezek a hűségesebb emberek ahhoz, hogy név szerint is említsem őket egy ilyen kicsiny és gyakorlati könyvben, mégis mindegyikükért áldom az Urat.

Most pedig azzal, hogy kiadom „A HIT TÁPLÁLÉKÁ”-t, engedelmeskedem annak az intésnek, amelyet Pál adott hitben való fiának, Timóteusnak: „...amit tőlem hallottál sok tanú előtt, azokat add át megbízható embereknek, akik mások tanítására is alkalmasak lesznek” (2Tim 2,2).

Bár ezt a könyvet azért írtam, hogy segítsen a hívőket az Úr Jézussal való szüntelen közösség megélésében, olvasóim közt lesznek olyanok is, akik még nem ismerik a bűnbocsánat örömét és az örök élet csodálatos bizonyosságát. Ha te is ezek közé tartozol, kérlek, sürgősen keresd ki a Bibliádban János evangéliumát, és olvasd el a 20. rész 31. versét:

„Ezek pedig azért írtattak meg, hogy higgyétek: Jézus a Krisztus, az Isten Fia, és e hitben életetek legyen az Ő nevében.”

R.A.B.

*„Milyen édesek ínyemnek ígéreteid!
Édesebbek, mint számnak a méz...
Én pedig szeretem parancsolataidat,
jobban az aranynál,
a színaranynál is.*

(Zsolt 119,103.127)

1.

MINDENNAPI ÖRÖM

Nemrégiben egy igen kedves keresztyén hölgy azt kérte: „Kérem, imádkozzék, hogy *mélyebb* kapcsolatom lehessen az Úrral.” Valóban, a kapcsolatok mélységének különböző fokozatai lehetnek. Ez így van a keresztyéneknek az Úr Jézus Krisztussal való közösségében is.

Még az emberi kapcsolatok is akkor válhatnak csupán valóságos közösséggé, ha egybehangelődnek az akaratok, azonosulnak az értékrendszerek, közösek az érdeklődési körök, és becsületes, nyílt kommunikáció által a szívek is találkoznak egymással.

Feleségemmel, Dorothyval együtt nemrég kaptunk egy levelet, amely nagy örömet szerzett mindkettőnknek. Két régi kollégámtól és munkatársamtól jött, Kenyából. Ők Nairobiban laknak.

Ez a házaspár, akiről szinte azt mondhatjuk, hogy „gyermekeink a hitben”, híven szolgál sok év óta, és hordozza az evangéliumot egész Kelet-Afrikában. Nos, ezektől a barátainktól kapott levél így szólt: „Tegnap Dorothy-babát hazahoztuk a kórházból: mint névrokona, ő is elhatározta, hogy pontos lesz. Dorothy-baba pontosan május 8-án délben 1 órakor érkezett... súlya 3 kg...” Milyen kimondhatatlanul nagy öröm nekik és nekünk.

Könnyű azonosulnunk a boldog, büszke szülőkkel, akik gyengéd szeretettel viszik haza újszülöttjüket. És ahogy a gyermek nő, vele növekszik az öröm is, ahogy látjuk a kicsi első kísérletét, hogy nevéssen, vagy megfogjon valamit. Piciny lábujjai, rózsás térdei, az első lépés – azután az a pillanat, amikor először kimondja: „papa” vagy „mama”. Valóban, az újszülött csecsemő, a fejlődés

lehetőségével olyan csoda, amely felülhaladja az ember értelmét. És még csodálatosabb az az ember, aki éppen most született újjá – és aki megteszi az első lépéseket a szellemi születéstől a szellemi érettség felé.

Sajnos, az élet útja nem mindig egyenes a születés örömetől az érett felnőttkor felé. Szomorú tény, hogy ugyanazon a héten, amikor megkaptuk a Dorothy-baba születéséről szóló örömhírt, azt is megtudtuk, hogy Cincinnati-ban élő barátaink 21 éves lánya meghalt. A kislány 21 éves létére megmaradt gyermeknek: mind testileg, mind lelkileg, mind társadalmilag. Bár szülei nagy szeretettel Carol Joynak (örvendező ének) nevezték, amikor Carol meghalt, nem volt más, mint egy 21 éves csecsemő.

Szüleivel való kapcsolatának lehetősége minimális volt, emberi szempontból nézve egész élete tragédia volt. És ahogyan Carol soha nem nőtt ki a csecsemőkorból, napjainkban is nagyon sokan soha nem nőnek ki a szellemi csecsemőkorból a gyülekezetekben. Lehet, hogy már sok éve keresztyének, mégsem növekedtek igazán az Úrban.

Pedig Isten gondoskodott olyan szellemi táplálékról, amely, ha megfelelően megemésztjük, Isten minden újszülött gyermekében a szellemi növekedésre ösztönöz. Ez a táplálék, a Biblia, megakadályozza, hogy keresztyén életünk szellemileg csökevényes maradjon. Ha az ember ki akar nőni a csecsemőkor szellemi *kíváncsiságából* az ifjúkor szellemi *stabilitásán* át a felnőttkor szellemi *érettségére*, ehhez nélkülözhetetlen az Isten Igéjével, a Bibliával való naponkénti táplálkozás. Isten azért adta a Bibliát, hogy azt ne csak kötelességből olvassuk naponta, hanem igazi gyönyörűség legyen az éhes keresztyén életében, Isten elkészített táplálékának az elfogyasztása.

Isten Igéje szüntelen és egyre növekvő gyönyörűség forrása lesz, ha megtanulod, hogyan emésszed meg saját szellemi táplálékodat. Ézsaiás prófétán keresztül Isten

kedvesen hívogatja mindazokat, akik éhesek és szomjasak a szellemi táplálékra, hogy vele egyenek az Ő királyi lakomáján:

*Ti szomjazók mind, jöjjetek vízért, még ha nincs is pénzetek! Jöjjetek, vegyetek és egyetek! Jöjjetek, vegyetek bort és tejet, nem pénzért és nem fizetségért! Minek adnátok pénzt azért, ami nem kenyér, keresményeteket azért, amivel nem lehet jóllakni? Hallgassatok csak rám, és jó ételt fogtok enni, élvezni fogjátok a kövér falatokat! **Figyeljetek rám, jöjjetek hozzám! Hallgassatok rám, és élni fogtok!** (Ézs 55,1-3)*

Igen sokan nem tudják, hogyan nyerhetnek hitük számára Isten Igéjének olvasása által táplálékot, inkább azt a megoldást választják, hogy könyveket olvasnak a Bibliáról, ahelyett, hogy magát a Bibliát olvasnák. Ez a könyv nem szándékozik magyarázni a Bibliát, hanem arra biztat, oly módon olvasd az Igét, hogy az önmagát magyarázza. Ennek eredményeként egyre jobban átéled majd mennyei Atyáddal való meghitt közösségedet.

Gyakran mondom olyanoknak, akik csak most kezdik olvasni a Bibliát, mint a hit táplálékát:

„Olvasd el azt, amit megértesz belőle, és hamarosan olyan részletre bukkansz majd, amit nem értesz. De azért folytasd az olvasást. Nemsokára ismét olyan részlethez érkezel, amit megértesz. És amit megértettél, az fokozatosan hozzásegít azoknak a részleteknek a megértéséhez, amelyeket idáig nem értettél.”

Más szavakkal: soha ne add fel!

Szerte a világon – tantermekben, előadótermekben és könyvtárakban – az emberek olyan akadémikus ismerere-

teket kapnak, amelyek gondolatainknak szolgálnak táplálékul. Ha mi hasonlóképpen úgy közelítünk a Bibliához, mint vallásos tankönyvhöz, akkor mi is csak azt kapjuk belőle: **táplálékot** a *gondolataink* számára. A Biblia azonban így figyelmeztet minket: „Az ismeret *fel-fuvalkodottá tesz*, a szeretet épít” (1Kor 8,1). Bizony, ha nem tudunk megfelelően táplálkozni Isten Igéjével, akkor egy bibliai igazságnak az ismerete sem tölt el mással, mint *fel-fuvalkodottsággal*, intellektuális büszkeséggel, ahelyett, hogy gyarapítaná, gazdagítaná hívő életünket. Ezért ahelyett, hogy az Úrral való naponkénti együttlétből pusztán ismeretet szereznénk, arra van szükségünk, hogy **táplálkozzunk az Úr megterített asztaláról *hitünk* erősítésére.**

Ellentétben azokkal, akik csak elméleti ismeretek szerzése céljából olvassák a Bibliát, ott van a sok **boldog hívő**, akik felfedezték a Biblia olvasásának a titkát úgy, hogy az szellemi táplálkozásuk *gyakorlati és élő* forrása lett. Az ilyen keresztyének megtapasztalják, hogy gyakorlati életükben hogyan jutnak egyre valóságosabb közösségbe Istennel, és ennek a folyamatnak a során felfedezik az igaz istentisztelet és gyümölcsöző szolgálat útját-módját. Az ilyen emberek számára az öntudat köteléke átadja helyét az Isten-tudat áldásának. Isten újjászületett gyermekének csodálatos kiváltsága az, hogy naponta bizakodva és személyesen közelíthet Istenhez, nyitott szívvel és kezében nyitott Bibliával.

Felteheted a kérdést:

„Mi a Biblia olvasásának legjobb módja, hogy az táplálja lelkemet, és képessé tegyen arra, hogy növekedjem a szeretetben és a mi Urunk Jézus Krisztusnak megismerésében?”

Ennek a titka: „AZ ÚRRAL EGYÜTT TÖLTÖTT IDŐ”.

Az EGYÜTT TÖLTÖTT IDŐ valójában a mi élő Urunkkal való beszélgetés. Igéjén, a Biblián keresztül Isten szól gyermekeihez. Ha becsületesen és személyesen válaszolunk arra, amit Isten mond, akkor megtanulunk válaszra váró hittel biblikusan imádkozni.

Amikor azt mondom: „biblikusan imádkozni”, akkor arra gondolok, hogy gyakorlatilag a Szentírás szavait használjuk, amelyeket éppen olvasunk, amikor imádságban felelünk Urunknak. Biblikusan imádkozni azt jelenti, hogy egyre nagyobb belső bizonyossággal imádkozunk, abban a tudatban, hogy amit kérünk, az Isten akarata szerint való. Mivel a Szent Szellem élővé teszi bennünk Isten Igéjét, mi pontosan a Szentírás szavait használjuk, és rájuk hivatkozunk mindazzal kapcsolatban, ami szívünket nyomja. Ha ily módon imádkozunk, megmenekülünk az ismételtető, elkoptatott imádságtól. Ehelyett átéljük az Úrral való közösség kiváltságát és azt, hogy egyre jobban megismerjük, mi az Ő szándéka és célja életünkkel kapcsolatban.

Az ilyen imádságban nem próbáljuk meg akaratunkat rákényszeríteni Istenre, hanem a mi akaratunk hódol az Ő akarata előtt. Miután Józsue csodálatosan átvitte Izráel fiait a Jordán folyón a tavaszi áradások idején, találkozott egy ismeretlen „férfival”. Józsue tudta, Isten megbízása az, hogy elfoglalja az országot, és megtisztítsa a pogány bálványozástól. Ezért megkérdezte az idegentől, aki kivont kardot tartott a kezében: „Közénk tartozol, vagy ellenségeinkhez?” Erre ilyen sajtáságos választ kapott: „Nem”, vagy egy másik fordítás szerint: „egyikhez sem”. Ebből a válaszból Józsue megtudta, hogy az idegen pártatlan. Ezután tisztázta kilétét: „az Úr seregének a vezére vagyok”. Ekkor Józsue felismerte, hogy ez az idegen az irányítást jött átvenni! Hódolata jeléül arcra borult, mert

megértette, hogy a Seregek Ura előtt áll. „...mert szent az a hely, ahol állsz” (Józs 5,13-15) – mondta az idegen.

Ugyanígy az imádság órájában ne soroljuk fel személyes igényeinket, hogy azután kérjük Istent, legyen velünk mindebben, ehelyett inkább hódoljunk személyes jelenléte előtt, és hangolódjunk rá az Ő terveire, szándékaira és erejére.

Biblikusan imádkozni tehát azt jelenti: Isten szándékaival és céljaival összhangban lenni. Ezt megtapasztalhatják mindazok, akik megtanulják akaratukat Istenéhez hasonlónak alakítani, valahányszor csak imádkoznak.

Ha imádságos szívvel olvasod a Bibliát, azzal az őszinte vágygal, hogy Isten üzenetét halljad, akkor „növekedni fogsz a kegyelemben és a mi Urunk, üdvözítő Jézus Krisztusunk ismeretében” (2Pt 3,18).

Amint már megfigyeltük, Ézsaiás megállapította, hogy ha valóban hajlandók vagyunk Isten hangjának hallgatására irányítani a fülünket, akkor igazán gyönyörködni fogunk abban, amit Ő mondani akar.

LELKI-SZELLEMI FELÜLVIZSGÁLAT

1. Mióta vagyok újjászületett keresztyén?
2. Volt idő, amikor szorosabb közösségben voltam Istennel, mint most?
3. Összehasonlítva mostani életemet az öt évvel ezelőttivel:
  - Több időt töltök magányos csöndességben Isten előtt?
  - Jobban meg tudom különböztetni Isten vezetését a saját kívánságaimtól?

*Uram, taníts meg engem rád hallgatni.
Zajos korban élünk, és a fülem belefáradt az ezernyi rekedt
hangba, ami állandóan ostromolja.
Add nekem az ifjú Sámuel szellemét,
aki azt mondta neked:
„Szólj, mert hallja a Te szolgád.”
Add, hogy meghalljam a Te szavadat a szívemben.
Add, hogy megszokjam a Te hangodat, hogy majd ismerős
legyen nekem, amikor a földi hangok végleg elhallgatnak,
és a Te beszéded lesz az egyetlen hang.
Ámen.*

A. W. Tozer

2. A FEJ ÉS A SZÍV

Néhány éve abban a kiváltságban volt részünk feleséggel, hogy Kenyában lehettünk és ott hirdettem Isten Igéjét az ottani igehirdetőknek. Hogy megérkezessenek az este 7 órakor kezdődő összejövetelre, a résztvevők közül némelyek már reggel 4 órától úton voltak. Azért vállalták a hosszú, fáradságos utat a kegyetlen egyenlítői nap alatt, hogy többet tudjanak meg a Bibliáról.

Megdöbbsentünk, amikor megtudtuk, hogy az itteni igehirdetők 60-70%-ának még Bibliája sincs. És noha sokan ezek közül a felavatott vezetők közül csak két-három éve tértek meg, elragadtatott bizonyágtételük nyomán Isten mégis sok helyen támasztott kicsiny gyülekezeteket az afrikai bozót népei között.

Amikor megkezdjük a konferenciát, első dolgunk volt, hogy Bibliát adjunk minden igehirdető kezébe. Azután néhány napon át a fő mondanivalóm így hangzott: „Most, hogy már mindnyájatok *kezében* van Biblia, ez nem jelent számotokra áldást mindaddig, amíg át nem megy a kezetekből a *fejetekbe*. De még akkor sem lesz tiétek az a teljes áldás, amit Isten készített számotokra ezen a néhány napon. Csak ha a Biblia mint Isten Igéje megkezdí majd önálló életét a *szívetekben*, akkor lesz ennek a konferenciának maradandó áldása számotokra. Szükséges, hogy megtanuljátok, hogyan menjen át a Biblia a kezetekből a *fejetekbe*, és a *fejetekből* a *szívetekbe*.”

Nemrégiben meglátogattam azt az angliai házat, amelyben laktunk, amikor megtértem Krisztushoz tizenéves korom vége felé. Nem messze a házunktól volt egy lámpaoszlop, amely alatt egy 14 éves fiú, Bob Flint

ugyancsak elfogadta Krisztust. Bob megtérése drámai módon megváltoztatta egész életét. Noha már munkás-ként dolgozott egy gyárban, életének ebben a korszakában Bob kétségkívül nem volt rendszeresen olvasó ember.

Mégis, keresztyénné lételének kezdeti korszakában rá tudtam venni, hogy mindennap olvassa a Bibliát, mielőtt a munkába megy. És noha semmiféle keresztyén háttére nem volt, Bob hamarosan megtanulta, hogyan táplálja hívő életét azzal, hogy személyes kapcsolatot létesítsen naponta Isten Igéjével, hogy Istennel EGYÜTT TÖLTÖTT IDŐ legyen számára a bibliaolvasás.

Nem csoda, hogy 17 éves korában, amikor beiratkozott egy levelező bibliatanfolyamra, a legjobb jegyeket kapta a Dániel könyve tanulmányára! Örömmel töltött el, amikor meghallottam, hogy miután 18 évesen katona lett, továbbra is égett benne az Úr iránti buzgóság. Az első nyolchetes táborozásuk alatt külön-külön imádkozott a barakkban lévő többi 17 katonával. Ezek közül mindegyik Krisztus felé fordult. Mikor befejezte katonai szolgálatát, Bob elhivatást kapott arra, hogy misszionárius legyen. Ahogy utolsó németországi missziójából hazafelé tartott, Bobot hazahívta az Úr. A katonai repülőgép, amelyen utazott, lezuhant.

A repülőgép roncsai körül szétszóródtak azok az evangéliumi traktátusok, amelyek Bob hátizsákjában voltak. Valóban az történt itt, hogy a Biblia Bob kezéből a fejébe ment át, azután a fejből a szívébe, s végül a szívéből mások szívébe. Amikor Bob meghalt, tulajdonképpen csak annyi történt, hogy az Urával való meghitt földi kapcsolatból átment egy ennél sokkal csodálatosabb kapcsolatba az Isten színe előtt.

Mindenkinek van lehetősége – Bobhoz hasonlóan – tanulmányozni a Bibliát oly módon, hogy biztassa őket a gyakorlati keresztyén életre. Legtöbbünknek nem kell 15

órát gyalogolnunk annak érdekében, hogy Isten Igéjéről szóló tanítást halljunk – mint azoknak az afrikai testvéreknek, az egyenlítői nap kegyetlen sugarai alatt. De éljünk akármilyen körülmények között, mindnyájunknak tudnunk kell, hogyan alakítsuk – igen, alakítsuk – át a bibliai ismeretünket szívbeli megtapasztalássá.

Hálát adok az Úrnak, hogy már keresztyén életem kezdetén megmutatta nekem a különbséget a pusztán formális bibliatanulmányozás – és az Úrral töltött csendes idő közt. Bár Isten Igéjének tanulmányozásánál egyaránt életfontosságú a fej és a szív részvétele, fontos megértenünk, hogy az elméleti tudásunk *önmagában*, a szívünk odaszánása nélkül, *nem elegendő* a szellemi növekedéshez.

A FEJ

A bibliatanulmányozás célja és problémái

„Igyekezz kipróbált emberként megállni az Isten előtt, mint olyan munkás, aki nem vall szégyent, hanem helyesen fejtegeti az igazság Igéjét” (2Tim 2,15). A Biblia tanulmányozása önmagában is igen fontos és szükséges, tartalmának megismerése céljából minden keresztyén számára. Valahányszor csak teheted, használd ki *egy-egy* istenfélő igehirdető tanítását, és használd fel a rendelkezésedre álló bibliai kommentárokat arra, hogy ily módon megismerkedj Isten Igéjével. A szerzett információk nagyban segítenek majd, amikor félrevonulsz, hogy *kettesben légy Istennel*.

Mert végül is mind a vezetők, mind az Ige többi tanítója Isten ajándékai az Ő Gyülekezete számára. Az igehirdető szolgálatának legfontosabb része az, hogy megismertesse a Biblia különböző könyveinek *tartalmát, összefüggéseit és mondanivalóját*, fejezetről fejezetre és könyvről könyvre. Ez a szolgálati módszer keretül szolgál arra, hogy a gyü-

lekezetét istenfélő életre nevelje, a hívők belső békességét növelje, és ébresztgesse bennük a felelősséget a veszendő lelkek iránt.

Itt van előttem öt előadás kézírata, amelyet néhány évvel ezelőtt William Still testvér tartott egy egyetemi hallgatók részére rendezett konferencián. Az illető igehirdető immár 45 éve szolgál ugyanabban az aberdeeni gyülekezetben Skóciában, és szolgálata ma is olyan eleven, mint korábban. Szolgálatának hatása messze kiterjed gyülekezetének határain túl. A megtértek kicsiny serege, és még sokan mások, akik szolgálatán át meghallották Isten evangéliumát, szolgálják Krisztust szerte az egész világon. Az egyetemi hallgatókhoz szóló előadásaiban többek között ezeket mondta:

„Az igehirdető arra hivatott, hogy táplálja a nyáját, még ha a nyája nem is akarja, hogy táplálja őket. Nyilvánvalóan nem az a hivatása, hogy a kecskéket szórakoztassa. Szórakoztassák a kecskék a kecskéket a kecskék országában. Ti nyilvánvalóan nem fogjátok a kecskéket az Úr juhaivá tenni azáltal, hogy hízelegtek kecske mivoltuknak... A leggyümölcsözőbb pásztori kötelesség az, hogy a juhok mindenféle fajtáját együtt tartsátok, és megmutassátok nekik, hogyan éljenek kecskék között a világban anélkül, hogy maguk is kecskévé változzanak...”

Ha új teremtés vagy a Krisztusban, akkor a legfontosabb számodra, hogy tagja légy egy olyan gyülekezetnek, amelyben életed áldott lehet a hűséges igehirdetők szolgálata által.

Sajnos lehet, hogy egyesek, akik olvassák ezt a könyvet, nem tudják megközelíteni ezt a fajta pásztori tanácsot. Még ha olyan kiváltságos is vagy, hogy részesülhetsz egy hűséges igemagyarázó segítségében, és

szerezhetsz magadnak jó bibliai kommentárokat, akkor is szüntelenül résen kell lenned, mert mindvégig fenyeget az a veszély, hogy amit megtanultál, amit értelmeddel felfogtál, az helyettesítse számodra azt a szellemi táplálékot, amit csak Isten adhat, a vele eltöltött csöndességben.

Soha ne gondoljuk azt, hogy az a bibliaismeret, amit valamely hűséges tanítótól nyertünk, vagy pedig amit a Biblia intellektuális tanulmányozása által szereztünk, helyettesítheti azt a szellemi táplálékot, amellyel az Úr táplálja szívünket és életünket, amikor engedjük, hogy hozzánk szóljon, a vele töltött *csendességünk* különleges ideje alatt.

Természetesen amint a bibliatanító nem pótolhatja az Istennel való személyes együttlétet, ugyanúgy az *Istennel kettésben* eltöltött idő sem lehet mentségünk arra, hogy elhanyagoljuk az alkalmakat, amiket Isten ad Igéjének tanulmányozására, vagy arra, hogy részesüljünk a gyülekezet szolgálatában.

Bármilyen körülmények között élj is, a következő javaslatok segíthetnek a formális bibliatanulmányozás egy gyümölcsözőbb módszerének kialakításában.

Myles Coverdale már jóval régebben javasolta, hogy Isten Igéjének *tanulmányozásánál tegyük* fel ezeket a kérdéseket:

A Szentírás megértésében nagy segítségedre lesz, ha figyelsz nemcsak arra, ami a Szentírásban *meg van írva*, hanem arra is:

Kiről szól ez a szakasz?

Kinek mondták vagy írták?

Milyen szavakat használt az író?

Mikor írták?

Honnan írták?

Milyen céllal írták?

Milyen körülmények között írták?

Hogyan illeszkedik be a szakasz az *előtte* és az *utána* álló részek közé?

Ha szokásoddá tudod tenni, hogy bibliatanulmányozásod során rendszeresen föltedd ezeket a kérdéseket (és ha lehet, használj utalásokkal ellátott Bibliát), akkor egyre izgalmasabb lesz számodra a bibliaolvasás. Felfedezed, hogy az egyes részizgazságok hogyan harmonizálnak a teljes Szentírás egyetemes igazságával. Fokozatosan egyre érdekesebbnek találod majd, ahogy kibontakozik előtted a próféciák panorámája, mint Isten kijelentése, amelyek közül egyesek már beteljesültek, a többi viszont még ezután fog beteljesülni. Egyre áldottabb leszel azáltal, hogy egyre jobban megismered az örökkévaló Istent: rácsodálkozol a teremtésre, rádöbben, hogy benne van Isten az emberi történelemben, hogyan bontakozik ki fokozatosan a megváltás tanítása. Isten Jézus Krisztus személyében eljött, és az Írás részletes utasításokat ad a keresztyéneknek, olyanoknak, mint te meg én, a mindennapi életünkre vonatkozóan.

Az ilyen bibliaismeret valóban csodálatos, és minden hívőnek érdemes törekednie rá.

A SZÍV

Az Istennel együtt töltött idő helyreigazít és tanácsol

Isten azt akarja, hogy az övéi „*Szellemben és valóságban (igazságban)*” (Jn 4,24), teljes *elméjükkel* és *szívükkel* imádják Őt, és hogy e kettő eggyé legyen a vele való személyes közösségben.

Ha a bibliatanulmányozás pusztán a Biblia tárgyi ismeretét nyújtja, az ilyen ismeret nem sokat használ! Valójában nagyon sok keresztyén számára napjainkban igen

nagy problémát jelent, hogy bár értelmileg tudják, mi a keresztyénség, ezt a tudást nem alkalmazzák őszintén a mindennapi életükre.

Szomorú, hogy vannak, akik nagyon sok mindent *tudnak* Isten Igéjéről, de nem élnek ennek a csodálatos tudásnak a fényében. Biblia-ismeretüket elzárják elméjük egyik rekeszébe, és követik a világ életmódját. Micsoda tragédia ez, hiszen Isten Igéje soha nem alkalmazkodik a különböző korok élet- és gondolkodásmódjához. Ha valaki úgy közelít Isten Igéjéhez, hogy közben értelmileg a világhoz kötődik, és megpróbálja Isten Igéjét összhangba hozni egy humanista kultúra filozófiájával vagy pszichológiájával, az megsérti az intellektuális becsületesség és erkölcsi megvesztegethetetlenség minden elvét. Az Úr Jézus Krisztus hatalmas árat fizetett azért, hogy kiszabadítson minket e jelenvaló gonosz *világból*, és Isten Igéje kétségkívül ellentmond ennek a Krisztust megvető és elvető világ gondolkodásmódjának.

Mivel Isten Igéje sohasem igazol egy humanista kultúrát, ha azzal a kívánsággal tanulmányozzuk Isten Igéjét, hogy magunk is azzá legyünk, amivé Isten akar tenni minket, ez valóban forradalmi élet-átformáló megtapasztalás lesz! És Isten azt akarja, hogy teljes szívünkkel vegyünk részt ebben a vállalkozásban, ne pedig csak értelmünkkel.

A zsoltóros *nem* azt mondta: „*Elmémbé* rejtettem beszédet”, hanem azt: „*Szívembe* zártam beszédedet, hogy ne vétkezzem ellened” (Zsolt 119,11). Valójában Hitler is idézett a Bibliából hosszú beszédeiben, de bizonyos bibliai helyek ismerete nem segítette őt sem erkölcsi döntéseiben, sem örökkévaló sorsában. Nyilvánvaló, hogy ismerete nem ért el a szívéig.

De lehet, hogy azt kérdezed: „Mit értett Dávid azon, hogy szívébe rejtette Isten beszédét?” Biztosan nem arról

az üreges, izmos szervről beszélt, ami vért pumpált a vénáiból az ütőereibe. Oda természetesen senki sem rejtheti Isten beszédét! Amikor Dávid a **szív** szót használta, a viselkedési válasz-mechanizmusának a központjára utalt. Amikor olvassuk a Bibliát, és Isten szavát lényünk közép-pontjába zárjuk, akkor a bennünk lakozó Szent Szellem hatalma által állandóan hat bennünk Isten beszédének megtisztító, felszabadító és tápláló életereje.

Mikor magam is egyetemi hallgató voltam, és módomban állt tanulmányozni a Bibliát, megtanultam, hogy a bibliai igazságok magamban való felhalmozása nem helyettesítheti azt, hogy Istennel négy szemközt egyedül legyek, és meghallgassam, mit üzen személyesen nekem az Igéje által. Akkor jöttem rá, hogy könnyebb ítéletet mondani az Ige fölött, mint engedni, hogy az Isten Igéje mondjon ítéletet fölöttem.

Kollégiumban töltött napjaimban sokat nevtünk az egyetemi előadások némileg tiszteletlen meghatározásán. Azt mondtuk: „Az előadás eszköz arra, hogy a tananyag átmenjen a professzor jegyzetéből a hallgatók jegyzetébe anélkül, hogy átment volna akár egyikük, akár másikuk fején.” Még ennél is tragikusabb az, ha a bibliai tanítás átmege az igehirdető fején, és bemegy a gyülekezet fejébe anélkül, hogy akár egyikük, akár másikuk szívét megmozgatná. Olvasóim nyilván tudják, hogy Isten világosan megmondja:

„...nem használt a hirdetett Ige, mivel nem párosult hit-tel azokban, akik hallgatták” (Zsid 4,2).

Csak akkor hozza meg Isten Igéje a nekünk szánt áldást, ha azonosulni tudunk Jeremiás próféta tanúságtételével. Jeremiás ezt mondta: „(Isten Igéje) perzselő tűzzé vált szívemben, csontjaimba van rekesztve” (Jer 20,9). Sok mai hívő szívéből hiányzik az Isten Igéjével kapcsolatos lán-

goló meggyőződés. Nincs valóságos kapcsolat a fejek és a szívek között, a hívők élete és Isten hangja között. Ennek eredményeként túlságosan is gyakran semmi köze nincs annak, amit tudunk, ahhoz, amit teszünk.

Ha a bibliai tanítás valóban megmozgatja szívünket, akkor kétségkívül meg fogja változtatni életünket is. És ha ez megtörténik, akkor úgy találjuk, hogy sokkal kevésbé függünk az emberi támogató rendszerektől, családi tanácsadóktól és szépen csomagolt szemináriumoktól, mivel felfedezzük Isten szándékát, hogy személy szerint alkalmazzuk az ígéreteket, melyeket Igéjében nekünk tett. Akkor pedig a bennünk lakozó Szent Szellem által képesek leszünk engedelmeskedni az Úr Jézus Krisztus világos parancsainak.

Néha, igehirdetésemet befejezván, a gyülekezet egyik-másik kedves tagja bátorítani igyekszik, azt mondván: „Ez a prédikáció kétségkívül adott számomra gondolkodnivalót.” Amikor ezt hallom, máris tudom, hogy a prédikáció valójában nem érte el az általam remélt célját. Mert más dolog, ha Isten Igéje értelmi ösztönzést ad, és megint más, ha *életet átformáló* igazsággá válik bennünk.

Az igazi igehirdetés *tennivalót* ad, nem csupán gondolkodnivalót. Hasonlóképpen, ha az Istennel együtt töltött idő nem indít a hit aktív válaszára, nem buzdít engedelmességre, bűnvallásra vagy Isten imadására, akkor **nem** volt gyümölcsöző az Ővele töltött idő.

Másfelől, ha Isten gyermekének élő közössége van Megváltójával, ha feje tele van Isten Igéjének ismeretével, szívét pedig megmozgatta Isten Szent Szellemének gyengéd fuvallata, csak akkor fogja élvezni az élő közösséget Megváltójával.

Még ma is, valahányszor mint vendég előadó szolgállok, azt mondom a hallgatóknak:

„Nem csupán azért vagytok itt, nem csupán azért tanulmányozzátok az Igét, hogy megismerjétek a Bibliát, hanem hogy azon keresztül megismerjétek a Biblia Istenét.”

A hívők közt eluralkodó szellemi éretlenség némán is tanúskodik arról, hogy bibliaismeretük mindössze néhány elsajátított mondatra és csinosan becsomagolt bibliai vázlatra szorítkozik. Ha megengedjük, hogy valami az Istennel való személyes kapcsolat elé kerüljön, az nemcsak megzavarja, hanem esetleg meg is szünteti ezt az áldott közösséget.

Az Úrral való igaz kapcsolat csak úgy jöhet létre, ha a keresztyén ember találkozik Isten jelenlétének átható fényével. Ez a világosság rendkívül leleplező, és megkívánja a hívő ember becsületességét és őszinteségét, hogy kapcsolat jöhessen létre közte és mennyei Atyja között. Ha az Ige olvasása nyomán szíve engedelmeskedik az Isten igazságának, akkor ez az igazság valóságos táplálék lesz lelke számára, és növekedni fog Urunk ismeretében és bölcsességében. A zsolttáros így tett tanúságot: *„A Te világosságod által látunk világosságot”* (Zsolt 36,9).

Ma is nagyon igaz a régi mondás:

„Ha engedelmeskedsz a világosságnak, még nagyobb világosságot nyersz. Ha engedetlen vagy, akkor az éjszaka még sötétebb lesz körülötted.”

Azt hiszem, hozzám hasonlóan mások is megtapasztalták, hogy sokkal könnyebb tanácsot adni másnak, mint követni saját tanácsunkat. Az Úr Jézus, akit *Ézsaiás* „*csofálatos tanácsos*”-nak (9,6) nevez, senkihez sem hasonlítható e tekintetben sem, mert nemcsak tanácsot ad, hanem képessé is tesz arra, hogy kövessük az Ő tanácsát.

Amikor az Igében Isten tanácsot ad, bizonyos, hogy az Úr Jézus alkalmassá tesz a követésére, és vezet, bármi történjék is. Az Istennel együtt töltött idő minden reggel felkészít mindarra, ami aznap történni fog!

LELKI-SZELLEMI FELÜLVIZSGÁLAT

1. Ugyanolyan készségesen engedelmeskedik a szívem, mint a fejem, amikor a Bibliát olvasom?
2. Imaéletemet az Istennel folytatott kétoldalú kommunikáció jellemzi?
3. Hívó életemre vonatkozóan emberektől kérek előbb tanácsot, vagy Istentől – az Ő Igéjén keresztül? [Intés: „*De csakhamar megfeledkeztek tetteiről...*” (Zsolt 106,13)]
4. Keresztyén szolgálatom során másoknak adott tanácsaim, Isten szeretetétől lángoló szívből és az Ő Igéjével telt elméből származnak-e? [Intés: „*De űk önfejjűen engedetlenek maradtak...*” (Zsolt 106,43)]

Vigasztalj meg, Szent Szellem!
Megszomorított a lelkem,
jaj, megbántottalak téged:
életem csupa véték!

Ima közben a gondok,
csak önmagam körül forgok,
lelkek halnak meg sötétben,
lusta büszkeség a vétkem!

Jó az Úr: megízleltem,
mégis más az élelmem!
Égi szökőkút szór áldást,
s – mástól várok ellátást!

**Bűneimmel Téged bántalak,
van-e erre még bocsánat?**

Ó, milyen jót aludtam!
– Bűneim fölött nem sírtam!
– Kész vagyok-e szent munkára,
vagy testem húz a sárba?

Te mégis vigasztalsz engem:
megérintetted a lelkem!
Bűnbánatra indítottál,
ó, légy irgalmas hozzám!

**Szent Fiad által bocsásd meg,
jó Atyám, hogy Szent Szellemedet
megszomorítottam!**

William Maclardie Bunting (1805–1866)

3.

IMÁDSÁGOS FELKÉSZÜLÉS

A megtérésem utáni első időkben még nagyon keveset ismertem a Biblia tartalmából, de ahogy lapjait forgattam, hamar felfedeztem, hogy valóban **Isten Igéjét** olvasom. És mind a mai napig szüntelenül örömmel tapasztalom, hogy az Úr Jézus szól hozzám, valahányszor olvasom.

Mint kezdő keresztyén, már megtanultam, hogy valahányszor kinyitom a Bibliámat, a Szent Szellem meg akarja eleveníteni tartalmát a szívemben. Így azután a *csendes perceimet* gyakran ezzel a kis imádsággal kezdtem:

Krisztusból többet hadd vegyek,
s másoknak többet hadd vigyek.
Őt egyre jobban szemléljem,
váltságahalálát dicsérjem.

Mielőtt eltávozott tanítványaitól, hogy mennyei Atyjához menjen, az Úr Jézus Krisztus megígérte: „*Amikor eljön Ő, az igazság Szelleme, elvezet titeket a teljes igazságra*” (Jn 16,13). Végső soron csupán egyetlen tanítónk van: a Szent Szellem, és **ha a Szent Szellem nem munkálkodhat szabadon életünkben, akkor az igeolvasásunk lapos és üres lesz.**

Ennél még mélyebben tudatában volt John Wesley az Istennel együtt töltött idő értékes voltának (akit Isten hatalmasan felhasznált a 18. századbeli brit ébredésben, úgyhogy egyes történészek szerint ez mentette meg Angliát a forradalomtól). Elég bölcs volt ahhoz, hogy megtanuljon egy leckét, amit mi is jól teszünk, ha átveszünk

tőle. Wesley ránevelte magát, hogy korán lefeküdjék este, hogy azután másnap reggel minél korábban felkelhessen. Nemrégiben ugyanazon az imázsámolyon volt alkalmam térdelve imádkozni, amelyen Wesley is térdelt, és imádságban találkozott Urával szinte minden hajnali 4 órakor. És ugyanebben a szobában meghatva olvastam naplójából a következő idézetet:

„Leülök egyedül... Csak Isten van itt. Jelenlétében kinyitom és olvasom az Ő Könyvét, és amit olvasok, azt tanítom.”

János apostol bátorította az újjászületett hívőket, hogy a Szent Szellem megérinti a szívüket Isten Igéje által még akkor is, ha nincs a közelben senki, aki segíteni tudna nekik a Szentírás megértésében. Ezt írta nekik: „*ezért nincs szükségetek arra, hogy valaki tanítson titeket [vagyis nem 'senkire', hanem az 'önjelölt tanítókra'], sőt amire az Ő kenete tanít meg titeket, az igaz és nem hazugság, és ahogyan megtanított titeket, úgy maradjatok meg Őbenne*” (1Jn 2,27). Ha tudatosan megmaradtok a Szent Szellem világosságában, amikor Isten könyvét olvassátok, akkor az Isten Szelleme elevené teszi annak igazságát a szívetekben.

Ha valóban azt kívánjátok, hogy az *Istennel együtt töltött idő* gazdag, teljes és rendszeres legyen, akkor keressetek magatoknak egy *csöndes helyet* lehetőleg reggel, amikor kinyitjátok a Bibliátokat és gyakoroljátok az Istennel való közösséget. Önmagában már az a kilátás, hogy lesznek Istennel eltöltött csendes perceid, örömteli várakozással töltheti el szívedet. De jöhetnek olyan napok, amikor a család dolgai, vagy hivatásbeli elfoglaltságod, vagy más ügyek kötik le a figyelmedet és idődet, és rendkívül megnehezítik, hogy félrevonulj és kettesben légy Istennel. Az ilyen napok megkívánják, hogy ezen a téren igazán fegyelmezett légy, ha növekedni akarsz az Úr Jézus

Krisztus szeretetében és megismerésében. Tudd meg: ha elhanyagolod a Bibliát, az olyan, mintha nem is lenne Bibliád.

Ahogy az izráelitáknak elő kellett készülniük a manna szedésére, amit Isten rendelt számukra mindennapi életük fenntartására az Ígélet földje felé vezető úton, úgy kell nekünk is felkészíteni magunkat az Isten Ígétével való élésre.

Először is: Segítségre lehet, ha valóságosan is *letérdelsz*, amikor kinyitod a Bibliád, hogy kettesben légy Istennel.

Másodszor: Ha Isten elé járulsz, aki az örök világosság, *mindig tárd ki szívedet* szentséges jelenlétében. Semmit nem tudsz elrejteni előle, hát akkor miért próbálkoznál?

Ha azután felkészítetted magadat az Istennel való találkozásra, akkor a Biblia megelevenedik számodra a maga izzó realitásával, és megtapasztalod, hogyan megy át az Isten Ígéje a fejedből a szívedbe.

TÉRDELJ LE!

Amíg büszke vagy, nem jöhet létre igazi közösséged Istennel

A Bibliában több istenfélő emberről olvashatjuk, hogy Isten iránti tiszteletüket és hódolatukat azzal fejezték ki, hogy letérdeltek előtte. Bár egyes keresztyén vallások liturgiája előírja a térdeplő helyzetet nyilvános imádkozás közben, ez a testhelyzet nem szükségszerűen fejezi ki az Istennel való élő közösséget. De ha valóban Istenünknek és Teremtőnknek valljuk Őt, aki elé járulunk, akkor szívbéli magatartásunknak nagyban segít, ha letérdelünk előtte.

A Gecsemáné-kertben, amikor az Úr Jézus Krisztus közeledni érezte borzalmas kereszthalálát, azt látta, hogy

tanítványai mélyen alusznak. Miután valamelyest távolabb ment tőlük, Jézus „...letérdelt és imádkozott” (Jn 22,41). Jézus kettesben volt az Atyával, és letérdelve imádkozott. Mi is, ha elkülönülünk barátainktól és családunktól, hogy egyedül, kettesben legyünk Istennel, jó, ha úgy fejezzük ki iránta való tiszteletünket és akarata előtt a hódolatunkat, hogy letérdelve imádkozunk.

Mikor Pál apostol érezte, hogy nyilvános szolgálata vége felé közeleg, szükségesnek látta, hogy meleg, szerető istenhozzádót mondjon az általa alapított efézusi gyülekezetnek. Azt olvassuk az Igében, hogy „*miután ezeket elmondta, mindnyájukkal együtt térdre borulva imádkozott*” (Csel 20,36). Egy másik alkalommal, a tengerparton Pál elbúcsúzott tanítványaitól és azok feleségeitől és gyermekeitől. A Szentírás feljegyezi, hogy ekkor „*a tengerparton térdre estünk és imádkoztunk*” (Csel 21,5). Napjainkban sokan úgy gondolhatják, hogy a térdelve imádkozó asszonyok és a gyermekek látványa nyilvános helyen az arra járók előtt visszásnak tűnhet fel. A mai időkben, amikor félünk attól, hogy fanatikusnak tartanak bennünket, mi magunk is inkább arra törekszünk, hogy az imaközösség résztvevői kényelmes testhelyzetben imádkozzanak. Nyilvánvaló, hogy a tanítványoknak és azoknak az asszonyoknak és gyermekeknek Pál idejében nem okozott problémát a letérdelés. Nekünk se okozzon, akár nyilvános imaközösségben vagyunk, akár egyedül Istennel.

Tudnunk kell azonban, hogy valójában nem a testhelyzet a döntő az Istennel való négy szemközti közösségben, hanem a lelkünk állapota. A Biblia figyelmeztet bennünket, hogy megfelelő lelkiállapotban imádkozzunk: „*Isten a kevélyeknek ellene áll, az alázatosaknak pedig kegyelmét adja. Engedelmeskedjetez azért az Istennek, de álljatok ellen az ördögnek, és elfut tőletek. Közeledjetez az Istenhez, és Ő közeledni fog hozzátok*” (Jak 4,6-8).

Testi állapotuk miatt egyeseknek lehetetlenség hosszabb imádság alatt térdepelni. Isten a szívünket nézi, és szívbeli magatartásunk fontosabb számára, mint testtartásunk. De akik képesek arra, hogy térden állva imádkozzanak, azokat ez a testtartás nagyban hozzásegíti annak megértéséhez, hogy amikor imádkozunk, akkor abban a nagyszerű kiváltságban részesülünk, hogy Teremtőnkhez úgy szólhatunk, mint barátunkhoz. Mindegyikünkhez szól pedig az a rendkívül fontos bibliai üzenet: *„Alázátok meg magatokat az Úr előtt”* – és ha eleget teszünk ennek a felszólításnak, folytatásként jön a csodálatos ígéret: *„És Ő felmagasztal titeket”* (Jak 4,10).

TÁRJÁTOK FÖL SZÍVETEKET!

Az élő közösség mindig Isten kegyelmi székénél kezdődik, ami az Újszövetség fogalmaival kifejezve, a keresztnél történik, melyen Jézus meghalt

Még mielőtt az Úr Jézus meghalt a kereszten, Isten nagy kegyelmében és szeretetében úgy döntött, hogy elfogadja ártatlan Fia halálát a bűn váltságául, hogy az emberiségnek lehetővé váljon a vele való közösség felújítása. Már jóval Megváltónk keresztre feszítése előtt kijelentette Isten, hogy szolgálóival a kegyelem székénél fog találkozni: *„Ott jelenek meg neked, és beszélek veled a földéről, a két kérub közül, amelyek a bizonyág ládáján vannak”* (2Móz 25,22).

A bűneinkért hozott áldozat ma már a történelem része. Urunk, Jézus Krisztus drága vére értünk omlott ki, és ezen keresztül a vele való közösség gyakorlásának új és élő módja adatott nekünk. Az Ő felfoghatatlan szeretete miatt kiálthatunk fel boldogan: *„Járuljunk tehát bizalommal a kegyelem trónusához, hogy irgalmat nyerjünk és kegyelmet találjunk, amikor segítségre van szükségünk”* (Zsid 4,16).

A kegyelem által Isten *nem* azt adja, amit *megérdemlünk*, hanem *azt*, amit *nem érdemlünk* meg! Csodálatos a kegyelem Istenével közösségben lenni!

A körülöttem zúgó viharból,
mielőtt az ár elérne,
nekem biztos a menedékem:
a kegyelem királyi széke!

Ahol fejünkre, mint olaj csordul
Urunk kezéből a béke,
ahol teljes lesz a nyugalom,
az a kegyelem királyi széke!

Ahol a lelkek egyesülhetnek,
tiszta barátság szövedéke,
s a szívek újra találkoznak,
az a kegyelem királyi széke.

Ahol mindig kész a segítség
magány, rosszkedv ellenére,
ahonnan az ördög is elfut,
az a kegyelem királyi széke!

Lelkünk sasszárnyán odaszállnánk,
ahol időtlen a béke,
ahol a föld már mennyet érint,
és teljes az Úr dicsősége,
ott a kegyelem királyi széke!

H. Stowell

Élő közösség nem jöhet létre, ha tisztátalan a lelkiismeretünk

A családban született fiú mindig is szülei fia marad. Ezen a tényen soha nem lehet változtatni. De ha a gyermek rosszkodik, akkor egy időre megromolhat a szüleivel való viszonya. A kapcsolat fennmarad, de a közösség súlyos sérülést szenved. Ez nagy tragédia!

Csodálatos dolog elmerülni abban a tudatban, hogy az újjászületésünk pillanatában örök, soha meg nem szüntethető kapcsolat keletkezett mennyei Atyánkkal. Ha igazán a szívünkbe fogadtuk az Úr Jézus Krisztust, Isten gyermekeivé lettünk, olyan kapcsolatba kerültünk vele, amely megmarad mindörökké. Amikor viszont vétkezünk, akkor mennyei Atyánkkal való közösségünk megszakad. Ilyenkor engedetlenségünk miatt nem érezzük az Atya mosolyának áldását életünkön, amelynek azelőtt úgy örvendeztünk. A tiszta közösségnek ez a megszakadása – tartson akár rövidebb, akár hosszabb ideig – semmiképpen nem tulajdonítható Istennek, a velünk való tördése hiányának. A szakadás oka a beszennyeződött lelkiismeretünk, egyedül mi vagyunk az oka az Istennel való közösség bármely megszakadásának.

A tisztátalan lelkiismeret

John Bunyan* mondotta egyszer: „A bűn távol tart engem a Bibliától, de a Biblia távol tart a bűntől.” Ha valaki megszorította a Szent Szellemet, és tudatosan beengedte a bűnt az életébe, az elveszíti szomjúságát Isten Igéje iránt. A tiszta lelkiismeret rendkívül lényeges a keresztyén ember számára, hogy remegő, várakozó hittel forduljon Isten Igéjéhez. A Biblia megállapítja: „*Hit nélkül pedig senki*

---

* A zarándok útja (Evangéliumi Kiadó) szerzője

sem lehet kedves Isten előtt, mert aki az Istent keresi, annak hinnie kell, hogy Ő van; és megjutalmazza azokat, akik Őt keresik” (Zsid 11,6).

De ha mi nem vagyunk hajlandóak leszámolni bűneinkkel, akkor hitünk kihűl, és nem tudunk többé ráhangolódni a Szent Szellem szavára, amikor olvassuk a Bibliát.

A tiszta lelkiismeret

Az Istennel való megromlott kapcsolatunk helyreállításához föltétlenül szükséges a bűnnel terhelt lelkiismeretünk megtisztítása. Hogy a bűn terhéől megszabaduljon, a vétektől szennyezett keresztyén embernek fel kell tárnia szívét, és meg kell vallania a bűnét Isten előtt. János apostol így ír: *„Ha megvalljuk bűneinket, hű és igaz Ő, megbocsátja bűneinket, és megtisztít minket minden gonoszságtól” (1Jn 1,9).*

Bibliámnak ebbe a részébe feljegyeztem F. W. Krummacher egyik imádságát. Ha észreveszem egyik bűnöm, megpróbálom nevéen nevezve Isten kegyelmi székéhez vinni. Ilyenkor néha Krummacher szavait mondom el az Úrnak saját bűnvalló imádságomul:

„Uram, Istenem, újra vétkeztem ellened. Nagyon fáj ez nekem. Megítélem és elítélem magam – de a te kegyelmed hatalmas, és ebben bizakodom. Tisztíts meg lelkiismeretemet a bűnhődés vérével, és hit által tégy képessé, hogy én is átérezzem azt a szenvedést, amit Te szenvedtél el a bűnöm miatt.”

Nem egyszerre, egy kötegben követjük el bűneinket, így hát miért próbáljuk egyetlen, általános bűnvallással elintézni őket? Ha arra kérjük Istent, bocsássa meg *„minden vétkünket”*, így egy csomagba kötve, akkor nagy a valószínűsége, hogy ezzel büszke szívünk keres könnyű

kiutat a bűnvallás alól, és ez semmiképpen nem tekinthető az őszinte megbánás kifejezésének, sem pedig annak, hogy vágyakozunk újra teljesíteni Isten akaratát. Az ilyen mindent átfogó bűnvallás nem is szabadítja fel lelkiismeretünket a bűn terhe alól. Ha Isten Szent Szelleme ráébredt arra, hogy amit tettünk, az bűn, akkor nevéen kell neveznünk azt az engedetlenséget, mégpedig ugyanazokkal a szavakkal, amelyeket a Biblia velük kapcsolatban használ – ne nevezzük ártatlan hazugságnak, hanem egyszerűen hazugságnak; ne nevezzük tisztátalan gondolatnak, hanem házasságtörő vágnak; ne nevezzük elsietett megjegyzésnek, hanem gyilkos gyűlöletből fakadó beszédnek.

Mivel problémánk a valódi bűn, és nem a „bűnkomplexum”, ezért ne próbáljuk vétkeinket semmiféle lélektani magyarázattal elfogadhatóvá tenni, se ne keressünk számukra emberi kifogásokat, amikor Isten színe elé állunk. Ha alázatosan és becsületesen nevéen nevezzük bűnünket Isten előtt, akkor Ő, nagy irgalmából válaszolni fog bűnvallásunkra. Mert ilyen csodálatos az Isten irgalma.

Miután Dávid Isten elé tárta tragikus vétkét, örvendezett annak tudatában, hogy Isten *nagy irgalmával eltörölheti hűtlenségét* (Zsolt 51,2). Amit a Biblia az 51. zsoltárban feljegyez, azt mutatja, hogy amikor a megtört szívű Dávid Istenhez fordult, akkor nemcsak becsületesen megvallotta vétkét, hanem őszintén meg is volt benne a megtérés szándéka. Ha megtérsz (azaz felismered, hogy a magad útján jártál, és nem Isten szavára hallgattál, és most teljes szívből vissza akarsz térni Isten tiszta, szent útjára), és alázatosan és becsületesen megvallod tudatosan elkövetett vétkeidet, és nevéen nevezed Isten előtt, akkor te is örvendezhetsz Isten irgalmának. Csakis ekkor lesz igazán tiszta a lelkiismereted, és akkor állhat helyre közösséged a szent Istennel. Ha pedig a szerető Isten ir-

galmas cselekedete által megtisztult a lelkiismereted, akkor egyszerre érzed, hogy felbátorodtál az imádságra. *„Mivel pedig, testvérek, teljes bizalmunk van a szentélybe való bemenetelhez Jézus Krisztus vére által... járuljunk azért oda igaz szívvel és teljes hittel, mint akinek a szíve megtisztult a gonosz lelkiismerettől”* (Zsid 10,19.22). Az Isten előtt való igaz bátorság a tiszta lelkiismeretből ered. A tiszta szív életre hívja a hitet, amely pedig az előfeltétele az Istennel való élő közösségnek.

Miután már tudod, hogy szíved tiszta, az elmúlt bűnök megalázó emléke nem zavarja többé lelkiismeretedet. Természetesen a Sátán ezután is megpróbál vádolni, de a legerősebb támadásait is visszaverheted az Úr Jézus drága vérének erejével.

A Jelenések könyvében azok a megváltottak, akiket a Sátán éppen azoknak a bűnöknek az elkövetésével vádol, amiket Isten már megbocsátott nekik, megértették ennek a drága vérnek a hatalmas erejét. Róluk jegyezték fel: *„Legyőzték őt (a Sátánt, a testvérek vádlóját) a Bárány vérével...”* (Jel 12,11). Nemcsak a megtisztult lelkiismeret áldását kapták meg, hanem annak a titkát is megismerték, hogyan maradhatnak meg zavartalanul ebben. – Ezért dicséretet mondunk az Úrnak!

Az élő közösség kizárja a rossz lelki-szellemi állapotot

Gyakran valamilyen rejtett oka van annak, miért nem vágyakoznak az emberek Isten Igéjének tápláló tejitalára. Ahogy a tápláló étel nem vonzó számunkra, ha nem vagyunk éhesek, a Biblia sem vonz, ha nem vagyunk kiéhezve szellemi dolgokra. A beteg elveszíti étvágyát? Akármilyen finom étellel kínálják, nem érdekli az evés. Hasonlóképpen, ahogyan egy tápláló étel nem vonzó egy

beteg számára, a Bibliának sem lesz vonzereje az ember számára, ha rossz lelki-szellemi állapota elvette az étvágyát e dolgok tekintetében.

Bár Péter arra biztat, hogy kívánjuk az „Ige tejét” (1Pt 2,2), előzőleg óv az olyan magatartástól, amely tönkreteszi az Istentől való lelki-szellemi táplálék utáni vágyunkat. Kimondja, hogy csak egyetlen módja van annak, hogy elbánjunk a gyümölcsöző *csendes percek* akadályai-val: mindazt, ami megakadályozza egészséges szellemi étvágyunk keletkezését, félre kell tennünk. Beállítottágunknak kell gyökeresen megváltoznia – vagy másként kifejezve: meg kell térnünk!

„Levetve tehát minden gonoszságot, minden álnokságot, képmutatást, irigységet és minden rágalmazást, mint újszülött csecsemők, a hamisítatlan lelki tejet kívánjátok, hogy azon növekedjete az üdvösségre” (1Pt 2,1-2).

A Biblia nyomatékosan hangsúlyozza, hogy nem fogjuk igazán kívánni az Ige által nyújtott hamisítatlan lelki tejet, amíg ki nem irtottuk magunkból mindazt, ami megrontja szellemi étvágyunkat. Lássuk azokat az akadályokat, amelyek útjában vannak Isten őszinte imádásának és a vele való közösségnek:

Rosszakarat: Főként abban nyilvánul meg, hogy nem tudjuk elfelejteni és megbocsátani azt, ahogy mások bántak velünk. Neheztelünk és haragszunk.

Corrie ten Boom hihetetlen szenvedésen ment keresztül a hírhedt náci haláltáborban – Ravensbrückben. Még rettenetesebb volt számára végignézni, hogy szeretett és megszentelt életű nővérének élete hogyan fogyatkozik el ennek a tábornak a kínzásai között. Amikor ezekről az embertelen örökről beszélt, akik felelősek voltak az ilyen kegyetlensége-

kért, Corrie ten Boom később bizonyítást tett arról, hogy hogyan bocsátott meg nekik őszintén, és azt mondta: **„A megbocsátás az akarat cselekedete, és az akarat dönthet úgy, hogy megteszi, függetlenül a szív hőmérsékletétől.”**

Ha engesztelhetetlenséget túrsz meg magadban bárki iránt – akármennyi szenvedést okozott is neked – az, hogy nem bocsátod meg, amit elkövetett ellened, nem neki fog ártani, hanem a te lelkiéletedet fogja megfojtani! Valójában, te leszel megkötözöttségben általa mindaddig, amíg meg nem bocsátasz neki. Csak akkor imádkozhatsz azzal az imádsággal, amit a mi Urunk tanított nekünk: *„bocsásd meg a mi vétkeinket, miképpen mi is megbocsátunk mindenkinek, aki ellenünk vétkezett”* (Lk 11,4). Ha tudod, hogy a rosszindulat (engesztelhetetlenség) szelleme van a szívedben valaki iránt, dönts el, hogy megbocsátasz neki vagy nekik, magányos csöndességben Isten előtt. Akkor majd ki tudod fejezni Isten szeretetét irántuk képmutatás nélkül!

Álnokság: Bűneink elfedezése, mentegetése, ahelyett, hogy őszintén megvallanánk azokat – öncsalásban élünk, nem hogy őszinték lennénk magunkhoz.

Képmutatás: Önmagunk bemutatása azzal a célzattal, hogy mások jobbnak lássanak minket, mint amilyenek valójában vagyunk. Minden képmutatás gyökere, az elismerésre vágyás – legyen az a lelkész, a szülők, egy barát, vagy a munkahely részéről is.

Irigység: Gyanakvással nézzük a másoknak jutott áldást, ahelyett, hogy őszintén örülnénk neki, és magunknak kívánjuk azt, ami a másé.

Rágalmazás: Ha beszédünkkel sértünk valakit, vagy valótlanúságot terjesztünk valakiről, ami rossz fényt vet

rá. Saját vétkünket próbáljuk jelentéktelenné tenni azzal, hogy mindig a más bűnével foglalkozunk.

Ezek azok a dolgok, amiket ki kell irtanunk életünk-ből, ha őszintén azt kívánjuk, hogy az Ige tápláljon bennünket. És akkor ahogyan az újszülött csecsemőt nem kell meggyőzni arról, hogy táplálkozzék az éltető tejjel, amikor eljön az evés ideje, ha van lehetőségünk rá, hogy kinyissuk a Bibliánkat, úgy kívánjuk mi is az Ige adta hamisíthatlan tejet, hogy azon növekedjünk (1Pt 2,2).

Az élő közösség nem fér össze az énközpontú étellel

Nemrég kezembe került egy misszionáriusnő levele, aki hosszú éveken át dolgozott Japánban. Többnyire olyan emberek között végezte szolgálatát, akiket mások nem tudtak elérni – kormányalkalmazottak, diplomaták és a felső tízezer más tagjai közt. Ezt írta:

„Mi lett az önmegtagadásról és a kereszt naponkénti felvételéről szóló tanítással? Ahogy nézegettem a keresztyén életre vonatkozó könyveket, fölfigyeltem valamire. Az utóbbi húsz évben olvasott könyvek témái főként az ún. „csináld magad”-ra szorítottak, a keresztyén élet „megjobbítására”. Csakhogy én emlékszem azokra a könyvekre is, amelyeket keresztyén életem kezdetén olvastam, és amelyek az önmegtagadásról, a kereszt naponkénti felvételéről, a szent életvitelről, a Krisztusban való megmaradásról és arról szóltak, engedjük, hogy Krisztus munkálkodjék bennünk és általunk. Fokozatosan eltűntek az ilyen tanítások, vagy csak képzelődöm? Talán erről beszélt az a hongkongi kínai keresztyén vezető, amikor így nyilatkozott: „Nyugaton, vagy inkább a szabad világ egészében, úgy látom, a gyüleke-

zetek inkább a feltámadott Jézus Krisztus hatalmas győzelmével azonosítják magukat. Ezt a fajta kapcsolatot keresik. A feltámadott Fiú sikereire, gazdagságára, jó dolgaira törekszenek. Igen kevesen akarnak közösséget vállalni Krisztus szenvedéseivel.

Ennek ellenkezőjét látom az ázsiai gyülekezetekben, ahol a helyzet igencsak nehéz, és korlátozottak a cselekvési lehetőségek. Az itteni hívők inkább Krisztus szenvedésével azonosulnak. Számukra *az Ő szenvedésével való közösség a legnagyobb jutalom és kiváltság.*"

Hasonlóvá lévén az Ő halálához

Pál apostol maga így prédikált: *„Hogy megismerjem Őt és feltámadása erejét, valamint a szenvedéseiben való részesedést, hasonlóvá lévén az Ő halálához”* (Fil 3,10). Ámósz segít megérteni az Úr Jézushoz csatlakozás nemes szándékával kapcsolatban tett célzást, ahogy Pál kifejezte, amikor megkérdezte, *„Járnak-e ketten együtt, ha nem egyeztek meg?”* (Ám 3,3). Ha az Ő feltámadása erejében akarunk járni, egyet kell értenünk azzal, hogy a szenvedéseiben is osztozunk. A fél beleegyezés egyáltalán nem beleegyezés!

Pál apostol rámutatott a viszonzatlan szeretet nagy fájdmárára is, amikor az általa alapított gyülekezet tagjainak azt írja, amikor elkezdték vitatni apostoli tekintélyét: *„Én pedig nagyon szívesen hozok áldozatot, és magamat is feláldozom a ti lelketekért. Ha én titeket annyira szeretlek, ti kevésbé szerettek engem?”* (2Kor 12,15). Máshol, az igazi szeretetvizsgálóhoz határozottan ezt jelentette ki: *„...a szeretet hosszan szenved... a szeretet nem keresi a maga hasznát...”* (1Kor 13,4.5).

Az ilyen tiszta szeretet, mely hosszútűrő és önzetlen volt, csodálatosan testesült meg az Úr Jézus Krisztus sze-

mélyében. Amikor az Úr Jézus eljött a szeretet nélküli világba, tökéletesen megmutatta Isten szeretetét emberi formában. Tettei, szavai, legbelső gondolatai, mindent felülmúló ragaszkodása Atyja akaratához tökéletesen bemutatják, hogy milyen az a szeretet, amelyik „nem keresi a maga hasznát”. Más szavakkal, attól a pillanattól kezdve, amikor a bölcsőbe fektették, addig a pillanatig, amikor megfeszítették, az Úr Jézus szeretetteljesen tartózkodott attól, hogy emberi tökéletességének túlaradó előnyeit gyakorolja azért, hogy „a maga hasznát keresse.”

Harminchárom éves földi tartózkodása során folyamatosan „*az életét adta értünk*” (1Jn 3,16). És amikor a kereszt halálos kínjaival nézett szembe, ezt olvassuk róla: „*Jézus jól tudva, hogy eljött az Ő órája, amelyben át kell mennie e világból az Atyához, jóllehet szerette övét e világban, szerette őket mindvégig...*” (Jn 13,1) szerette őket mindvégig.

Igen, az Ő szeretete igazán „**hosszan szenvedett**”. Ha az Úrral való igazi, mély közösséget kívánjuk, akkor ezt a kérdést kell föltennünk magunknak:

Az Istentől kapott életem előnyeit saját hasznomra fordítom-e, vagy kész vagyok-e arra, hogy az életemet adjam másokért, még ha ez szenvedéssel jár is?

Isten szeretete teljes ellentétben van jelenkori önző generációkkal, mely merészen kijelenti, hogy az önszeretet erény, és az ember jogai fontosabbak, mint az, ami mások javát szolgálja. Az embernek ez az önimádata az, amit a Biblia az utolsó idők egyik jeleként tár fel: „*az emberek önzők lesznek..., akik inkább az élvezeteket szeretik, mint az Istent*” (2Tim 3,2.4).

Nem meglepő tehát, hogy Alexander Maclaren úgy véli, hogy a magasabb rendű szellemi élet felé vezető út a megszűnt önszeretet véres lábnyomaival van tele.

Látjuk tehát, hogy a bűn nemcsak valamilyen végrehajtott cselekedet, nemcsak valamilyen rossz magatartásforma, hanem öröklött hajlam az énközpontúság és öntudatosság megvalósítása érdekében. Oswald Chambers úgy nevezi ezt a bűnös hajlamot, hogy „jogigény az önmagunk felett való rendelkezésre”, és kijelenti, hogy „egyaránt veszélyes, akár tiszteletreméltó erkölcsösség köntösében, akár gonosz erkölcstelenség köntösében jelenik meg”. Könnyű észrevenni és megvetni az önzést és könyörtelenséget a lopásnál és kizsákmányolásnál, de tudnunk kell, hogy a bűnös énközpontúság kifinomultabb módon is jelentkezik.

Nem meglepő, hogy mindenféle családi probléma, szociális feszültség, sőt, a legtöbb egyházon belüli viszály mélyén ott rejlik az önmagunk érvényesítése – az ÉN időm, az ÉN pénzem, az ÉN módszerem, az ÉN vágyam, az ÉN akaratom. Mindaz, ami nem az Isten szeretetét tükrözi vissza, az az emberben lakozó önzést fejezi ki!

Az én mennyei perspektívám

Hogy felismerjük énközpontúságunkat, annak egyetlen módja az, hogy magunkat Isten szempontjából nézzük. J. B. Philips a „*Levelek fiatal gyülekezeteknek*” című művében így írja át Pálnak a Kolossébeliekért mondott imádságát: „*Kérjük Istent, hogy úgy lássátok a dolgokat, ahogy azok valóban vannak, az Ő nézőpontjából, hogy nyerjetek tőle szellemi látást és megértést*” (Kol 1,9). Csak amikor követjük Pál apostol példáját és imádkozunk azért, hogy Isten nyissa meg lelki szemeinket, akkor kezdjük látni személyes életünk igazi körülményeit, nem a mi énközpontú életünk szemével, hanem Isten mennyei távlatából. Csak így szemlélhetjük életünk realitásait, az Ő szellemi prizmáján keresztül.

Egy megrendítő éjszakán Mrs. Silence, régi barátunk, nagyon megvigasztalódott, amikor mennyei szemszögéből tudott tekinteni egy családi tragédiára. Hajnali 2 óra-kor a telefon csörgése ébresztette fel: „Asszonyom, tudja, ki vezette a kocsiját ma este?” – kérdezte egy rendőr. „Igen, a két fiam jött haza egy ifjúsági bibliakonferenciáról” – felelte nyugtalanul. „Nos, szomorú hírem van az ön számára – a vezető elaludt, és a kocsija nekirohant egy útszéli fának. A vezető azonnal meghalt, és a másik fiú életben maradására sincs sok remény.” A rettenetes hír valósággal megbénította az édesanyát, hiszen nagyon szerette fiait.

Ahogy letette a telefonkagylót, Mrs. Silence mennyei Atyjához kiáltott: „Ó, Istenem, mit csinál ilyenkor egy anya?” Mivel megtanult biblikusan imádkozni – ahogy később nekem elmondta –, a Bibliának egyetlen verse jutott az eszébe: „*Mindenért hálát adjatok!*” (1Tesz 5,18) – „De Uram – folytatta Mrs. Silence –, Te jól tudod, hogy most nincs hála a szívemben, csak döbbenet és üresség! De ezen a borzalmas éjszakán engedelmeskedni akarok Igédnek, és miközben ezt teszem, kérlek, tégy csodát a szívemben, mert ebben a tragikus órában egyáltalán nem érzek hálát.”

Ez a gyengéd szívű édesanya később elmondta nekem, hogy amikor először mondta ki: „Köszönöm Atyám!”, akkor kábult szíve hideg és üres maradt. De ahogy hűségesen ismételte hálaadását, a Szent Szellem elvégezte a csodát: szíve megtelt békeséggel és őszinte hálaadással Istennek iránta és családjá iránt való változhatatlan szeretetéért. Mire megvirradt, a könnyek még ott voltak a szemében, de a szíve megtelt Isten békeségének leírhatatlan nyugalmaival.

Csodálatos tanúságtétel ez Isten gyöngéd szeretetéről, amellyel kiemelt egy gyászoló édesanyát a tragédia emberi perspektívájából, mert az oly híven engedelmeske-

dett az Isten Igéjének. A legmélyebb gyász órájában fájó szíve mélységesen megvigasztalódott. Ahogyan ez a példa is mutatja, aki Istennel járja útját, az még a legnagyobb bajában is meg tudja látni a nagy különbséget a földi és a mennyi nézőpont között.

A hálaadás és a hit mindig kölcsönhatásban vannak egymással. Ha az igazi hit hálaadásra tölti el a szívünket, Isten képessé tesz rá, hogy életünk változó körülményeit – legyenek azok kívülről nézve jók vagy rosszak – az Ő nézőpontjából tudjuk látni, akkor Ő biztosít minket arról, hogy *„Akik Istent szeretik, azoknak minden javukra szolgál”* (Róm 8,28). Ennek a versnek a vigasztalása nem kell hogy hideg, üres, gyakran idézett igazság maradjon. Isten azért adta ezt a csodálatos ígéretet, hogy nagyszerű valóssággal csendüljön fel a szívünkben. Dicsérjük az Urat akkor is, ha nem érzünk kedvet hozzá, mindaddig, amíg meg nem jön ehhez a kedvünk. Sohasem fordulhatnak elő életünkben olyan körülmények, amelyek között ne lenne időszerű dicsérnünk az Urat!

Nemrégiben levelet kaptunk olyan misszionáriusoktól, akik régóta hűségesen és eredményesen szolgálják Krisztust egy közel-keleti ország nehéz körülményei között. A levélben többek között ez állt: *„Istent az Ő jelleme, tulajdonságai alapján dicsérhetem, és kell is dicsérnem, nem pedig a magam kedve alapján.”* Corrie ten Boomnak a megbocsátásra vonatkozó kijelentése kibővítésére azt is mondhatnánk, hogy mivel Isten dicsérete akarati cselekvés, az akaratom választhatja azt, hogy az érzelmeim hőfokára való tekintet nélkül fogom Őt dicsérni! És Ő meg fogja adni az Ő békességét, és szeretetének bizonyosságát – a körülményekre való tekintet nélkül.

Az Ige nem mondja azt, hogy adjunk hálát Istennek **mindenért**, de azt megkívánja, hogy higgyünk szereteté-

ben és jóságában azzal, hogy adjunk neki hálát minden körülmények közt!

A szívből jövő, őszinte hálaadás, mely a mi mennyei perspektívánk felismeréséből ered, a hitnek az az alkotórésze, amely elválasztja az önsajnálatot a gyásztól.

Ne felejtsük el, hogy ez igaz, akár a gyülekezetben, akár a kórházban vagyunk is! Még akkor is, amikor rátörnek az élet viharai, bár egy földhöz kötődő szívnek könnyebben esik a „szánakoztatok rajtam” magatartást sugározni, egy Krisztus-központú szív azonban ilyenkor is képes az Urat dicsérni.

Oswald Chambers így ír*:

„Legtöbben elesünk és összeomlunk a fájdalom legelső érintésétől. Leülünk Isten céljainak startvonalára, és teljesen elerőtlenedünk az önsajnálattól. Még az úgynevezett keresztyén együttérzés is csak a folyamat gyorsítására jó. Isten azonban nagy szeretetében sohasem teszi ezt. Ő Fiának átszögezett kezét hozza elénk ilyenkor, és ezt mondja: Lépj közösségbe velem, emelkedj fel és ragyogj! Ha megtört szíveden keresztül Isten eléri azt, hogy az Ő akarata történjék meg, akkor adj neki hálát azért, hogy összetörte a szívedet.”

Vegyük észre Isten szerető szándékát „minden dolog” mögött, ami életünkben történik. A következő versből kiderül, hogy arra rendeltettünk, hogy „*hasonlókká legyünk az Ő Fia képehez*” (Róm 8,29).

Igen, ha mi is meg akarjuk érteni, hogy Isten milyen dicsőséges szabadságot adott nekünk önmagunktól, akkor lényeges, hogy megtanuljuk életünket mennyei távlatból szemlélni.

---

* „Krisztus mindenek felett” – (Evangéliumi Kiadó)

Isten válasza az énközpontú életre nem a javítás, nem a nevelés, **hanem a halál!** Amikor énközpontú életünk visszahúzó hatásával találkozunk, a hit segíthet, hogy Isten örök érvényű igazságában örvendezzünk: „*Mert meghaltatok, és a ti életek el van rejtve a Krisztussal együtt az Istenben*” (Kol 3,3).

Mivel **Krisztussal vagyunk elrejtve Istenben – a halál, az eltemetés és a feltámadás** folyamata által (Róm 6,2-4) – el lettünk vágva a földre visszahúzó természetüktől, annak minden énközpontúságával együtt. Most az élet új perspektívájának örülhetünk, a kereszta adta feltámadás oldalán! A régi természetnek adott halál révén az igazi keresztyén Isten új teremtésének lett része. Ez az, amiről a mi megváltásunk szól.

Amint megértjük a Krisztussal együtt való megfeszítetetésünket, mindennapi életünk átfemlódik az énközpontú létből a Krisztus-központú létbe. Ahhoz azonban meg kell tanulnunk, hogyan kezeljük földi problémáinkat.

Meghaltam Krisztusban. – Általa élek,
mert feltámadtam új életre benne!
Ővele győztem bűneim felett,
és Őáltala jutok a mennybe!

Az én földi problémám

Fel kell tennünk a szívbe markoló kérdést: „Az én földi életem valóban Krisztus-központú, vagy még mindig énközpontú?”

Az énközpontú élet természetesen gyorsan szembe fordul bármivel és bárkivel, ami vagy aki biztonságát, kényelmét vagy jólétét veszélyezteti. G. Campbell Morgan helyesen állapította meg: „Az énközpontúság a bűn lé-

nyege, az ellenségeskedés magva; a pokol építőanyaga.”
(Hóseás: *Isten szíve és szentsége*)

Egy imaközösségben egy nőtestvér tőle szokatlan őszinteséggel imádkozott. Nyilván új és életet átformáló módon találkozott Istennel. „Úr Jézus – imádkozta – ölelj át szerető karoddal, ölelj engem a keresztedhez, és szeress engem halálra. Többé nem akarom a magam életét élni, hanem azt akarom, hogy Krisztus éljen bennem.”

Ez az imádság nagyon mély benyomást tett rám. Az imádkozó tudta, hogy örök élete van, hogy Krisztussal együtt lesz a mennyben – de annak is tudatában volt, hogy a teste itt van a világban. Ez hűen fejezte ki az Úrral való még szorosabb kapcsolat utáni vágyát. Amikor később elgondolkodtam rajta, rájöttem, hogy Pál adta meg az ilyen imádságnak a bibliai alapját, amikor ezt írta: „...*ha a Szellem által megöliték a test cselekedeteit, élni fogtok*” (Róm 8,13).

Olvasóim egy része hasznosnak találhatja a következő gondolatokat, mint elmélyült elmélkedést erről a versről, míg mások talán hasznosabbnak és gyakorlatibbnak fogják találni az utána következő szakaszt. Azok, akik ott-hon vannak a görög nyelvben, még teljesebb értelmezését adják a felszabadító igazságnak, ami a következő versben van: „*Ha te, a Szellem által megöldöklöd a test cselekedeteit, élni fogsz*” (Róm 8,13).

Előszőr: Az eredeti görög nyelvben a **te** szó a megöldökölni ige alanya és **cselekvő** (aktív) alakban van írva.

Bibliai tény – Ha meg kell szabadítanom önközpontú életemet a test „cselekedetei”-től, akkor *aktívan (cselekvő-en) és pozitívan együtt kell működnöm Istennel.*

Másodszor: Ez a vers azt is megmondja nekünk, hogy a **Szellem** (Isten isteni ítéletvégrehajtója) **által** Isten maga gondoskodik csodálatosan a mi önző, földhöz kötődő tetteink fölötti győzelemről.

Bibliai tény – Bár *imádkozva és aktívan (cselekvően)* részt kell vennünk ebben a folyamatban, magamtól nem tudom halálba adni önző tetteimet! Amíg ebben a világban vagyok, **csak a Szent Szellem választhat el radikálisan önközpontú életemtől.**

Harmadszor: Azt is érdekes felfedezni, hogy ez a vers **jelen időben** van írva. Ennek az igeidőnek a használata gyakorlatilag arra mutat rá, hogy imádkozó és cselekvő (aktív) együttműködésnek Istennel **folyamatosnak** kell lennie.

Bibliai tény – Bár átformáló tapasztalat lehet, amikor egy keresztyén először kéri meg a Szent Szellemet, hogy szeresse halálra (a hívő) életét, de ez mégsem olyasmi, amit csak egyszer kellene megtenni. Nem, valahányszor saját életünk felemeli rút fejét, különösképpen imádkozni kell ezzel kapcsolatban, hogy együttműködjünk a Szent Szellem felszabadító munkájával. Akkor, mivel állandóan a Szent Szellem megöklő munkájára támaszkodunk, önző tetteink valóban elhalnak. *Isten azt akarja, hogy a mi részünkről a hitnek ez a magatartása folyamatos, előrehaladó mindig jelenlevő élmény (tapasztalat) legyen!*

Hogy ezt illusztráljuk, képzeletben menjünk be egy bírósági tárgyalóterembe. Egy ember gyilkossági ügyét tárgyalják. A bizonyítékokat megvizsgálták, a tanúkat kihallgatták, a vádlott bűnösségét megállapították és most a bíró ünnepélyes felelőssége, hogy kimondják az ítéletet. Csend borul a tárgyalóteremre, amikor a bíró felemelkedik és azt mondja: „Ezt az embert gyilkosságban bűnösnek találták és ezért ítélete halál.”

Ezzel a komor kijelentéssel a bíró feladata véget ért. Ha a bíró mégis megpróbálná maga végrehajtani a halálos ítéletet úgy, hogy kivenne egy pisztolyt a pultja alól, és agyonlőné a gyilkost, maga válna gyilkossá!

Miután kimondta a halálos ítéletet, a bíró csak annyit tehet, hogy átadja az elítéltet az állami ítéletvégrehajtónak. Ugyanígy, a mi saját életünk nem tehet mást, mint hogy felismeri és megvallja saját önző voltát. Mint a tárgyalóteremben a bírónak, most nekünk kell kimondanunk a halálos ítéletet valamennyi önző tettünk fölött. De éppen úgy, ahogy a bíró sohasem vehetné el a gyilkos életét, önközpontú állapotunkban nekünk sincs hatalmunk arra, hogy „megöljük” saját életünk cselekedeteit. De hála Istennek, hogy Ő gondoskodott egy isteni ítéletvégrehajtóról a Szent Szellem személyében – hogy működképtelenné tegye az életünkben meglevő lehetőséget az önzésre.

Igen, Isten kegyelme folytán a Szellem által képesek vagyunk halálba adni a test cselekedeteit. Ahogyan *folytatosan* és *eltökélten* élünk ezzel a csodálatos gondoskodással, meg fogjuk tapasztalni, az igazán Krisztus-központú élet felszabadító örömét.

Ilyen világos szentírási tanítás, és olyan komoly imádságok hatására, amelyet az imaösszejövetelem hallottam egy testvértől, én is sokszor imádkozom hasonlóképpen:

Uram, a Szent Szellem által ölelj a kereszthez és szeresd halálra saját életemet. Nem akarok többé én magam élni, hanem éljen bennem Krisztus.

Könnyen elhisszük, hogy az Isten Igéjével való táplálkozásunk és tápláltatásunk végső célja az, hogy békés megelégedéssel éljünk. Nem így van! Miért vitték fel az ószövetségi papoknak a legszebb juhokat áldozatul? Azért, hogy megmutassák, milyen nagyszerű példányokat tudnak kitenyészteni? Ellenkezőleg, ahogyan William Still rámutat, pontosan ezek a szép állatok voltak kiszemelve az áldozatra. Már születésüktől kezdve céltudatosan arra szánták őket.

A keresztyének közül sokan gyakran élnek abban a tévhitben, hogy zenei vagy szónoki képességeik akkor kedvesek Krisztusnak, ha megpróbálnak dicséretet nyerni az evangéliumi hallgatóságtól.

Ha Isten bennünket szerető gonddal táplál Igéjével, ezt nem azért teszi, hogy külső-belső megjelenésünk tetszetősebb legyen, hanem azért, hogy életünk minden részét tegyük fel az oltárára áldozatul. Hogy éljen bennünk az Úr Jézus, először meg kell halnia mindannak, amik önmagunkban vagyunk – önsajnálkozásunknak, énközpontúságunknak, öntetszelgésünknek, öngazultságunknak... és folytathatnám a sort.* Pál apostol fájó szívvel állapítja meg, hogy Timóteust kivéve nincs más, aki törődne a kolossébeli gyülekezettel, mert „*mindenki a maga dolgaival törődik, nem pedig a Krisztuséval*” (Fil 2,21). Sok ottani keresztyén nem tudta, hogy a szeretet nem keresi a maga hasznát.

Hol vannak manapság azok a keresztyének, akik **valóban** törődnek a gyülekezet dolgaival? Annyira elfoglaltak vagyunk, hogy nincs időnk azokat szeretni, akiknek senkijük sincs, hogy gondjukat viselje? Ne feledkezzünk meg arról, hogy csak Isten szeretete képes arra, hogy ne a maga hasznát keresse. És ahogyan egy pohárból először ki kell üríteni a benne lévő ecetet a savanyú íz miatt, mielőtt édes, zamatos narancslevet töltenénk bele, úgy a saját életünket is először halálra kell adni, mielőtt betölthet bennünket Isten szeretete. Istené legyen a dicsőség, hogy

---

* A Bibliában a halál soha nem jelenti az élet kioltását, hanem különválasztást. Pl. a fizikai halál a léleknek a testtől való elválasztását, az örök halál pedig a léleknek Istentől való örök elválasztását jelenti. Hasonló értelemben, az ember önös életének halála, az önző cselekedetektől való folyamatos elkülönülést jelent az emberi viselkedési mintáktól. Ez pedig, amint láttuk, csak Isten Szent Szellemének ereje által valósítható meg.

e szolgálatok mindegyike részét képezi a Szent Szellem irgalmas munkájának a mi életünkben.

Milyen nagy szükségünk van valamennyiünknek arra, hogy folyamatosan kérjük a Szent Szellemet arra, hogy „ölje meg” (adja halálba gyökeres szétválasztással) saját életünk tetteit, és töltsön be minket Isten túláradó szeretetével: *„mert szívünkbe áradt az Isten szeretete a nekünk adott Szent Szellem által”* (Róm 5,5).

Amikor ezek az igazságok kezdenek megvilágosodni a szívedben a csendességed alatt, a Szent Szellem új igazságokat fog megmutatni neked Isten Igéjében.

Szükséges, hogy Isten valamennyi gyermeke kérje Urát, hogy öldökölje meg benne öntelt életét, és töltsse el Isten túláradó szeretetével.

Miután lelkiismeretünk tiszta; szándékunk rendbe jött; énközpontúságunk meghalt a kereszttövében, akkor vagyunk igazán készen arra, hogy odaforduljunk Isten Igéjéhez. Jól fejezi ki ezt az a mondás, hogy minden hívőnek *„szoros elszámolásban kellene lenni Istennel”*, tehát folyamatosan győződjön meg róla, hogy ne legyen semmi olyasmi az életében, ami megrontaná Isten-tudatát és Urával való kapcsolatát.

LELKI-SZELLEMI FELÜLVIZSGÁLAT

1. Az Úr jelenlétében tudatában vagyok-e olyan bűnnek, amit nem bántam meg?
2. Van-e problémám:
  - Az engesztelhetetlenség lelkületével?
  - Az olyan emberek iránti szeretettel, akiket nem kedvelek?
  - Azzal, hogy megtévesztek embereket azért, hogy kedvező színben tűnjek fel előttük?
  - Azzal, hogy irigylem valaki más adományait vagy tulajdonát?
  - A zúgolódással és kritizálással?
3. Élő hitben járhatok-e, mert a lelkiismeretem megtisztult?
4. Földi életem valóban Krisztus-központú vagy még mindig énközpontú?

Ezek után térjünk vissza még egyszer W. M. Banting imádságához (28. oldal), csendben és elgondolkozón elmondva azt magunk is.

*Ha az Úrral járunk, szava szent világunk,
mennyi békével, örömmel áld!
Néki míg engedünk, Ő jár csendben velünk,
hogyha bízunk, s követjük szavát.*

*Soha nincs oly árnyék, soha oly borús ég,
min az Úr arca nem ragyog át.
Múlik bűnk és bajunk, könnyünk, sok sóhajunk,
hogyha bízunk, s követjük szavát.*

*Teher nincs oly nehéz, olyan nagy szenvedés,
mely mint jó mag, bő termést nem ad.
Nincsen kereszt, csapás, miből nem lesz áldás,
hogyha bízunk s követjük szavát.*

*Közösségben Vele, lábainál ülve,
s Vele járva az életen át;
mint mondja, úgy teszünk, hová küld, elmegyünk,
hogyha bízunk s követjük szavát.*

H. James Sammis

4.

AZ ISTENNEL TÖLTÖTT CSENDESSÉG IDEJE

Senki sem állíthatja azt, hogy képes szembeszállni a nap kihívásaival anélkül, hogy előzőleg nyitott Bibliával és nyitott szívvel erőt ne merítene azokhoz az Úr Jézus Krisztus mindenre elégséges erejéből.

Dávid ily módon fejezte ki a szellemileg gyümölcsöző élet titkát: *„Boldog ember az..., aki az Ő (az Úr) törvényéről elmélkedik..., mert az idejében megtermi gyümölcsét, és... minden sikerül, amit tesz”* (Zsolt 1,1-3).

Milyen embernek ígér Isten ilyen boldogulást? Olyan embernek, aki *„az Úr törvényében gyönyörködik, és az Ő törvényéről elmélkedik éjjel-nappal”* (Zsolt 7,2).

Azt szoktam mondani azoknak, akik csak nemrég fogadták el az Úr Jézust szívükbe és életükbe: *„Egy fejezet (a Bibliából) naponta – az ördögöt sakkban tartja.”* Olvasd el a Bibliából a napi adagodat, és azután kezd el előről, és olvasd újra. Ha ezt teszed, versről versre tudsz majd **elmélkedni** róla. Láttál már tehenet legelészni? Megrágja a fűvet, lenyeli, azután visszaadja a szájába, és újra megrágja, mindaddig, amíg ki nem vonja belőle a szükséges tápanyagot. Jó példája ez annak, hogyan kell elmélkednünk Isten Igéje felett.

Ismertem egy embert, aki a 70. születésnapján tért meg. Ekkor még nagyon kevéssé ismerte a Bibliát. Mindaddig, amíg új életet nem nyert a Krisztusban, nem volt még templomba járó sem; nem is olvasott valami sokat. Újjászületése után azonban oly nagy vágy töltötte el, hogy növekedjék a kegyelemben és a mi Urunk Jézus

Krisztus megismerésében, hogy mire érkezett a Jézus Krisztushoz való hazatérésének ideje, 83 éves korában, már 73-szor olvasta el a Bibliát elejétől végéig.

A nyitott Biblia, a tiszta szív, az alázatos lélek és Dávid imádsága: „*Nyisd meg szemeimet, hogy meglássam, milyen csodálatos a Te törvényed*” (Zsolt 119,18): nos, mindez felkészt az Úrral együtt töltendő gyümölcsöző csendes órára.

Vannak, akik nem tudják, hogy az Istennel együtt töltött idő valójában párbeszéd. Miközben a Biblia verseit elgondolkozva olvassuk, Isten szól hozzánk. Miután szeretettel lehajolt Krisztus, hogy beszéljen a szívünkkel, várja, hogy imádságban válaszoljunk szavára. Mikor **elgondolkodunk** Isten Igéjén, az gondolataink része lesz. Amikor **imádságban felelünk** Isten Igéjére, akkor az Ige életünk része lesz!

„Hogyan szól Isten hozzám, amikor a Bibliát olvasom?” Én magam nagy segítségnek találtam, ha úgy olvasok minden egyes verset, hogy közben bizonyos kérdéseket teszek fel magamban. Ezek közül néhány már sok évvel ezelőtt eszembe jutott. Azután engedem, hogy ezek a kérdések vezessenek, amikor imádságos szívvel vagyok közösségben az Úrral. Miután már hosszú évek óta ezen kérdések alapján elmélkedem az Ige felett, azok szinte másodikatermémmé váltak, amikor elvonulok a Szentírással a kezemben, hogy Istennel kettesben legyek.

Ezek közül a kérdések közül néhány az engedelmességre vonatkozik, mások a hit válaszát igénylik, ismét mások bizonyos veszélyeket és figyelmeztetéseket állítanak figyelmem középpontjába. Isten imádságára és dicséretére indítanak, végül vannak olyanok is, amelyek segítenek az ellenség kifinomult csapdáinak felfedezésében, és képessé tesznek arra, hogy megértsem, hogyan lehet Krisztusnak a Sátán felett aratott győzelme az enyém is.

AZ ENGEDELMESSÉG VÁLASZA

Ha azt akarjuk, hogy *csendes perceink* ne váljanak rutinszerűvé, akkor engedelmeskednünk kell, valahányszor a Szent Szellem valamilyen tennivalót ad.

Az élő közösség megkívánja akaratunk hódolását

Ha *csendes perceinkben* olvassuk a Bibliát, jó, ha megkérdezzük magunktól, hogy az olvasott Igében:

- Van-e nekünk szóló parancs?
- Elhagyni való bűn?
- Jó példa, amelyet követnünk kell?
- És van-e rossz példa, amelyet kerülnünk kell?

Látod-e, hogy az ilyen kérdések személyes, kétoldalú kapcsolatba tudnak vonni Urunkkal? Nem engedik, hogy megakadjunk az éppen olvasott igazság felett való tétlen gondolkodásnál. Ha Isten színe előtt válaszolunk ezekre a kérdésekre, szükségesnek találjuk, hogy szívünk mélyén feleljünk mindarra, amit Isten mondott.

Ne felejtjük el, hogy maga a Szent Szellem van velünk, amikor Isten Igéjét olvassuk, és ha ráhagyatkozunk, akkor Ő a fejedből a szívedbe helyezi azt!

Valamennyien veszélyes időket élünk, hiszen a világ a lázadás és az Isten parancsai iránti engedetlenség útján rohan. Hogy üdvös hatással lehessünk egy Krisztust megvető nemzedékre, teljes szívünkben engedelmeskednünk kell Isten szavának. Csak akkor nyílik meg szívünk, ha az Isten által megmutatott igazságnak **engedelmeskedünk**, hogy keresztüláradjon rajta Isten ereje az erre nagyon is rászorult világba.

Nemrég olvastuk a feleségemmel Oswald Chambers: „*Krisztus mindenek felett*” c. könyvét. Hadd idézzek ebből egy bekezdést:

„Engedelmeskedj Istennek abban, amit megmutatott neked, és utána rögtön meglátod a következő dolgot, amelyben engedelmeskedned kell... Azt hiszem, egy napon majd megértem ezt – mondod. De várjunk csak egy pillanatra: megértheted már most is. Nem a *tanulmányozás* útján juthatsz el a dolgok megértéséhez, hanem az *engedelmesség* útján. Még az engedelmesség legkisebb töredéke is megnyithatja előtted a menny ablakát, úgy, hogy feltáru előtted Isten legmélységesebb igazsága. De Isten soha nem jelenti ki önmagáról szóló igazságát annak, aki nem engedelmeskedik annak, amit már tud.”

Hallottam, hogy egy éjszaka két nagy úttörő misszionárius Charles C. Studd és Hudson Taylor* ugyanabban a padlásszobában aludtak. Kora reggel Taylor arra ébredt, hogy szobatársa a nyitott Bibliája fölé hajlik, amelyet libegő gyertyaláng világított meg. Taylor kérdésére Studd ezt válaszolta:

„Éjfél tájt felébredtem, és eszembe jutottak az Úr Jézus szavai: »*Ha szeretsz engem, megtartod az én parancsolataimat*« (Jn 14,15). Feltettem magamnak a kérdést, vajon én magam bizonyítottam-e már az Úr Jézus iránti szeretetemet teljes engedelmességem által? A Bibliám után nyúltam, és az éjszaka hátralévő részét az evangélium olvasásával töltöttem. Kikerestem mindazokat a parancsolatokat, amelyeket az Úr tanítványainak adott. Amelyeknek – Isten

---

* Életrajzuk magyarul az Evangéliumi Kiadónál megjelent.

kegyelméből – engedelmeskedni tudtam, azokat megjelöltem, és odaírtam ezt a szót is: »Halleluja!« Amikben engedetlen voltam, azokkal kapcsolatban megvallottam vétkeimet, és az Ő kegyelme által újra odaszántam magam az engedelmességre, hogy így mutassam meg: valóban szeretem Őt.”

Kedves olvasóm, ha valóban az Úrral jársz, az Ő Igéjének világosságában, te is egyetértesz a himnuszköltővel, aki tanúságot tett arról, hogy nincs más út, mint „bízni és engedelmeskedni”.

A HIT SZEREPE

A Biblia Isten hitépítője! S amikor felépültünk a hitben – vagyis az Úr Jézus Krisztustól való függésben, és a Neki való engedelmisségben – meg fogjuk erősíteni, hogy „én nem tudom, de Ő tudja!” Ha *csendes perceinkben* olvassuk a Bibliát, jó, ha megkérdezzük:

- Van-e ebben az ígérésben ígéret, amelybe fogódzhatunk?
- Van-e ebben az ígérésben figyelmeztetés, amire ügyelnünk kell?

A Biblia tele van ígérétekkel. Miközben Isten Igéjén gondolkozunk, szükséges, hogy Isten ígéreteire hivatkozzunk. Szükséges azonban, hogy komornak tűnő figyelmeztetéseire is odafigyeljünk.

Ha csak Isten ígéreteire figyelünk, de figyelmeztetéseit elhanyagoljuk, akkor nem „hit által élünk”, hanem „ál-hit által meghalunk”.

Ahogy napról napra olvassuk a Bibliát, jegyezzünk meg benne minden ígéretet, és tekintsük olyannak, mint ami nekünk szól. Ha elfogadjuk Isten ígéreteit, akkor az

Úr Jézus Krisztus elegendő erőt ad majd, hogy megtegyük az engedelmesség minden lépését, és megtapasztaljuk az ígéretek valóra válását.

Isten azért adja ígéreteit, hogy élő igazsággá váljanak! Amikor megragadjuk ezeket az ígéreteket, hitünk folyamatosan erősödni fog, hiszen meg van írva: *„A hit tehát hallásból van, a hallás pedig Krisztus beszéde által”* (Róm 10,17).

Elgondolkoztunk-e már azon, mi a hit ellentéte? A válasz erre nem olyan egyszerű, mint amilyennek látszik. Ha azt mondjuk: a hit ellentéte a hitetlenség, ezzel nem feleltünk maradéktalanul. Három életadó tétel: a hit, a ráhagyatkozás, és az alázatosság. A három halált hozó tétel pedig: a hitetlenség, a függetlenség, és a büszkeség.

A hit embere bízik abban, hogy az Úr Jézus meg tudja tenni azt, amit ő maga soha nem tudna megtenni önmagáért. Ha a Bibliát olvassa, a hit embere nemcsak felfedezi, hanem magára is alkalmazza Isten ígéreteit.

Az Úr Jézus azt mondta tanítványainak: *„...mert nálam nélkül semmit sem cselekedhettek”* (Jn 15,5). Mielőtt valaki bízna az Úrban (hogy Ő megtehet bármit, ami szellemileg értékes), előbb meg kell győződnie arról, hogy ő maga, mint ember, a maga erejéből *semmi* olyat nem tehet meg, aminek értéke van az örökkévalóság számára. Az ilyen hívő függőség pedig csakis alázatos szívből fakadhat. Az ilyen ember akkor el fogja tudni mondani Pál apostollal, hogy *„Mindenne van erőm abban, aki megerősít engem”* (Fil 4,13).

A hitetlenség embere ezzel szemben magát teljesen függetlennek tekinti, és úgy véli, hogy valójában semmi szüksége sincs Isten segítségére. Szomorú, hogy milliók nem jönnek az Úr Jézus Krisztushoz, hogy tőle várják az üdvösségüket. Ugyanolyan szomorú az is, hogy sok keresztyén ember nem Jézus Krisztustól várja, hogy alkal-

massá tegye a keresztyén életre. Az emberi függetlenség minden formája a büszke, hajthatatlan emberi szívből születik.

Elmondhatjuk tehát, hogy a hit ellentéte a büszkeség, míg a hitetlenség ellentéte az alázat. Az önbizalom és ön-
elégültség mindig a hit ellen oltja be a szívet.

Minden világi hatás, melynek célja az emberi én meg-
növelése, ugyanakkor csökkenteni fogja az embernek a
feltámadott Krisztus természetfeletti erejébe vetett biztos
meggyőződését.

Istennek kimeríthetetlen forrásai vannak minden ígé-
rete mögött, melyeket valaha is tett. Nem hagy magunkra
a magunk fortélyaisal és okosságával, hogy azok segítsé-
gével járjuk végig az életünket. A világnak mindenféle
befolyása arra szolgál, hogy felfújja az ént és megfossza a
egyént a feltámadott Krisztus természetfeletti erejében
való bizalomtól.

G. K. Chesterton (1874–1936) nagyon találóan jelle-
mezte az önelégült büszkeség ellentmondását. Azt írta:

„Amiben napjainkban szenvedünk, az a rosszul ér-
telmezett szerénység. Szerények vagyunk abban,
amiben soha sem lenne szabad szerénynek len-
nünk. Ám kételkedjék az ember önmagában, de ne
kételkedjék az igazságban; mert akkor pontosan az
ellenkezőjét teszi annak, amit tennie kellene.”

Azok a keresztyének, akik inkább bíznak önmaguk-
ban, mint az Úrban, vagy pedig embertársaik tanácsára
hagyatkoznak, sohasem tapasztalják meg Isten áldásá-
nak a teljességét. Mint ahogy a víz mindig lefelé folyik, a
Szent Szellem is, akit az Úr Jézus „*élő víz*”-nek nevez,
soha nem árad az olyan emberbe, „*aki nem őszinte lelkű, aki
elbizakodott*” (Hab 2,4).

Ezzel szemben bőven árad a Szent Szellem annak az embernek a szívéből, aki felismeri, mennyire szüksége van Krisztusnak erőt adó hatalmára.

„Az ünnep utolsó nagy napján felállt Jézus és így kiáltott: Ha valaki szomjazik, jöjjön hozzám, és igyék! Aki hisz énbennem – ahogy az Írás mondta –, annak belsejéből élő víz folyamai ömlenek” (Jn 7,37-38).

Mindennap az Úr lábához borulhatunk, és ihatunk az élő vízből. Akkor az életet többé nem a tehetség vagy gyakorlat határozza meg, hanem Isten Szent Szellemének bőséges kiáradása az ember lényének legbelsejéből.

Ne feledjük, hogy a Szent Szellem személyében feltámadott Urunk szállt le, hogy magára vegye Isten minden újjászületett gyermekének fizikai formáját. Manapság valójában a hívó ember, az Úr Jézusnak egy istentelen világba vezető stratégiai hídfőállása. A Szent Szellem minden igénybe vehető keresztyén által folytatja a maga megmentő munkájának kiterjesztését más emberek életére.

Mert ti az élő Isten temploma vagytok. Ahogy Isten mondta: „köztük fogok lakni és járni, Isteniük leszek, és ők az én népem lesznek” (2Kor 6,16).

A Szent Szellem az egyetlen forrásunk a keresztyén életvitelhez.

Igen, Isten temploma vagyunk, amin keresztül Ő meg akarja mutatni szentségét és dicsőségét!

Felismerve ezt a meglepő tény, Pál apostol folytatja komoly intelmeit: *„Mivel tehát ilyen ígéreteink vannak, szeretteim, tisztítsuk meg magunkat minden testi és szellemi tisztátalanságtól, és Isten félelmében tegyük teljessé a mi megszentelődésünket” (2Kor 7,1).*

ISTEN IMÁDÁSÁNAK A VALÓSÁGA

A hangvilla a zongorahangoló univerzális eszköze. Egy hangvilla fix hangmagasságával, egy lehangolódott zongorát tökéletes harmónia állapotába lehet hozni.

Hasonlóképpen, a Biblia Istennek az eszköze arra, hogy az emberi szív legszomorúbb hangulatát, a menynek muzsikájára és harmóniájára hangolja. S mivel Istennek az Igéje friss betekintést hoz Isten dicsőségébe, szentségébe és szeretetébe, az ember istentisztelete és dicsőítése folyamatosan megújul, ahogyan az apostol tanácsolja: „... mondjatok egymásnak zsoltárokat, dicséreteket és lelki énekeket; énekeljete és mondjatok dicséretet szívetekben az Úrnak” (Ef 5,19).

Hogy *csendes perceinkben* valóban imádni tudjuk az Urat, hasznos felvetnünk a következő kérdéseket:

Van-e az igeversben új gondolat

- az Atyáról,
- az Ő egyszülött Fiáról és
- a Szent Szellemről?

Napjainkban sokfelé a világban mintha felelevenedne a vágy Isten népében arra, hogy igazán imádják az Urat. Az Úr Jézus erre az igaz istenimádásra biztatott, amikor ezt mondta: s „Az Isten Szellem, és akik imádják Őt, azoknak szellemben és igazságban (valóságban) kell imádniuk” (Jn 4,24). Másképpen fogalmazva, az igazi Isten-imádásnak a Szent Szellem felkenetése alatt és Isten Igéje igazsága szerint kell történnie. Csak az ilyen imádat fogja megörvendeztetni az Atya szívét.

Amikor a Szent Szellem felhívja figyelmünket Isten személyének csodálatos voltára – szeretetére, erejére, szentségére, dicsőségére, kegyelmére, jóságára és többi vonására –, akkor lelkünk az imádás új dalát énekli, úgy

dicséri az Urat. A térdeplő helyzet természetesen segít a helyes lelki beállítottság gyakorlásában, amikor imádságban Isten elé járulunk. De érdekes megfigyelnünk, hogy ez a testhelyzet néhány egészen különleges alkalmmal nem elég ahhoz, hogy Isten iránti hódolatunkat és szeretetünket kifejezze.

Amikor János rádöbbsent, hogy a megdicsőült Úr színe előtt van Patmosz szigetén, akkor – ahogy írja – nem térdelt, hanem „*amikor megláttam, lába elé estem, mint a halott*” (Jel 1,17).

Tudnunk kell azonban azt is, hogy ahol valami nagyon értékes dolog van a hívő számára, ott gyakran előfordul annak veszedelmes hamisítványa is. Az Úr Jézus Krisztus nemcsak hogy megtanított az igaz istenimádásra, hanem komolyan figyelmeztetett is. Arra biztatta a samaritánus asszonyt, hogy „*szellemben és igazságban*” imádjja Istent. Mert ezt is megállapította: „*Ti azt imádjátok, akit nem ismertek*” (Jn 4,22).

Az istenimádás több, mint érzelmek kiáradása: az Úr Jézus Krisztus személyének kell a gyújtópontjában lenni. Ha az imádás célja pusztán *az emberek fellelkesítése*, nem pedig az, hogy megtérésre hívják őket, akkor az nem igaz istenimádat. Nyilvánvaló, hogy az Úr Jézus többet kíván, mint szellemi izgalmat, ha meg akarunk telni Istenünk dicséretével.

Az igaz istenimádásnál lelkünk, szívünk és elménk magát megalázva az élő Úr Jézus Krisztusra összpontosul, ahogyan Ő kijelentette magát Isten Igéjében. Valahányszor ez történik, a szellem mindig leborul előtte teljes önátadással és dicsérettel.

KÉSZÜLTSEGBEN AZ ELLENSÉGGEL SZEMBEN

Isten megáldja a vele együtt eltöltött csendes percekét. A lelkiismeret immár tiszta. Elismertük, amit az Úr Jézus értünk tett a kereszten, és ezzel lemondunk arról, hogy jogunk van önmagunkhoz, hírnévhez, becsvágyhoz és vagyonhoz. Életünk új irányt vett, és célja immár az, hogy dicsérjük az Urat és áldjuk Őt. Ez már az áldások csúcса, amellyel Isten meg akarja áldani a *csendes percekét*? Nos, még nem egészen!

Egy dühös ellenség leelkedik odakint. Igen, az ördög azért dühös, mert Isten biztosított egy utat, amelyen át igazságosan megbocsáthatja a bűneinket, de az ördög a tűz tavának van kiszolgáltatva, a megkegyelmezés minden lehetősége nélkül. Ezért, a menny felé vezető utunkon, mindent meg fog tenni, hogy kövesse minden lépésünket, eltérítse az Úr iránti elkötelezettségünket, és tönkretégye bizonyágtételünket.

Ezért, az Úrral töltött csendességünk idején még más kérdéseket is fel kell tennünk.

Van-e az igeversben:

- újabb tanítás a Sátán személyével,
- kegyetlen céljaival,
- és ravasz cselvetéseivel kapcsolatban?

Hallottam egy történetet egy kisfiúról, aki vasárnapi iskolából tért haza. Este anyja észrevette, hogy az ágya mellett térdel. „Mít csinálsz?” – kérdezte az anya. „Megrémítem a Sátánt” – hangzott a gyors válasz. – „Ma új éneket tanultunk a vasárnapi iskolában, amely így szólt: A Sátán reszket, amikor meglátja, hogy akár a legkisebb szent is térdre borul, így tehát én most térdre borultam, és megrémítem a Sátánt.”

Sajnos, a Sátán megrémítéséhez több kell, mint a térdre borulás. Csak akkor remeg igazán, ha az Úr Jézus nevében nem engedjük neki, hogy szállást vegyen bennünk, és ha Jézus Krisztus mindenható nevében a Szent Szellem felhasznál arra, hogy drága lelkeket mentsünk ki az ördög halálos szorításából.

Sok keresztyén úgy véli, hogy ha ők békén hagyják a Sátánt, a Sátán is békében hagyja őket. Ez azonban szármalmas önámítás. Ha például Istenhez imádkoztál, nem fordult még elő, hogy egyszer csak eszedbe jutott egy múltbeli vereséged, jóllehet már megvallottad, és bocsánatot is nyertél érte? A Sátán szüntelenül arra törekszik, hogy olyan bűnökért vádoljon, amelyet már őszintén megbántál a kereszt alatt, noha Isten úgy döntött, hogy megbocsátott bűneidről többé meg nem emlékezik. Amikor a Sátán a múltadra emlékeztet, emlékeztessd őt a saját múltjára. A Sátán újra meg újra múltbeli bűneidre irányítja a figyelmet, és rá akar venni arra, hogy kételkedni kezdj Isten szeretetének valóságában.

Bizonytalanság, zavar és kétségbeesés a klasszikus tünetei a Sátán erőfeszítéseinek, amelyekkel meg akarja akadályozni, hogy Istennel járj.

A Sátán bármit megtesz, hogy elragadja az örömet és békességedet. De amikor a Bibliádat olvasod, Isten mindig képessé tesz rá, hogy felismerd életednek azt a részét, amelyben tért nyert a Sátán. Ilyenkor az Úrtól nyert fegyvereiddel zárj be minden ajtót az ördög előtt!

A földi hadviselésnél az emberek használhatnak támadó és védekező stratégiát. Soha még egyetlen csatát sem nyertek meg pusztán védekező hadműveletekkel. Hasonlóképpen, a szellemi hadviselésben is lényeges mind a támadó, mind a védekező harcmodor. Mindkettőhöz szükség van Isten Igéjének a „tüzérségére”. A gyümölcsöző *csendes percek* szokásának egyik legbiztosabb voná-

sa az, hogy amikor az Istennel való együttlétben akár közvetlenül, akár közvetve szembeszállsz a Sátánnal, közben megtanulod, hogyan idézd az éppen olvasott Igét, és hogyan *imádkozz biblikusan*. Csodálatos tudnunk, hogy miközben Isten Igéjének megfelelően imádkozunk, akkor Isten akarata szerint könyörgünk. És Isten akarata az, hogy megismerjük a Sátán felett aratott győzelmet, és így megakadályozzuk, hogy kisiklassza szellemi életünket.

Védekező szellemi hadviselés

Emlékszel Jézus Krisztus megkísértésének történetére? Én úgy képzelem, hogy az Úr Jézus éppen akkor a Mózes 5. könyvét olvasta *csendes órájában*. Kétségtelen, hogy az ördög kísértése ellen való védekezésében minden Igét a Mózes 5. könyvéből idézett. Az Úr háromszor idézte Isten írott Igéjét: „*Meg van írva...*” „*Meg van írva...*” „*Meg van írva...*” (Mt 4,4.7.10). Az Úr Jézusnak ez a kísértése vezet el bennünket annak megértéséhez, amire a zsoltyáros gondolt e szavakkal: „*mindennél magasztosabbá tetted nevedet*” (Zsolt 138,2). Isten Igéjének erős tűzérsege megfutamította a Sátánt az Úr Jézus elől.

Ha győzni akarsz az ördög felett, meg kell tanulnod, hogyan használd a Bibliát fegyverként a védekező hadviselésben. Ha a Sátán megpróbálja hamis eszméit a fejedbe plántálni, akkor Isten Igéjével válaszolj. A kitartóan gyakorolt Istennel való együttlét gondoskodik arról, hogy Isten Igéje megelevenedjék benned a kísértés órájában. Az ismeretlen költőtől való alábbi vers az Efézus 6-ban feljegyzett igazságban gyökerezik:

AZ ÖRDÖG TAKTIKÁJA

Heves küzdelmet vívtam én ma
félrevonultan imaórámban:
Istennel akartam találkozni,
s helyette az ördögöt találtam.
Azt súgta: „Nem tudsz imádkozni,
csak szavakat mondasz térden állva,
az nem imádkozás, te is tudod,
messze van tőled az Ég határa...”

Láttam már: itt nagy küzdelem lesz,
Fejemre a sisakrostélyomat!
Máris elhalkult a sátáni hang,
mivel egész fülemig húztam azt!
A félelem hamar eloszlott,
lábamra vettem békesarumat,
derekam már igazság övezte,
s én megragadtam Ige-kardomat.

Megigazulás mellvasa védett,
hogy el ne haljon a lélek bennem,
fölemeltem a hit pajzsát is
a támadó tüzes nyilak ellen.
Krisztus nevében kiáltottam,
hivatkozva a drága vére...
és a támadó elfutott tőlem,
s leborulhattam Isten elébe.

Támadó szellemi hadviselés

A teljes győzelemhez azonban több kell, mint a pusztán védekező hadviselés. Ez a világ bánt és sebez. Emberek milliárdjainak lakóhelye a Föld, olyanoké, akik drágák Krisztusnak, mert meghalt értük. A Sátán tudja, hogy

már nem sok ideje van hátra, és ezért minden hitványságot megpróbál, hogy az embereket az Isten nélküli kárhozatba vigye.

Bár azt olvassuk az Igében, hogy Isten a „tűznek tavát” készítette a Sátán és démoni seregei számára, tudnunk kell tehát, hogy Isten a „tűznek tavát” nem az emberiség számára készítette. Egyáltalán nem! Éppen a kárhozatra méltó emberekért halt meg Krisztus. Ezzel szemben a Sátán haragjában, és minden szent és jó dolog elleni gyűlöletétől indítva, a lehető legtöbb lelket akarja magával ragadni az örök kárhozatba. Az elveszett lelkékért való küzdelmében Krisztus egyre azon igyekszik, hogy „megkeresse és megtartsa” (Lk 19,10) őket, mégpedig a keresztyének által, akik ebben rendelkezésére állnak.

Elcsodálkoztál-e már valaha azon, miért van az, hogy egyébként intelligens emberek képtelenek megérteni Isten egyszerű üzenetét, az evangéliumot? Nos, a Biblia megmondja, hogy ki az, aki megzavarja gondolkodásunkat, és hogy miért oly nehéz némely hitetleneknek hitre jutni:

„Ha pedig nem elég világos a mi evangéliumunk, csak azok számára nem világos, akik elvesznek. Ezeknek a gondolkodását a világ istene megvakította, mert hitetlenek, és így nem látják meg a Krisztus dicsőségéről szóló evangélium világosságát, aki az Isten képmása” (2Kor 4,3-4).

Ki az, aki megakadályozza, hogy az Isten szeretetének és irgalmasságának világossága behatoljon a hitetlen emberek lelkébe? Az ördög. Amikor imádkozunk, fel kell szabadítanunk a meg nem tért emberek lelkét a sátáni eltévelyítés alól Jézus mindenható nevének segítségül hívásával. Ez az a csodálatos, hatalmas és győzelmes név, amelyről Charles Wesley így írt:

Jézus Krisztus csodálatos neve
az égen, földön és a föld alatt,
angyal, ember leborul előtte,
és a *démonok hada elszalad.*

Isten mindörökre biztosította a győzelmet a Sátán és démoni seregei felett a golgotai kereszten. *„Azért jelent meg az Isten Fia, hogy az ördög munkáit lerontsa”* (1Jn 3,8). Nem eleve vesztésre rendelt csatát vívunk. A győzelem felé haladunk, amit az Úr Jézus már kétezer éve kivívott számunkra.

A sakkjátékban tehetsz olyan lépést, amely döntő módon biztosítja számodra a győzelmet ellenfeled fölött. Ettől a pillanattól ellenfeled veresége már biztos. De ha az ellenfeled csökönyös, noha látja, hogy nem tudja megfordítani az eredményt, mégis igyekszik késleltetni a pillanatot, amikor teljessé lesz a veresége.

Így tesz a Sátán is: bár már semmi lehetősége nincs a győzelemre, megpróbálja kitolni végső vereségének pillanatát olyan messzire, amennyire csak lehetséges. Istennek legyen hála, hogy a Sátán megkötöttese előtti hátralevő rövid időszakban már tudhatjuk, hogy a Sátán nemcsak *le van győzve*, hanem *le is van leplezve* mint ellenségünk. A Biblia azt mondja: *„Az ő szándékai ugyanis nem ismeretlenek előttünk”* (2Kor 2,11). S ha ismerjük az ellenség stratégiáját, akkor már előnyünk van a vele folytatott harcban!

János apostol feljegyezte a szentek győzelmét, akik legyőzték az ördögöt, és azt is, hogy milyen módon aratták ezt a győzelmet: *„Legyőzték őt a Bárány vérével és bizonyágtételük Igéjével azok, akik nem kímélték életüket mindhalálíg”* (Jel 12,11). Ne kíméljük életünket a haláltól sem, hiszen *„tudjuk, hogy a mi óemberünk megfeszítettett vele”* (Róm 6,6).

A Jézus Krisztus vére által történt megtisztulás, a szóval végzett hitvallás és a Krisztussal együtt való megfeszítettetés együttesen tesz bennünket Krisztus győzelmének részesévé a pokol hatalma felett.

Örvendjetelek velem: az Úr Jézus mindent megtett annak érdekében, hogy érett, győzelmes keresztyének legyünk. Azonban tudnunk kell azt is, hogy ha Isten dolgaiban nem vagyunk készek elhagyni az új élet óvodáját, akkor az Úr soha nem fogja ránk kényszeríteni az érett keresztyénséget. Szellemi kapacitásunk kifejlődésének tere és ideje e földi életünk, és amilyen éretté válunk itt a földön, olyan mértékben lesz majd meghitt, örök kapcsolatunk az Úrral, amikor majd a mennybe jutunk.

LELKI-SZELLEMI FELÜLVIZSGÁLAT

1. Mire gondolok, amikor elalszom?
2. Amikor a Bibliát olvasom, várom-e, hogy Isten szóljon hozzám?
3. Amikor a Bibliát olvasom, kész vagyok-e megtenni azt, amit Isten mond?
4. Az életem még mindig az „én” alapján magyarázható-e, vagy annak alapján, hogy „él bennem Krisztus” (Gal 2,20)?
5. Független személyiség vagyok? Ha igen, kész vagyok feladni büszkeségemet, és Istentől való teljes függőségben élni?
6. Világos előttem, hogy Istenem imádata a legmagasabbrendű tevékenység, amivel foglalkozhatom?
7. Talált-e a Sátán lakóhelyet az életemben?
8. Nekem személyesen kell-e magamévá tennem Krisztus győzelmét Sátán fölött?

*Hitem nyugvópontot talált,
Nem jelképet, elvet,
az örökkévaló Isten
adta a kegyelmet.*

*Az Igére támaszkodom,
égi üzenetre:
Meváltóm szava szól hozzám,
bízom, hiszek Benne!*

*Nincs szükségem semmi másra,
közbenjáró sem kell!
Az Úr Jézus meghalt értem,
ez az én győzelmem!*

Lidie H. Edmunds

5. A HIT TÉNYEZŐJE

Képzeld magad elé egy embert, akinek át kell kelnie egy rohanó folyón, hogy eljusson a másik parton levő barátjához. Csónakja nincs, de van egy papírsárkánya, hosszú, vékony zsinóron, és még néhány zsinórja, amelyek közül mindegyik erősebb, mint a megelőző, és az utolsó olyan erős, mint egy kötél. Nos, a legvékonyabb zsinór segítségével felereszti a sárkányt, és úgy manőverezi, hogy az átjusson a barátjához, a folyó túlsó partjára, miközben a zsinog egyik végét a kezében tartja. Most ehhez a vékony zsinoghoz hozzákötöz egy erősebb zsinogot, azután ehhez egy még erősebbet, míg végül a legerősebb, kötél vastagságú zsinog végét is átjuttatja a folyó túlsó oldalára. Akkor azután ezt az erős kötelet a folyó két partján egy-egy fához kötik, és így a férfi biztonságosan át tud kelni a folyón, és el tud jutni barátjához.

Mint Isten újjászületett gyermeke, hitedet már az Úr Jézus Krisztus halálába vetted, akit Isten szeretete áldozatul adott bűneidért. Ahogy olvasod a Bibliát, lehet, hogy hited még olyan gyöngé, mint az az első, vékony zsinog, de már az a vékony zsinog is átjutott a túlsó partra! Mivel azonban „*a hit... hallásból van, a hallás pedig Krisztus beszéde által*” (Róm 10,17), hamarosan fölfedezed, hogy ha kitartóan olvasod Isten Igéjét, és megragadod drága ígéreteit, akkor *hited egyre erősödik*. Isten azt akarja, hogy mindegyik gyermekének *erős legyen a hite*, ennek azonban előfeltétele az Isten gyermeke és a mennyei Atya közt lévő szoros kapcsolat.

A Bibliában Júdás leírja, milyen fontos az, hogy az üdvözítő hit alapjára építsünk. „*Ti azonban szereteteim, épülje-*

tek szentséges hitetekben” (Júd 20). Az üdvözítő hitnek erre a biztos alapjára építsünk azután *imádságot, szeretetet, élő reménységet, cselekvő együttérzést és a lelkek megnyerését.*

A bővített Biblia a következőképpen adja vissza ezt a gondolatot:

Júdás szavai szerint: „Ti azonban szeretteim, épüljétek szentséges hitetek alapján (*fejlődjétek, emelkedjétek, mint egy épület egyre magasabbra*) **imádkozzatok a Szent Szellem által, őriztétek és tartsátok meg magatokat az Isten szeretetében, várván a mi Urunk Jézus Krisztusnak irgalmát,** és számítoán arra, hiszen Ő visz el titeket az örök életre. És **könyörüljétek** azokon, akik kételkednek. Törekedjétek arra, hogy **kiragadjátok őket** a tűzből, és így mentsetek meg őket. Másokon is **könyörüljétek, de félelemmel, utálva még a ruhát is, amelyet testük beszennyezett érzékiséggel**” (Júd 20-23).

Ezek a versek hangsúlyozzák, hogy a megmentő hit biztos alapján, lelkileg-szellemileg fel kell építenünk magunkat (azaz, hogy megérjen és megerősödjön a hitünk), **kifejlesztve az imádságos életet, a szeretetet, az élő reménységet, az aktív együttérzést és a komoly törekvést a lelkek megnyerésére.**

Ahogy az üdvösségünket ingyen, ajándékképpen kaptuk hit által, ugyanúgy, ha hit által megragadjuk a fel-támadott Úr mindenre képessé tevő erejét, a bennünk lakó Krisztus fogja irányítani életünket. „Az igaz ember pedig hitből fog élni” (Róm 1,17; Gal 3,11; Zsid 10,38). Amíg itt vagyunk a földön, hit által kell élnünk, Istenben bízva, ígéreteiben reménykedve, engedvén, hogy Ő munkálkodjék általunk. A mennyben is a hit lesz az az út, amelyen örömmel és hálásan csatlakozunk Isten szeretetének örökkévaló céljaihoz, amelyek felülhaladnak minden emberi értelmet.

A földön pedig hitünknek állandóan az Úr Jézus Krisztustól kell függenie, hogy munkálkodjék *bennünk* és

általunk, és végezze el azt, amit mi magunk soha nem tudnánk elvégezni. Isten gyermekeiként növekednünk kell a hitben! Meg kell tanulnunk maradéktalanul bízni az Életadóban, mindennapi életünk Urában.

Túl gyakran fordulunk emberi értelmünkhöz. Függetlenségre törekszünk, és megpróbáljuk helyettesíteni a hitet az Úr nevében végzett lelkes, sőt áldozatos szolgálattal. Mégsem tanúskodik szükségképpen élő hitről az, ha valaki hűséges egy másik személyhez vagy programhoz, de még az sem, ha valaki odaszánja magát, hogy megértse és ismerje a Biblia tartalmát. Bár az ilyen jelek olykor őszinte hitre utalnak, de használatosak lehetnek – szándékosan vagy szándék nélkül – az élő hit halott helyettesítőjeként.

Az igazi hit közvetlen kapcsolatban van a feltámadott Jézus Krisztusba vetett reménységgel. Némely keresztyén úgy gondolja, hogy az életben saját talentumai vagy manipuláló képességei segítségével is boldogul vagy éppen bankban lévő tekintélyes tőkéjére támaszkodik. A Biblia azonban világosan megmondja, hogy mint újjászületett hívőknek, az előrehaladás érdekében életünket a Szent Szellemnek kell irányítania. Ha nem az Istenbe vetett hitünkől élünk, minden munkánk csupán az Ő mindenre elégséges erejének hamisítványa. Keresztyénységünk „hatékonyágát” nem az határozza meg, hogy mennyire lelkesen tesszük, amit teszünk, hanem az, hogy tevékenységünknek az igaz hit-e az alapindítéka, vagy sem.

Bármi legyen is az életünkben Isten szeretetén kívül, ami a biztonság vagy a fontosság érzetét nyújtja (pénz, iskolázottság, barátaink, erőnk, állásunk vagy akár fizikai képességeink és megjelenésünk), arra utal, hogy nem hitből élünk. Az élet valóságos biztonságát és jelentőségét csakis Istenünkben és Megváltónkban találhatjuk meg.

Ha földi zarándokutunkon nem hitből élünk, mi magunk fosztjuk meg magunkat az Isten jelenlétének, és rajtunk keresztül ható szeretetének örömétől. Mert „*ami nincs hitből, bűn az*” (Róm 14,23).

G. Keith megértette és ki is fejezte, milyen fontos az Isten Igéjével való táplálkozás a hit elevenné tétele szempontjából, amikor így írt:

„Ti, Úr Jézus szentjei,
milyen erős az az alap,
mely hitetek számára vettett
Isten nagyszerű Igéjében.”

Ha Isten Igéje nem válik élő valósággá szívünkben és mindennapi életünkben, akkor nincs alapja szellemi növekedésünknek, és nem lehet kötőanyag ezen alap számára, ha nem követjük Isten tervét, és nem töltünk *együtt* bizonyos időt naponta a Megváltóval, meghitt közösségben.

A hit az Istennel való élő közösséget munkáló erő

Évekkel ezelőtt az evangéliumi szolgálatról tanácskoztunk mintegy száz vezető testvérrel az Egyesült Királyságban. Isten szívünket átható nagy erővel munkálkodott köztünk. Az egyik imaközösség alkalmával az egyik testvér felállt, és megindultan, könnyes szemmel könyörgött olyanformán: „Ó, Istenem, megvallom, hogy eddig, amikor imaközösséget vezettem ezek előtt a testvérek előtt, gyakran inkább az ő jelenlétüket éreztem, és az egészséges tanításra gondoltam, mint a Te szentséges jelenlédre...”.

Szívünk annyira csalárd, hogy még imádság közben is inkább elrejtőzünk szavaink mögé, mintsem őszintén megpróbálnánk kitárni szívünk nyomorúságát és szükségét mennyei Atyánk előtt. Ha „elmondunk egy imád-

ságot”, ez még nem jelenti azt, hogy valóban imádkozunk. Csak ha szívünk valóban ráhangolódik Istenre, és kitárul az Ő örökkévaló világossága előtt, akkor támad igaz közösségünk vele.

Aki úgy véli, hogy a nyomorult bűnös ember tetszése szerint tárhatja kéréseit a szent Isten elé, az rosszul gondolja. Mert a Biblia tanítása szerint Isten avégett teremtette az emberiséget, hogy az Őt dicsőítse. Akár tetszik, akár nem, valamennyiünk létezésének célja, hogy a szent Isten dicsőségére éljünk.

Pál apostol úgy könyörgött a kolossébeliekért, *„hogy élhessetek az Úrhoz méltóan, teljes mértékben az Ő tetszésére”* (Kol 1,10). Egy másik fordításban a „teljes” mértékben az Ő tetszésére” helyett ez áll: *„előre megérezve az Ő akaratát”*. Ez valószínűleg azt jelenti, hogy azt mondjuk: Tégy bármit, amit csak megfelelőnek látsz. E kifejezéssel azt az óhajunkat közvetítjük, hogy mások akaratát a magunk elé helyezzük”.

Ha önző kívánságaink kielégítését kívánjuk, és nem Istennek akarunk tetszeni, akkor – ahogy életünk útján haladunk – minden sziklán felsértjük a lábunkat, minden falnak nekimegyünk, és megbotlunk minden akadályban, mely utunkba kerül. Micsoda öröme viszont a hívő szívének, és Isten szívének is, ha Istennek gyermekei az Ő dicsőségének és szeretetének fényében kerülnek kapcsolatba vele!

A Biblia kijelenti, hogy a hit összetartozik az Istennek kedves étellel. A következő versben előforduló negatív nyelvtani szerkezet, még hangsúlyosabbá teszi a hit és az Istennek kedves élet közötti összefüggést: *„Hit nélkül pedig senki nem lehet kedves Isten előtt”* (Zsid 11,6). Ez után a tagadás után ugyanaz az igevers pozitív állítással folytatja, ami bizonyára erős bátorítást jelent minden őszinte hívőnek. Elmondja, hogy az Istennel való közösségnek ju-

talma van Istentől: „...mert aki Istent keresi, annak hinnie kell, hogy Ő van, és *megjutalmazza* azokat, akik Őt keresik” (Zsid 11,6b). Az a szellemi természetű jutalom, amellyel Isten megajándékozza azokat, akik meghitt közösségekben vannak Megváltójukkal és Urukkal, egyszerűen leírhatatlan: csak azok értik, akik személyesen megtapasztalják. És ennek a közösségnek a kulcsa – a **hit!**

A hit: eszköz, amely által a feltámadott Úr győzelmét a Szent Szellem Isten gyermekei előtt feltárja

Ahogy már megjegyeztük, sajnos lehetséges az, hogy valaki ismerje Isten ígéreteit akár egy prédikátor igehirdetéséből, akár a Biblia olvasásából, és még sincs belőle semmi szellemi haszna. „...de nekik nem használt a hirdetett Ige, mert nem párosult hittel azokban, akik hallgatták” (Zsid 4,2).

Isten Igéjét csak akkor olvassuk haszonnal, ha hit által az Ige a fejünkbe a szívünkbe jut. Ilyenkor a Szent Szellem az Úr Jézus Krisztus irgalmát gyakorlati erővé teszi mindennapi problémáinkkal szemben, mi pedig képesek leszünk minden lehetőség megragadására, hogy az Úrnak szolgáljunk.

Egy dolog azonban bizonyos: minden igazi hívő életében vannak súlyos próbatételekkel és kísértésekkel terhes napok. Maga a Sátán szüntelenül felhasználja a világot a maga csábító kínálataival, hogy eltávolítson minket az Urunkkal való naponkénti közösségtől. Semmi sem utálatosabb a Sátán számára, mint Istennek az a gyermeke, aki élő kapcsolatban van Megváltójával és Urával, ezért nem meglepő, hogy a Gonosz mindent megtesz annak érdekében, hogy elidegenítse az újjászületett embert Teremtőjétől, és távol tartsa a hitet építő *csendes percektől*.

A nem hívő ember számára az anyagi világ az élet egyetlen realitása. Pedig ennek pont az ellenkezője az

igaz, valójában éppen a szellemi világ a végső realitás! *„Mert mindaz, ami a világban van, a test kívánsága, a szem kívánsága és az étellel való kérkedés nem az Atyától van, hanem a világtól”* (1Jn 2,16). Mivel az embereket könnyű becsapni, az ördögnek nem okoz nehézséget, hogy hitvány cseleivel félrevezessen sok keresztyént is. A Biblia megtanít arra, hogy a „test kívánsága” kísért minket (a felelőtlen gyönyörszerzés), „a szem kívánsága” (a felelőtlen birtoklásvágy), és „az étellel való kérkedés” (az erő felelőtlen alkalmazása). A Sátán mindent megtesz annak érdekében, hogy távol tartson minket az Úrral való együttléttől, mert a Gonosz tudja, hogy amikor meghitt közösségben vagyunk Istenünkkel, akkor belsőleg növekszünk, és így egyre nagyobb örömet szerzünk mennyei Atyánknak.

A test kívánsága

Napjaink égbekiáltóan erkölcstelen világa annyira át van hatva szexuális romlottsággal, hogy a Sátán könnyűszerrel fel tudja fokozni a test szexuális étvágyát. Ellenségünk készséges fogadtatásra talál azoknál, akiknek életét áthatja az érzékiség és az anyagiasság. De akiket megcsalt a Sátán gonosz sugalmazása, azok hamar megtapasztalják, hogy a bűnös gyönyörúségek buboréka szétpattan, és nem marad más belőle, mint belső üresség és szégyen.

A szemek kívánsága

Ha vonz bennünket a világ ügyes vagyonszerzési képessége, és ha elfog az irigység mások javai iránt, akkor alkalmat adunk a Sátánnak, hogy behatoljon életünkbe. A nagy félrevezető így suttog a fülünkbe: „Ha lenne egy új karórád, egy hektárral több föl-

ded, nagyobb házad, akkor boldog lennél.” Mivel azonban „nemcsak kenyérrel él az ember, hanem minden Igével, amely Isten szájából származik” (Mt 4,4), ezért még ha meg is szereztük azt, amit legutóbb megkívántunk, azt tapasztaljuk, hogy új szerzeményünk nem elégít ki teljesen.

Az étellel való kérkedés

A Sátánnak az életünkben végzendő romboló munkája számára tágra nyitjuk az ajtót, ha gőgösek, önteltek és önelégültek vagyunk. Isten a büszkeség minden formáját gyűlöli. Végső soron, ha bízunk önmagunkban, hogy magunk is el tudjuk rendezni sorsunkat, akkor pontosan az ellenkezőjét tesszük annak, amit a hit megkíván – mert a hit azt kívánja, hogy csak az Úr Jézusban bízunk. És – ahogy már mondtuk – az étellel való kérkedésre Istennek egyetlen válasza van: „Alázzátok meg magatokat az Úr előtt” (Jak 4,10). Ha alázatosan elismerjük, hogy életünk mindenestől a mindenható Isten kezében van, akkor bezárjuk az ajtót a Sátán előtt.

Az Istentől való függésünk pedig, amely a hit, győzelmet szerez nekünk: „**És az a győzelem, amely legyőzte a világot, a mi hitünk**” (1Jn 5,4). De még mielőtt megtapasztalnánk a hit győzelmét (amikor a Sátán mindazzal közelít hozzánk, ami a világban van), fontos, hogy megtanuljunk egy leckét, amelyet az Úr Jézus a tanítványainak adott. Figyelmeztette őket egy másik nagy akadályra, amely az őszinte hit útjában áll. „**Hogyan tudnátok hinni – kérdi az Úr Jézus –, akik egymástól fogadtok el dicsőséget, de azt az egy dicsőséget, amely Istentől van, nem keresitek**” (Jn 5,44). Ezekel a szavaival tudomásunkra hozta, hogy a hit soha nem

járhat együtt azzal a titkos kívánsággal, hogy emberektől dicséretet és elismerést várjunk. Az elismerés utáni vágy viszont sok keresztyén számára nagy probléma. Azonban egy Krisztust elutasító társadalom helyeslése nem az igazi keresztyén tanítványság jele.

Ha erőforrásodat találod az Istennel eltöltött napi *csendes perceidben*, akkor hited növekedni fog. Akkor később, ha szembe kell nézned az élet kísértéseivel, meg fogod tapasztalni a győzelmes hit erejét.

LELKI-SZELLEMI FELÜLVIZSGÁLAT

1. Olyan-e a hitem, amely mindennapos tevékenységemben megnyilvánul?
2. Problémát látok minden lehetőségben, vagy lehetőséget látok minden problémában?
3. Azt akarom, hogy Isten ügye előrehaladjon, vagy arra vágyom, hogy magam vigyem előre az Ő ügyét?
4. Félelem nélküli-e az életem, tükrözi-e azt, hogy napról napra az Úrtól való függőségben élek?

*Uram, szólj hozzám, hogy én is szólhassak,
lehessek élő visszhangja szavadnak,
és ahogyan Te megkerestél engem,
engedd, hogy én is azokat keressem,
akik elvesztek vagy magányosak...*

*Uram, taníts, hogy közkinccsé tegyem
mindazt, amit Te közöltél velem,
és erő legyen a szent Igében
az emberszívek rejtett mélységében!*

*Uram, Te tölts meg a teljességeddel,
hogy túláradó, dobogó szívemmel
a drága gondolat és izzó Ige
mindenhová az életet vigye!
S Téged dicsérjen az ember szíve!*

Frances Ridley Havergal

6. A SZÓLÁS IDEJE

Egyik este, az igehirdetés végén egy apa jött hozzám és megkért, hogy könyörögjek érte. Isten rendkívüli erővel volt jelen. Az apa elmondta, hogy problémát jelent számára a kollégáinak és barátainak való bizonyoságtétel. Mint ahogy máskor is, amikor segítenem kell valakin, csöndben kértem az Urat, világosítson meg afelől, hogy mi hiányzik valójában ennek az embernek az életéből. És hirtelen kaptam a választ: „Nem gondolom, hogy ez lenne a valóságos probléma! Kérem, térdeljünk le együtt, és kérjük Istent, mutassa meg, miért van önnek problémája a tanúságtétellel.” Az apa habozás nélkül letérdelt és imádkozott.

Úgy éreztem, maga az Úr tárja fel azt a mélyebb problémát, ami a férfi némasága mögött van. Akadozva, megtörtén vallotta be, milyen nagy zsarnok ő otthon, és milyen diktátori hatalommal uralkodik gyermekei fölött. Szívbeli bűnbánattal kérte az Úr bocsánatát. És azon az estén szó sem esett többé a tanúságtételről, mivel az Úr Jézus maga jelentette ki magát annak az apának új és élő módon.

A következő estén sugárzó arccal jött az összejeövetelre, és örömmel mondotta nekem: „A mai napon szüntelenül az Úr Jézusról beszélhettem másoknak.”

A Bibliában sehol sem olvassuk, hogy meg nem tért embereknek kellene szólnunk *Isten üdvtervéről*. Viszont szüntelenül olvashatjuk a felhívást, hogy járjunk az Úr Jézussal állandó közösségben, és ennek eredményeként az Ő szeretetének rajtunk való kiáradása fogja a szíveket az

igazság meghallgatására rávenni, amikor bizonyosságot teszünk.

Azokon a napokon, amikor szívünk **nincs** ráhangolódva a Jézus Krisztussal való élő közösségre, azt vesszük észre, hogy a tanúságtételünk **sem** hatásos. Sőt, valójában az ilyen napokon mintha zár lenne a szánkon, képtelenek vagyunk felszabadultan bizonyosságot tenni az Úrról, a minket körülvevő, Krisztust megvető világban.

Az Istennel kettesben töltött *csendes percek* az első lépést jelentik ahhoz, hogy megszabaduljunk a gátlásoktól, amelyek oly könnyen fellépnek, amikor alkalmunk lenne meg nem tért embereknek **szólni** az Úr Jézus Krisztusról. Nagy különbség van a szellemileg gyümölcsöző élet személyes megtapasztalása közt egy istentelen világban, és az olyan élet közt, amelyben az ember csak „az evangélium ügynöke”. A hívő embernek nem az a küldetése, hogy felálljon, és a világba kiáltson olyan szavakat, amelyek **látszatra** Krisztusról tesznek bizonyosságot. Az újjászületett ember bizonyos afelől, hogy már Krisztusban van, és ennek biztos tudatában boldogan beszél az Úr Jézusról.

Ahogy az Úr mondta tanítványainak: „...*aki énbenem marad és én őbenne, az terem sok gyümölcsöt, mert nélkülem semmit sem tudtok cselekedni*” (Jn 15,5). A mi dolgunk az, hogy benne maradjunk, és beszéljünk róla. A gyümölcstermést az Úr adja. Pünkösd után a tanítványok nem tudták magukban tartani lelkesedésüket és örömlüket, miután találkoztak és beszéltek feltámadott Urukkal. Amerre csak jártak, mindenütt beszámoltak az embereknek – még Krisztus ellenségeinek is – *az Isten felséges dolgairól*” (Csel 2,11). Hallgatóikban felébredt a kíváncsiság, és több ezren gyűltek össze, hogy hallgassák, amint Péter nyilvánvalóan Krisztusról beszél. És amint prédikált, mélységes büntudat szállta meg a gyülekezetet. Ugyan-

azok az emberek, akik nemrég még Krisztus megfeszítését követelték, feljajdultak: „*Mit tegyünk, testvérek, férfiak?*” (Csel 2,37). És ugyanazon a napon a tanítványok személyes tanúságtétele és Péter prédikációja hatására gazdag aratása volt az Úrnak a lelkek között.

Később, ellenséges környezetben a tanítványok ismét élő imaközösségben voltak együtt Istennel. Azok a „valóságos” emberek, akik gyűlöltek a tanítványokat és az általuk hirdetett evangéliumot, megparancsolták nekik, hogy ne beszéljenek többé Jézusról. Korábban, a felső szobában, az Úr Jézus nem tartott kurzust a személyes evangelizálásról, hogy megtanítsa tanítványait a bizonyágtételre, ők azonban a Szent Szellemmel telten, így válaszoltak: „...*nem tehetjük, hogy ne mondjuk el azt, amit láttunk és hallottunk*” (Csel 4,20). Ezek a tanítványok Isten színe előtt voltak újra! Szívükben égett a feltámadott Krisztus igazsága! Nem tudtak hallgatni.

A hatvanas évek elején feleségemmel az ún. „vasfüggöny” mögött szolgáltunk. Mikor megkérdeztünk egy ottani hűséges testvért, milyen nehézségeik vannak, amikor az ottani rendszerben végzik szolgálatukat, az így válaszolt: „Most kevesebben vagyunk, de legalább tudjuk, hogy ki tartozik közénk. Csak annyian maradtunk, akik ismerjük a feltámadott Krisztust, és így legyőzhetetlenek vagyunk.” (Olvasóim közül is lehetnek már egyeseknek élményeik ilyen megpróbáltatásokról, de ahogy a dolgok állnak, hacsak az Úr Jézus hamarosan vissza nem jön, sokunknak kell majd mindenünket feláldoznunk Krisztusért, oly módon, ahogyan ezt azelőtt nem gondoltuk volna.)

Dorothy nemrég azt jegyezte fel a naplójába: „Ha Isten Szent Szelleme munkálkodik bennem, akkor annak, mint ami Krisztus halálának az ára, érezhetőnek kell lenni minden lélegzetvételemkor.” Az első keresztyének két-

séggkívül nagy árat fizettek bátor bizonyoságtételükért. De amikor börtönnel fenyegették őket, imaközösségre gyűltek össze, és ezt olvassuk róluk: „...*megteltek mindnyájan Szent Szellemmel, és bátran hirdették az Isten Igéjét*” (Csel 4,31).

Az eredményes evangélizálás túláradásból ered - a Szent Szellem túláradásából azon hívők életéből, akikben Ő lakozik nagy bőséggel, Ő jelenti ki az igazságot a feltámadott Krisztusról.

Ahogy az Újszövetséget olvassuk, megfigyelhetjük, hogy az első gyülekezetekben az evangélizáció nemcsak valamely meggyőző erejű szónok munkája volt. Nem gyűlt volna össze oly nagy tömeg Péter prédikációjának meghallgatására pünkösd napján, ha a tanítványok - még Péter nyilvános beszéde előtt - nem jártak volna szerte köztük, hirdetvén „*az Isten felséges dolgait*” (Csel 2,11). Ha az Úr Jézus Krisztus tisztasága, élete és szeretete árad a hívők szívéből ebben a kétségbeesett világban, akkor meglágyul az emberek szíve, és készséggé válik Isten igazságának a meghallgatására. Ezért kell találkoznunk az Úrral minden nap, és az Ő Igéjének fényében szüntelenül „*megetnünk a Szent Szellemmel*” (Ef 5,18).

BŐVELKEDŐ EVANGÉLIZÁCIÓ

Keresztyén életem kezdetén tagja voltam egy ifjúsági egyesületnek. Kétségkívül több volt bennünk a lelkesedés, mint az ismeret. Ennek ellenére (vagy talán éppen ezért) Isten alkalmasnak talált minket arra, hogy meg nem tért barátaink között szolgáljunk. Most elmondom néhány élményünket, amelyek velünk, fiatal hívőkkel történtek életünk különböző területein.

Hivatásbeli élet

Megtérésem idején a városháza mérnöki hivatalában tanultam és dolgoztam. Ahogy a városházán a munkámat végeztem, egy napon behivatott magához a városi főjegyző. Szigorú figyelmeztetést kaptam tőle: „Hallottam a maga hivatalon kívüli aktivitásáról” – mondta a „főnökök főnöke”. Nyilván azokra az evangélizációkra gondolt, amelyeket mi, fiatalok tartottunk. Minden este szabadtéri evangélizáció volt a város egyik népszerű terén, közvetlen azután, ahogy a kocsmák bezártak. Mivel eleinte a járókelők nem nagyon akartak megállni, hogy meghallgassanak, gyakran annak is örültünk, ha valaki elkezdett kellemetlen kérdéseket feltenni a szónoknak. Mivel az ellenfél keményen próbára tette, a járókelők közül egyesek csatlakoztak hozzá, mások pedig azért álltak meg, hogy támogassák azt a „szegény fiút, aki a hordón prédikált”. Nemsokára sokan hallgatták a prédikációt, és egy-két estén még az is megtörtént, hogy a tömegeből egyesek vallást tettek arról, hogy megtértek Megváltójukhoz. A városi főjegyző figyelmeztetett, hogy az efféle „fanatizmus” összeegyeztetetlen a városháza presztízsével. Nyomatékosan intett, hogy hagyjak fel a tevékenységgel. Mivel azonban ezek a szabadtéri összejövetelek gyümölcsözőknek látszottak, mindnyájan arra éreztünk indíttatást, hogy folytassuk.

Később, amikor már egyetemi hallgató voltam, a kollégium kápolnájában tartott istentiszteleten a kollégium elnöke prédikációjában többek között így szólt hozzánk: „Ha nem tudtok magatok köré tömeget gyűjteni egy szabadtéri evangélizáción, akkor ne untassátok azt a hallgatóságot sem, amelyik a templomba van bezárva.” Mikor ezt hallottam, boldog voltam, hogy annak idején milyen kitartóak voltunk az utcai evangélizációkon.

Közvetlenül megtérésem után minden munkahelyi kollégám előtt bizonyosságot tettem Krisztusba vetett új hitemről. Azután azonban eszembe jutott, hogy az irodához tartozik még valaki, aki előtt nem volt alkalmam bizonyosságot tenni. Egy asszony volt, aki minden este azért jött, hogy a szennyes padlót felsúrolja. Egyik este, amikor társaim már eltávoztak, fogtam a súrolókefét és a vedret, és hamarosan tisztára súroltam a padlót, és úgy vártam az asszony érkezését. Mikor megjött, örömmel újságoltam neki: a munkáját elvégeztem. Meghökkennt csend után hamarosan leültünk és megittunk egy csésze teát, s közben beszélgettünk. Közben természetesen bizonyosságot tudtam neki tenni az Úr Jézusról. Még most is emlékszem könnyáztatta arcára, ahogy együtt imádkoztunk.

Társadalmi élet

Ugyancsak emlékszem a huszonegyedik születésnapomra, amely azokban az időkben Angliában különleges esemény volt. Gyakran nagy ebéddel ünnepelték, amelyet tánc követett. Mikor azonban én 21 éves lettem, Isten már kiiktatta az életemből a táncot. Így tehát a 21. születésnapom ünnepélyét is csak úgy tekintettem, mint amit azért rendeztek számomra szerető szüleim, hogy újabb alkalmat adjanak nekem arra, hogy megnyerhessem barátaimat Krisztusnak. Ezért az ünnepségre meghívtam egy evangélistát is. A meghívón, amelyet meg nem tért barátainak és munkatársaimnak küldtem, az volt írva, hogy az ünnepi ebéd után egyik barátom fog beszédet mondani. „Nem ajándékodat, hanem a jelenlétedet várom” – fejeződött be a meghívó ezzel a nem túl gyöngéd mondat. És azon az estén az egyik barátom csodaképpen megtért!

Később, amikor segédlelkész lettem Londonban, a baptista egyházban, a fiatalok soha nem rendeztek egy sétát le a folyóhoz, egy kis kószálást a vidéken, vagy sportestéket anélkül, hogy ne szervezzenek valamilyen alkalmat, amely elég vonzó ahhoz, hogy meghívjanak meg nem tért barátokat is. Kivétel nélkül, minden ilyen alkalom egy szerény bibliamagyarázattal fejeződött be. Miért is ne? A fiatalok észrevették, hogy a Fiatalok Baráti Társaságának létezése azt célozta, hogy felépítsék magukat az Urban, és hogy lássák barátaik megtérését Jézus Krisztushoz. Nem csoda, hogy ez a Társaság virágzott, Isten áldásával.

Hívó élet

19 éves koromban történt megtérésem előtt soha nem érdekelt annyira a Biblia, *hogy* komolyan tanulmányoztam volna. Következésképpen az idő tájt igen kevéssé ismertem Isten Igéjét. Miután azonban elfogadtam Krisztust Uramnak és Megváltómnak, minden hétfő este néhányan újonnan megtértek összegyűltünk valamelyikünk lakásában, hogy együtt tanulmányozzuk a Bibliát. Nagyon lelkesek voltunk, és az volt a vágyunk, hogy Isten Igéje a fejünkön át minél hamarabb a szívünkbe költözzék. Azokban a korai időkben olyan alaposan folytattuk a Biblia tanulmányozását, ahogyan már ebben a könyvben is javasoltam. Nem úgy tekintettünk rá, mint valami vallásos tankönyvre, hanem mint az élet iránytűjére.

Ennek az egyszerű bibliatanulmányozásnak közvetlen eredményeképpen néhány más fiatal is megtért; és együtt terveztük, hogyan terjesztjük még tovább az evangélium üzenetét. Mivel egyikünknek sem volt autója, elhatároztuk, hogy kerékpáron megyünk. Néhányan közülünk, akik értettek hozzá, összebarkácsoltak egy

hangerősítőt, amelyet kiegészítettek egy felhúzó gramofonnal. Egyes hétvégeken kikerekeztünk a környező falvakba, és magunk mögött vontattuk egy utánfutón a hangerősítőt.

Emlékszem egy falura, ahol a metodista templom ajtaja be volt zárva. Hogy terjeszthessük az evangéliumot, elkértük a templom kulcsát, engedélyt kértünk, hogy használhassuk a templomot, letöröltük benne a port, azután körbejártuk a falut a hangerősítőnkkel. A falu kocsmája előtt felállítottuk a szószekünket, és elkezdtuk szabadtéri istentiszteletünket azzal, hogy feltettünk egy vadonatúj lemezt, amelyen egy amerikai énekes – Bev Shea – énekelt. Ő nemrég járt Angliában Billy Grahammel, aki nemrég tűnt fel az országunkban. Az evangéliumi énekek után sorban egymás után felálltunk a „hordónkra”, és személyesen tettünk bizonyágot Krisztusba, Megváltónkba és Urunkba vetett hitünkről. Nem sokkal ezután egyikünk megpróbált prédikálni azoknak a kíváncsiaknak, akik kijöttek a kocsmából, hogy hallgassanak minket. A falubeliek legnagyobb csodálkozására az Úrnak tetszett, hogy egészen megtöltse a templomot a hétvégére. Egy későbbi vasárnapi iskolai tanítót megtalált Krisztus, a nővére is megtért. Nemsokára a templom kapuja nem volt többé zárva, és újra elkezdődött a vasárnapi iskolai tanítás és a hetenként tartott istentisztelet.

Pál azt írta Timóteusnak: „...*hirdesd az Igét, állj elő vele, akár alkalmas, akár alkalmatlan az idő...*” (2Tim 4,2). Ha Pál ma élne és szolgálna, akkor talán valahogy így szólna a mai Timóteushoz: „Ha van alkalmad az igehirdetésre, ragadd meg, ha nincs alkalom rá, akkor teremts alkalmat. Nem létezik olyan időszak, amely alkalmatlan lenne az Ige hirdetésére.” El sem tudom képzelni, hogy Pál szívesen nézné azt a pusztán formális bibliatanulmányozást, amelynek során a megszerzett bibliaismeret nem árad to-

vább a tanulmányozóból szerető bátorítással olyan emberek felé, akik soha nem teszik lábukat egy templom küszöbére.

Ha megtanultad a titkot, hogy az Isten Igéje leszivárogjon a fejedből a szívedbe, akkor hamarosan felfedezed, hogy – Jeremiás szavaival élve – Isten Igéje „*csontjaidba rekesztett tűz*” lesz. De ha a Biblia megmarad pusztán a fejedben, akkor fennáll az a tragikus lehetőség, hogy az Ige embere leszel, de nem a Szent Szellem embere. Az Ige nem lesz csontjaidba rekesztett tűz. Viszont ha *csendes perceidben* rendszeresen találkozol Istennel, akkor egyre jobban rájössz arra, hogy lehetetlenség a Szellem emberének lenni anélkül, hogy egyúttal az Ige embere ne légy.

Amikor olvassuk az Igét, Isten szól hozzánk, és elvárja, hogy amit nekünk mond, azt mondjuk tovább másoknak. Isten így szólt Ezékielhez: „*Ha Igét hallasz tőlem, figyelmized őket az én nevemben*” (Ez 33,7). De semmi értelme másoknak szólni mindaddig, amíg mi magunk személyesen nem hallottuk meg *Isten szavát*, és nem feleltünk rá. A keresztyénségnek sok „ügyvédje” van, de – sajnos – nagyon kevesen vannak, akik őszintén tanúságot tudnak tenni az élő Istennel való személyes kapcsolatukról. János apostol örvendezve tett bizonyosságot arról, hogy a *csendes óráiban* miként jutott teljes egységre Krisztussal. Ezután másokat is hívogatott, hogy csatlakozzanak hozzá ebbe a meghitt közösségbe. „*...hogy nektek is közösségetek legyen velünk: a mi közösségünk pedig közösség az Atyával, és az Ő Fiával, a Jézus Krisztussal. Ezt azért írjuk meg nektek, hogy örömtök teljes legyen*” (1Jn 1,3-4).

LELKI-SZELLEMI FELÜLVIZSGÁLAT

1. Felismertem-e, hogy munkahelyem és lakóhelyem is személyes missziói területem?
2. Az emberekben csupán lehetőséget látok-e a megtérítésükre, vagy imádkozva igyekszem őket új életre szeretni Krisztusban?
3. Mikor tettem utoljára bizonyosságot az Úr Jézusról azáltal, hogy valakinek segíthettem valami gyakorlati dologban?
4. Azért nem mertem az Úr Jézusról beszélni, mert:
  - az életem megalkuvó?
  - rámehetne a karrierem?
  - büszkeségem nem vállalja a megvetett és elutasított Jézus Krisztussal való közösséget?

ÖRÖK VILÁGOSSÁG

*Isten örök, tiszta fénye
a lélek előtted
hogy állhatna meg magában,
bűneinek árnyékában
hagyva el a földet!?*

*Trónod körül az angyalok
csak a boldogságot
ismerik szent közeledben,
mert nem éltek soha itt lenn,
látva e világot!*

*Hogy fogok én eléd állni?
Az ember mit mondhat?
Értelmem föl nem foghatja,
míg sugarad át nem hatja
didergő valómat.*

*Egy módon mer csak a bűnös
oda emelkedni:
hogy meghalt érte a Bárány!
Az örök áldozat árán
tud Istené lenni!*

*Ez készíti föl az embert,
hogy majd a szentségben,
mindent-mindent elhagyva itt,
kitárva a hit karjait
megálljon a fényben!*

Thomas Binney (1798–1874)

7.

GYÜMÖLCS VAGY TŰZ

Bengt barátom svéd származású volt. Kivándorolt az Egyesült Államokba, ahol sikeres keresztyén üzletember lett. Számos szolgálata közül az egyik az volt, hogy repülőgépeket juttatott el a missziói területekre. Egyik évben őt és barátját megkérték, hogy vigyenek egy kis repülőgépet Alaszkába egy missziós repülőtérsaságnak. Útjuk nagy részét megtették már, amikor barátja otthagya Bengtet a fairbanksi repülőtéren, Bengt pedig készülődött, hogy útjának utolsó szakaszát egyedül tegye meg.

Közvetlenül indulás előtt a barátja még egy vészhelyzetre szánt táskát tett be a kicsiny repülőgépbe, amiben nem volt más, mint egy tábla csokoládé és egy meleg takaró. Az út utolsó szakaszában hirtelen vihar keletkezett. Az alaszakai hegyvonulatok közt támadt forgószél leszállásra kényszerítette a kicsiny gépet, amely egy szikla peremén landolt. A következő három napon végig esett a hó, de Isten irgalmából a szél elfújta a havat a repülőgép alja alól, és megóvta attól, hogy teljesen betemesse. Mivel azonban a fehér repülőgépet hó vette körül, amikor a hadsereg parti őrsége keresésére indult, nem vette észre a kicsiny gépet.

Miután a parti őrség visszahívta a katonai kereső repülőket, Bengt fia, Bruce, egy hűséges keresztyén fiatalember, a missziós légitársaság egyik pilótájával együtt kérte az Urat, vezesse el őket apjához. Eközben Bengt egyre jobban legyengült, és éppen egy időzített felvételt készített magáról, ahol megtört, de mosolygó arccal búcsúzott szeretteitől. Istennek azonban más tervei voltak. Amikor Bruce és barátja elrepültek a hely fölött, ahol a re-

pülógép leszállt, a nap sugara rátűzött a repülógép fehér fém felületére, és felhívta rá a kutatók figyelmét.

Később Bengt elmondta, hogy ez alatt a tíz nap alatt Krisztus ítélőszéke előtt ült. Mikor először találkoztam vele az eset után, elmondta, hogy ott egyedül volt Istennel, és áttekinthette egész földi életét, mivel sejtette, hogy Isten hamarosan hazahívja. Elmondta, hogy úgy látszott számára, mintha a „hívők ítélőszéke” (2Kor 5,10) jött volna felé szüntelenül. És ahogy élete elvonult előtte, végiggondolta az évek során végzett „keresztyén szolgálatát”, és azon gondolkodott, hogy ezek közül vajon melyik az, amelyiknek valóban örök értéke van.

Bengt beszámolt arról, hogy rájött, hogy az egyháztanácsulések, a missziói tanácsulések és a sok egyházi aktivitás – bár örömmel végezte őket – valójában emberi energiáinak a kifejtését igényelték, emberi tehetségének és képességeinek a dicséretére váltak, nem pedig a Szent Szellem kiadásának következményei voltak.

Elmondta, hogy a tíz nap alatt Isten megmutatta neki, hogy mindezek a tisztas foglalatosságok csupán „fa, széna, pozdorja” voltak. (A Bibliában ezek az anyagok jelképesen utalnak mindarra, ami a hívők életéből meg fog égni majd az ítélőszék előtt, mert nincs örökkévaló értékük.)

Ez a félelmetes élmény Bengt életében valójában egy új korszak kezdete lett. Mi, akik már hosszabb idő óta ismertük és szerettük őt, nagyon is értékeltük azt a buzgóságot, amellyel ezután bevetette magát Isten ügyének a szolgálatába, hogy a hátralevő éveiben ne a maga erejéből és képességeiből, hanem Isten Szelleméből, a túlradó isteni áldásból származzék életének ereje és áldása.

A keresztyéneket kijózanító gondolat az, hogy mindnyájunknak meg kell jelennünk a **minden hívő** számára elkészített ítélőszék előtt. Ezt az ítélőszéket azonban meg kell különböztetnünk az utolsó ítélet nagy fehér trónjától.

A nagy fehér trónus az a hely, ahol majd **minden nem hívó embernek** meg kell jelennie, hogy elnyerjék a Bíró igazságos ítéletét. A hívők ítélőszéke az a hely, ahol minden megég, ami életükben nem hitből való volt, de mindaz, ami hitből történt, mindörökre megmarad Isten dicsőségére, hiszen mindezt Isten maga végezte el a hívők által. Azon a napon majd sok keresztyén szomorúan jön rá, hogy a gyülekezetben való szorgoskodásuk és vallásos körökben való népszerűségük (amely földi életük idején annyira kielégítette őket), valójában nem számítanak Isten előtt igazi lelki-szellemi tartalmú szolgálatnak.

Fehér lapok

Két ív tiszta fehér papír van előttem. Mindkettő üres, sem írás, sem rajz nincs rajtuk. Aki nézi őket, nem lát rajtuk ki-nyomtatva semmiféle gondolatot, sem pedig valakinek festményét, rajzát. Ugyanakkor azonban nem látunk rajtuk nyomdahibát vagy torzképet sem. Nincs rajta sem szépség, sem csúnyaság. *Csak fehér lap, nem több, és nem kevesebb.*

A te életedben és az én életemben is sok olyan nap van, amely ezekhez a fehér lapokhoz hasonló. Bár beszennyezi a bűn, mégis Isten irgalmából a hívő ember életének minden lapját megtisztítja Jézus Krisztus vére, hogy *tiszta fehér legyen, mint a hó* (Ézs 1,18). Ha visszagondolok már keresztyén életem néhány „lapjára”, szomorúan kell megállapítanom, hogy akarva vagy akaratlanul, szándékosan vagy szándéktalanul, de vétkeztem, és megszorítottam a Szent Szellemet. Ha Jézus Krisztus nem ontotta volna vérét értem, akkor ezek a „fehér lapok” mindörökre be lennének szennyezve a bűn és önteltség foltjaival. Milyen csodálatos kegyelmet adott Isten, hogy még azok *a lapok is fehérek, mint a hó*. **Hála Istennek, folt sincsen rajtuk!**

Kijózanító azonban az a gondolat, hogy amit a Szent Szellem *nem* végzett el rajtam keresztül, az *nem* örökkévaló értékű. Pál apostol szavaival, életemnek azok a napjai olyanok, mint amelyek „*megmenekülnek ugyan, de úgy, mint tűzön át*” (1Kor 3,15). Amely napokon a Szent Szellem nem áradt ki rajtam keresztül, azoknak a napoknak a lapjait is megtisztítja a bűntől, de nem kerül rájuk semmi. **Fehér lapok; de sajnós semmi több!**

Bár életünk egyes lapjai mindörökre fehérek maradnak, más lapokon viszont keletkezhetnek rendkívüli szépségű képek, amelyeket maga az Úr Jézus festett, és amelyek Őt dicsőítik mindörökké. Az ilyen lapok minden hívő számára azokat a napokat jelentik, amelyeken használható eszközök voltunk az örökkévaló Isten munkájában. **Igen, fehér lapok ezek is, de – Istennek legyen hála érte – sokkal többek ennél!**

Eltékozolt évek

Milyen tragikus, amikor azok, akiket Isten elhívott volna már fiatal korukban, eltékozzák ifjúságukat, azokat az éveket, amelyeket az Úrral való egyre mélyülő közösség örömeiben, és az Ő szolgálatában tölthettek volna.

Szívem szomorkás örömmel telik meg, ha arra az idősebb férfirra gondolok, akinek még az üdvösségre jutását is beszenneyezik az elszalasztott alkalmak és eltékozolt évek, amelyeken az élet felszínes gyönyörűségei foglalták le. Röviddel megtérésem után néhány hívő fiatalemberrel együtt elmentünk a helyi kórházba szolgálatra. Minden második szombat este hirdettük az evangéliumot, és együtt imádkoztunk néhány idősebb emberrel, akik már nem is remélhették, hogy valaha is elhagyják a kórtermet. Egyik este egy idősebb ember ágya mellé ül-

tem le, aki – mint később megtudtam – már nem érte meg a következő szombat esti látogatásunkat.

Miután elmondtuk neki rövid igehirdetésünket, nyilvánvalóan nagyon meghatódott, és – miközben könnyek patakozottak az arcán – akadozva kijelentette: „Tudom, hogy meg vagyok váltva, és hogy a mennybe megyek”. „Ez csodálatos” – feleltem. De mielőtt bármi mást tudtam volna mondani, felzokogott, de nem örömeiben, hanem lelki fájdalmában. Halkan suttogta: „Igen, csodálatos, de nem igazán, mert a hetvenegy évemből hetvenet elvesz tettem.”

Mint fiatalon megtért, mit válaszolhattam volna? Nem emlékszem már, miként próbáltam megvigasztalni, arra azonban világosan emlékszem, hogy azon az estén térdelve ágyam mellett, ezt mondtam az Úrnak: „Uram, tudom, hogy egyszer majd vissza kell tekintenem az életemre. Nem akarom, hogy akkor úgy nézzek vissza, hogy a lelkem meg van mentve, de az életemet eltékoztam. Ma este újra felajánlom neked az életemet. Kérlek, tedd valóságos értéké az örökkévalóság számára.”

Az Ószövetségben Habakuk figyelmeztet arra, hogy az ember sok energiát fektethet bele valamiféle vállalkozásba, de később döbben rá, hogy amit tett, valójában semmit sem ér. Amikor figyelmeztette kortársait, hogy „*az igaz ember a hite által él*” (Hab 2,4), ugyanakkor intette azokat is, akik nem hitben és az Istentől távol éltek, hogy mindazt, amit alkottak, „*tűz pusztítja el*” (Hab 2,13). Mivel ezek az emberek Istennel nem törődve alapították meg városukat, nem maradt belőle más, csak hamu. Bármit tesszünk is, ha nem az Úr Jézus akarata szerint tesszük, akkor semmivé válik Isten színe előtt.

Hasonlóképpen int minket Pál az Újszövetségben: „*Azt pedig, hogy ki mit épít erre az alapra (ti. Jézus Krisztusra): aranyat, ezüstöt, drágakövet, fát, szénát, szalmát, az a nap*

fogja világossá tenni, mivel tűzben jelenik meg, és akkor mindenkinek a munkája nyilvánvaló lesz, és hogy kinek mit ér a munkája, azt a tűz fogja kipróbálni. Ha valakinek a munkája, amelyet rá épített, megmarad, jutalmat fog kapni, de ha valakinek a munkája megég, kárt vall. Ő maga megmenekül ugyan, de úgy, mint aki tűzön ment át” (1Kor 3,12-15). A kórházban az a bizonyos 71 éves férfi boldog volt, mert elnyerte az üdvösséget, de nagyon szomorú volt azért, mert úgy üdvözült, mint aki tűzön megy majd át. Az a tűz, amely elégeti mindazt, ami életében „fa, széna és szalma” volt, ugyanaz, amely megtisztítja majd az aranyat, ezüstöt és drágakövet azoknál, akik engedik, hogy a Szent Szellem munkálkodjék bennük Isten építőköveiből.

Örök világosság

Akik naponta közösségben élnek Urukkal, és növekednek a hitben azáltal, hogy Isten Igéjéhez szabják cselekedeteiket; nos, ezek olyanok, akiken keresztül az örökkévaló Isten örök érvényű munkát végez. Az ilyen hívők képesek lesznek minden új nap elé örömteli várakozással nézni, és arról tesznek majd tanúságot: *„Azért tehát mi, akik rendíthetetlen országot kaptunk, legyünk hálásak, és szolgáljunk az Istennek tetsző módon tisztelettel és félelemmel”* (Zsid 12,28). Az Istennel rendszeresen és hatékonyan *együtt töltött idő* felbátorít bennünket arra, hogy a Szent Szellem ereje által járjunk, nem pedig saját emberi energiánk által.

Egy napon majd Isten jelenlétének mindent átható fényében mindazok örvendezni fognak, akik itt a jelenvaló világban hasznos eszközei az élő Istennek. A világosság és szeretet Istene hív bennünket, *hogy* legyünk vele közösségben nap mint nap, hogy világosságának és szeretetének közvetítőivé váljunk a sötét és önző világban.

LELKI-SZELLEMI FELÜLVIZSGÁLAT

1. Ha továbbra is úgy élek, ahogyan most, lesz-e gyümölcse az életemnek Krisztus ítélőszéke előtt?
2. Amikor imádkozom, úgy közeledem-e Istenhez, mint egy mennyei „jóindulatú jötevőhöz”, vagy mint az Örök világossághoz?
3. Szükségem van-e arra, hogy komolyan könyörögjek Dávid imájával - „...Eleveníts meg Igédde!” (Zsolt 119,25)?

*Te etess az élet kenyérével,
drága Uram! és Te osszad széjjel,
mint a cipókat a tenger mellett!
Élő Ige! Hadd éljek Tebenned!*

*Az élet kenyere nékem Te vagy!
Igéd az igazság, amely megtart,
hogy általa éljek együtt Veled,
Te vagy az Igazság és Szeretet!*

*Ó, küldd el hozzám Szellemed, Uram!
Érintsd meg szemem, hogy lássam utam!
Te vagy az Út, Igazság és Élet!
– Így fedted föl könyvedben Igédet!*

Mary Ann Lathbury

8.

JÖJJETEK, EGYETEK!

A Genezáreti tó homokos partján állt Isten feltámadott Fia, egyedül és észrevétlen. Talán a reggeli köd takarta el szentséges jelenlétét a kimerült tanítványok szeme elől. Vagy szellemi látásuk homályosult el Jézus kegyetlen kereszthalála után.

Nem messze a parttól bajlódtak a csüggedt tanítványok kicsiny halászhajójukban. Éppen befejeztek egy meghíúsult éjjeli halászatot, melynek vége az volt, hogy *nem fogtak semmit*. És ekkor valaki megkérdezte: „*Fiaim, nincs valami ennivalótok?*” Ezután pedig egy szó röppent fel a parton messze álló személy ajkáról: „Vessétek ki a hálót a hajó jobb oldalán, és találtok.” Mintha álomból ébredtek volna, János szólalt meg örvendező kiáltással: „*Az Úr az!*” A tanítványok megújult reménységgel engedelmeskedtek az utasításnak, és lám, hálójuk megtelt a halak tömegével. És akkor, nagy lelkesedésében Péter beugrott a tengerbe és kiúszott a partra, hogy minél előbb Uránál lehessen (Jn 21,12).

A parton a dicsőség feltámadott Ura rakott tüzet. Mikor már valamennyi tanítvány összegyűlt, Jézus halat kért, és hamarosan ízletes ételt készített számukra. Aztán így szólt az örvendező, de éhes emberekhez: „*Jöjjetek, egyetek!*” (Jn 21,12).

Ugyanez a kedves hívogató hang hallatszik majd kétezer év múltán is. Az Úr Jézus napról napra ott áll az örökkévalóság partján, és hívogat bennünket, hogy vegyünk részt a mennyei lakomán, amit ő elkészített. A mi Urunk és Megváltónk elkészíti mindennapra az edelt. Táplálék ez a hitünk számára; Istennek az Igéje, ez a Biblia.

Most pedig meghívlak, kedves Olvasóm, hogy légy tanúja, hogyan táplálkozom az Igével a *csendes órámban*. *Csupán* azért jegyzem fel a *csendes óráim* lefolyását, hogy bátorítsalak, és segítsek neked, amikor engedsz majd az Úr hívásának: „Jöjjetek, egyetek.” Két, egymástól egészen eltérő forrásból is ösztönzést nyertem arra, hogy megosszam veled egészen a való életből vett *csendes perceimet*.

Először is, egyik barátom, aki elolvasta az előző fejezetet, arra biztatott, hogy ezt tegyem, és így adjak megfelelő befejezést ennek a könyvnek.

Másodszor pedig azért, mert időről időre sok éven keresztül tanúja lehettem, hogyan áldotta meg Isten egészen különleges módon azokat a különböző csoportokat, akik közösen tartottak *csendes órát*. Ezeken az alkalmakon bárki részt vehetett, nem tettek fel kérdéseket, csak csendben imádkoztak a Szent Szellem jelenléteért, és nem hangzott el prédikáció. Minden közösségi alkalom kezdetén könyörögtünk, hogy a Szent Szellem legyen a tanítónk! Utána együtt hangosan felolvastuk a kiválasztott szentírásbeli szakaszt. Majd előlről kezdtük ugyanannak a bibliai szakasznak az olvasását, mégpedig úgy, hogy először hangosan felolvastuk együtt az első versét. Mielőtt tovább mentünk volna a következő versre, félperces szünetet tartottunk. Ez alatt minden résztvevő imádságos szívvel elmélkedett az éppen olvasott igeversen, és gondolkozott azon, hogy a fejezet végén felsorolt kérdések valamelyikére választ ad-e ez az igerész. Az imádságnak és elmélkedésnek a csöndje után minden résztvevő elmondhatta a gyülekezetnek, hogyan mélyítette el a Szent Szellem az olvasottakat a szívében, és hogyan alkalmazta személyesen rá. Ezt ismét imádság követte, melyet a felszólaló mondott, vagy a gyülekezet bármely más tagja.

Egyébként meg vagyok győződve róla, hogy ez a módszer a legalkalmasabb egy közös csendesség alkalmának a vezetésére. Szeretném most azokat az olvasókat, akik csoportos tanulmányozásra használják ezt a könyvet, arra buzdítani, hogy tegyenek félre egyéb összejöveteleket, hogy a fenti javaslatokat alkalmazzák. [Ezzel kapcsolatos kérdések találhatóak a függelékben.]

Az eltelt sok év óta, azokat az összejöveteleket, melyeket ebben a szellemben vezettem, Isten jelenlétének szokatlan érzékelése kísérte, és a Szent Szellem szólt a jelenlevők szívéhez és életéhez.

Egy ilyen összejövétel után, amit Jeruzsálemben tartottam, egy kanadai gyülekezet volt vezetője megjegyzte: „Ez volt a legáldottabb és legemlékezetesebb alkalom, amelyen részt vehettem szolgálatom egész ideje alatt éppen itt Jeruzsálemben!”

A gyülekezeti összejöveteleken, házi közösségekben, Biblia-konferenciákon és ifjúsági találkozókon, Isten különösképpen is megáldotta Isten Igéjének ezt a közös, ugyanakkor mégis személyes megközelítését.

Meg kell azonban jegyeznem, hogy amikor megpróbáltam leírni személyes „csendes perceimet”, felfedeztem, hogy sokkal nehezebb nyomtatásban átadni az Úrral való személyes közösségem valóságát, izzását és ihletettségét, mint megtapasztalni egy ilyen örömet egyedül, vagy a nyilvános összejöveteleken.

Hogy mégis feljegyezhessem számotokra a személyes *csendes perceim* alábbi „fénypontjait”, néhány alapszabályt állapítottam meg a magam számára:

Előszőr is: nem engedek annak a kísértésnek, hogy a legkedvesebb és legismertebb bibliai szakaszt válasszam ki magamnak. Csendes perceim sorozatában jelenleg éppen Pál apostol korintusiakhoz írt második levelét olvasom.

Másodszor: a mai igeszakaszt nem szándékozom versről versre magyarázni.

Harmadszor: hogy a csendes perceimről való beszámolómat olyan természetessé tegyem, amennyire csak lehetséges, közlöm azokat az igeverseket, amelyeket a Szent Szellem élővé tett számomra a mai napon.

Negyedszer: megpróbálom közölni veletek, hogyan került Isten szava figyelmem középpontjába, amikor imádság közben elmélkedtem Isten Igéje felett, és felhasználtam a már javasolt kérdéseket.

Ahogy közlöm elmélkedésemet, meg fogjátok érteni, hogy minden Istennel négy szemközt eltöltött idő intenzív személyes élményt jelent. Tudatában vagyok annak, hogy nem azonos körülmények között élünk. Azt is tudom, hogy a mai körülmények mások, mint amilyenek hat hónap múlva lesznek. Isten annyira szeret minket, hogy mindennapi körülményeinket figyelembe véve szól hozzánk, tehát nem a tegnapi és nem a holnapi helyzetünk szerint, és nem aszerint, amiben mások élnek, hanem amiben mi élünk. Ahogy olvasod a következő feljegyzéseket, nyilvánvalóan észreveszed, hogy a te körülményeid egészen mások, mint az enyéim. Mivel pedig Isten a te szükségeid és körülményeid szerint *akar* szólni hozzád, ezért hívatgat személyesen és naponta az Úr, hogy „jőjj, és egyél”.

Nyilvánvaló, hogy a Biblia nemcsak **Isten élő és erőteljes szava**, amely szívünkhöz szól, hanem **személyesen** külön-külön mindegyikünk szívéhez szóló szava is. „Mert Isten Igéje élő és ható... és megítéli a szív gondolatait és szándékait” (Zsid 4,12). Mi lehet még ennél is személyesebb?

Mai bibliai elmélkedésem témája Pál korintusiakhoz írt második levele. Tartsatok velem, amint kinyitom a Bibliámat a 2Korintus 1. fejezeténél. Kérlek, ti is nyissátok ki Bibliátokat velem együtt.

**Hajnali 5 óra van:
bezártam az ajtómat és kinyitottam a Bibliát,
hogy egyedül lehessenek Istennel**

Felsorolom most mai körülményeim néhány vonását, ahogy itt ülök Isten színe előtt, nyitott Bibliával és nyitott szívvel:

- Rendkívül aggódok Dorothy meg nem szűnő, és egyre növekvő testi fájdalmai miatt. Az utóbbi hetekben a fájdalmak növekedtek.
- Ugyancsak aggódok, hogy Dorothy egészségi állapota megengedi-e, hogy őszre tervezett szolgálati körutunkat elvégezzük. A múltban oly gyakran megtörtént, hogy mikor hosszú és fárasztó missziói utunkon Dorothy szenvedését láttam, azt mondtam neki: „Dorothy, soha többé nem teszek ki ilyen helyzetnek.” De miután Isten kiárasztotta ránk áldását, elmondottuk együtt: „Mindez oly dicsőséges volt, hogy megérte.” És ezúttal hogyan lesz, Uram?
- Súlyosan nehezedik ma szívemre a kenyai helyzet, ahol Isten a múltban olyannyira megáldotta szolgálatunkat közöttük. Az országban teljesen bizonytalan a helyzet, különösen az infláció miatt. Bárcsak többet tudnánk tenni a sokféle nemzetiségű emberekért, akik ott hűségesen szolgálják Krisztust.
- Mind Dorothy családjában, mind az én családomban vannak, akik gyászolnak vagy betegek. Szolgálataink miatt, továbbá Dorothy időnként súlyos fizikai akadályoztatása miatt nem tudunk mellettük lenni, de szüntelenül imádkozunk értük.

Imádság

„Atyám, ma reggel is áldalak *Téged*, hogy szokatlannul korán felébredtetted. Hiszem, hogy mindez a *Te* akaratodból történt, mert ma kiváltképpen való módon kívánsz szívemmel beszélgetni. Azt is tudom, hogy meg akarod áldani azokat is, akik később olvasnak majd arról, hogy *Te* mit akartál üzeni nekem Igéd által.

Tudod, drága Uram, hogy nem lesz könnyű számomra feljegyezni ezt a veled töltött időt, amikor csakis a *Te* jelenléted van figyelmem középpontjában. Ezért különösen kérlek, áldd meg és kend fel szívemet, értelmemet és tollamat, hogy világos és valóságos beszámolót tudjak adni a *Te* meghitt közösségemben eltöltött időről.

Újra bizonyoságot teszek a *Te* színed előtt, hogy életem »el van rejtve Krisztussal együtt az Istenben«. Köszönöm neked ezt a drága bizonyoságot. Dicsérlek téged, Uram, azért is, mert – noha feljegyzéseimet erősen eltorzíthatják személyes nézőpontjaim – *Te*, én nagy Főpapom, imádságaimat és dicséreteimet a *Te* tökéletes ismeretenednek és akaratodnak megfelelően tárod Atyánk trónusa elé. Ennek boldog előérzetében fordulok ma reggel is a *Te* Igédhez. Nyisd meg szemeimet ma reggel is, hogy láthassam a *Te* Igéd csodálatos voltát.”

Ma reggel a 2Korintus 1. fejezetét keresem ki, és lassan elolvasom az egész fejezetet. Jól érthető hangon, hosszas szünetek tartása nélkül olvasom. – Kérlek, tedd te is ezt!

Alighogy elolvastam a fejezetet, egy-két pillanat elteltével tudatos lesz bennem, milyen példamutatóan visel-

kedett Pál mint Krisztus szolgálja. Ebből világossá válik számomra, hogy az Úrral való együttlétem nagy részében ma erre a kérdésre fogok választ kapni:

Van-e követendő példa ebben a részben?

Az egész fejezetnek már az első végigolvasásából arra indít az Úr, hogy kövessem Pál nemes példáját. Jobb szolgálja kívánok lenni az Úrnak! És mielőtt elkezdenék versről versre elmélkedni a fejezeten, el akarom mondani ezt neki.

Imádság

„Úr Jézus, szeretném, hogy úgy tudjak végigtekinteni a *neked* való szolgálatomon, azzal az elégedettséggel, amely Pál imént olvasott tanúságtételéből kicsendül. Te ezerféle módon kiárasztottad rám áldásodat, én pedig szomorúan vagyok kénytelen elismerni, hogy ez túlságosan is gyakran »egyirányú utca« volt. Szívem belefárad, annyiszor mondogatja, hogy mennyire kívánom a veled való közösséget, de amikor alkalmat adsz, hogy részese legyek a Te szenvedésednek, mégis gyáván visszariadok ettől. Ezért kérlek, hogy most, amikor újra végig gondolom ezeket a verseket, fedj be a Te jelenléteddel és hatalmaddal, érintsd meg újra életemet, és formáld át úgy, hogy önző motívumaim változzanak meg gyökeresen – a *Te* drága nevedért.”

Ezután újra elolvasom az egész fejezetet versről versre, gondolatról gondolatra. Míg ezt teszem, szüntelenül imádkozom azért, hogy a Szent Szellem ne engedje, hogy elszalasszam azt az üzenetet, amit Isten a szívemre akar

helyezni feleletképpen az imádságomra. Ily módon elkezdődik Istennel való kétoldalú beszélgetésem. Ugyancsak figyelmeztetem magamat, hogy miközben az egyes versek fölött elmélkedem, gondosan vigyázok, nehogy figyelmem ellazuljon az olyan verseknél, amelyek már ismerősek számomra. Lehet, hogy Isten éppen ma akarja megeleveníteni ezeket a verseket a szívemben. Felteszem tehát a kérdést:

Van-e ebben az igazszakaszban valami újszerű gondolat az Atya Istenről?

Igeolvasás

3. vers: „Áldott az Isten... az irgalom Atyja és a minden vigasztalás Istene”.

Ma különösen azt veszem észre, hogy az Isten atyáságáról szóló megállapítást megelőzi az Isten atyai voltáról szóló másik utalás a 2. versben. Ahogy a Biblia jegyzetét nézem, a margón azt olvasom, hogy a 2. vers így is fordítható: „A mi Urunk Jézus Krisztus Istene és Atyja.” Gondoljuk csak el: a mi Urunk Jézus Krisztusnak Istene és Atyja, ugyanakkor az irgalom atyja és a minden vigasztalás Istene is számunkra. Mennyei Atyám kiárasztotta kegyelmét és békességét reám az én vigasztalásomra.

Imádság

„Atyám, hálával és dicsérettel borulok le előtted. Köszönöm a kegyelmedet. Szívemet elárasztottad azzal, ami mindörökre a Tiéd: a Te békességeddel. Kegyelmed által enyém lehet az a békesség, nyugalom és harmónia, amely mindöröktől fogva *bened*

van. Szent Szellemed által vedd gondozásba zaklatott szívemet. És amint meghajlok szentséges lényed előtt, töltsd meg életemet azzal a nyugalommal és békességgel, amely csak *bened* lakozik – kérlek!”

Igeolvasás

4. vers: „*Aki megvigasztal minket minden nyomorúságunkban, hogy mi is megvigasztalhassunk másokat minden nyomorúságukban, azzal a vigasztalással, amellyel az Isten vigasztal minket.*”

Ahogy Pál bizonyágtétele felett elmélkedem, észreveszek néhány más kifejezést, amelyeket Pál a vigasztalással kapcsolatban használ, amit mennyei Atyjától kapott. Ezek a szomorúság, kínzás (gyötrelem), gond, aggodalom, szenvedés, halálos ítélet. A Szent Szellem felhívja figyelmemet arra, hogy mindezek az élmények távol vannak a „vigasztalás” szokásos elképzelésétől.

Ahogy tovább olvasom, észreveszem, hogy Pál itt arról tett bizonyágot, hogy az élet valamennyi nehézségét Isten egy sajátos céllal engedi: *hogy ne önmagunkban bízunk, hanem Istenben.* Azt is megtudom a 4. versből, hogy Isten nem azért vigasztalta meg Pált, hogy ő maga jól érezze magát, hanem azért, hogy mások vigasztalója lehessen. Ezzel kapcsolatban is könnyörögnöm kell:

Imádság

„Igen, Uram, *Te* ismered életemnek azokat a szakaszait, amikor őszintén meg akartam vigasztalni szenvedő embereket. A *Te* vigasztalásodat akartam nyújtani Dorothynak, akinek olyan szünni nem akaró testi fájdalmai vannak. De gyakran inkább én

voltam az, aki tőle kaptam sok mindent, és ritkán tudtam közvetíteni számára azt a kegyelmet és békességet, amit *tőled* kaptam az ő vigasztalására. Kérlek, bocsásd meg önzésemet, és tölts el ismét azzal a vággyal, hogy én szolgálhassak, és ne nekem szolgáljanak!

Ahogy a szenvedő embermilliókra gondolok, akik elhagyatva, nehéz körülmények közt élnek, akik között az éhség, betegség és halál uralkodik, kérek, hogy a *Te kegyelmed és békességed* sokszorozódjék meg a szívemben, hogy az én életem is szolgáljon arra, hogy ezeknek az embereknek a terhe valamelyest csökkenjen.

De ahogy könyörgök hozzád, Úr Jézus, egyre világosabban értem, hogy a Te vigasztalásod mennyire elég az élet minden nehézségei között, legyenek azok bármilyen súlyosak, és hogy szerető szíved azt kívánja, hogy ne bízzak magamban, hanem csakis benned.”

Ezen a ponton Isten Igéje átütő erővel hat rám. Rádöbbenek, hogy még Pálnak is át kellett mennie a nehézségek sötét sorozatán ahhoz, hogy Isten teljesen megfoszthassa őt is az önmagában való bizakodástól. Akkor pedig miért is panaszkodnék én, ha Isten, szeretetétől indítva úgy dönt, hogy imádságomra válaszként nehézségeket hoz utamba, hogy büszkeségemet megalázza?

Imádság

„Igen, Uram, meg akarom köszönni *neked* a velem való szeretetteljes bánásmódot. Bár nehéz úgy megfogalmaznom ezt az imádságot, hogy mások-

nak is hasznára válják ha olvassák, bátorít az, hogy Pál is feltárta szerettei előtt súlyos megpróbáltatásait. Ő sem csupán életének kedvező oldalát tárta olvasói elé, ezért szívem mélyéről dicsérlek *téged* én is szolgálatom minden pillanatáért, amikor elhagyatottnak éreztem magamat, minden olyan eseményért, amely szívfájdalmat okozott; amikor félreértettek, életem minden ostoba és bűnös botlásáért, minden nyomasztó körülményért, amikor csődöt mondtam, mert magamban bíztam, és nem *benned*.

Most, Úr Jézus, a Te szentséges színed előtt Pállal együtt vallom, hogy nem akarok másban bízni, csak *benned*, Pál szavaival: »*A mi alkalmasságunk Istentől van*«. Ezen a reggelen hittel vallom, hogy *benned*, és csakis *benned* van az én alkalmasságom. Drága Uram, az előttem nyitva levő Szentírás szavaival dicsérlek *téged*, hogy megszabadítottál, hogy megszabadítasz és hogy meg is fogsz szabadítani – *önmagamtól*. Köszönöm *neked* Úr Jézus, ezt a nagy szabadítást.

Most, hogy a Szent Szellem megerősíti szívemet a *Te* vigasztalásoddal, kérlek *téged*, és várom, hogy használj fel engem a magad gyakorlati szeretetteljes módján, hogy a *Te* vigasztalásodat adjam tovább, és segítsék mindazokon, akikkel ma találkozom, és akiknek szükségük van a *Te* szeretetedre.”

Igeolvasás

11. vers: „...*ti is segítségünkre vagytok, az értünk mondott könyörgéssel, hogy ...sokan sokféleképpen mondanak értünk hálaadást.*”

Azon elmélkedem, milyen lett volna Pál szolgálata, ha sokan nem könyörögtek volna érte Istennél. Ugyancsak szeretném tudni, hol lennék én ma, ha sok barátom nem könyörgött volna értem...

Imádság

„Atyám, nem értem azt a nagy szeretetedet, amellyel sokak szívére helyezted, hogy könyörögjenek Dorothyért és értem. Hogyan fejezhetném ki hálámat ezért a csodálatos szeretetért?”

Most pedig néhány barátomat ajánlom Isten kegyelmébe közbenjáró imádsággal. Mikor ezt teszem, megpróbálok a Szentírás világosságában könyörögni értük, ahogyan a Szent Szellem hatott az én szívemre és életemre, kérvén Istent, hogy vigasztalja meg őket is, hogy szívük és életük teljességével bízhatnak benne.

Igeolvasás

15. 17. 18. vers: „Ezzel a bizodalommal akartam már előbb hozzátok menni... amit tervezek, emberi módon tervezem?... beszédünk nálatok nem volt »igen« és »nem«”.

Elmélkedem e gondolatsor fölött. Pál tanúságot tett arról, hogy Korintusba való második menetelének célja a korintusiak megvigasztalása volt, hogy jót cselekedjék velük, a szentekkel, akiket szeretett. Nem azért ment, hogy kapjon tőlük, hanem azért, hogy adjon nekik. Arról is bizonyosságot tett, hogy utazásának terve nem egykönnyen fogalmazódott meg benne. (Megjegyzem, hogy nincs említés róla, ki fizeti utazása költségeit, s a pénz nem játszott szerepet a menetelésben!) Az biztos, hogy személyes előny nem befolyásolta elhatározását, hogy Korintusba menjen.

Imádság

„Drága Uram, Igéd által tárd fel, ha van valami önző indíték szívemben, nehogy ez megghiúsítsa bennem a munkádat, amikor elhatározom, hogy hol fogok szolgálni a következő őszön. Úgy látszik előttem, Uram, hogy noha a korintusiak félreértették Pál indítékait, amikor tőle szokatlan módon úgy döntött, hogy megváltoztatja útterveit, ő maga meg volt győződve arról, hogy csakis a Szent Szellem vezetésének engedelmeskedik. De köszönöm neked, Uram, hogy noha Pál azt mondta: »igen«, és azután »nem«-re változtatta úttervét, az Ige, amit hirdetett, soha nem volt egyszer »igen«, másszor »nem«. Az Ige mindig IGEN volt Krisztusban, változatlanul és mindörökre érvényesen. A Te szívedben, ó Uram, nincs változás: Te mindörökre hitelesítetted az Igét, amit Pál prédikált.

Köszönöm neked, Uram azt, hogy Te vagy a szilárd szikla a számomra ebben a világban, amelyben a körülmények oly gyorsan változnak Terveket kell szőnünk, de néha meg is változtatnunk. Uram, tudnom kell a Te terveidet. Ments meg engem olyan döntések hozatalától, amelyek indítéka a hasznosság vagy haszonlesés. Kérlek, hadd járjak minden napomon a veled való közösségben.”

Igeolvasás

20. vers: *„Mert valahány ígérete van Istennek, azokra Őbenne (Krisztusban) van az igen, és ezért általa van az ámen is az Isten dicsőségére általunk.”*

Amint megfigyelem, hogy Isten ígéretei „rajtunk keresztül” válnak személyessé, felteszem a kérdést: **Van-e ebben a szakaszban olyan ígéret, ami nekem szól?**

Imádság

Istennek *Krisztusban* való ígéretei **miáltalunk**, Uram? Valahány ígérete van Istennek, azokra *Krisztusban* van az igen? Igen, Uram, és köszönöm *neked*. Ma reggel a *Te* szentséges jelenlétedben fel akarom jegyezni az erre mondott igenemet és ámenemet. Ó, Istenem, fel sem tudom fogni **mindazt, amit Krisztusban adtál nekem**. Valójában el sem tudom képzelni, milyen üres lenne az életem *nélküled*, drága Uram! Úr Jézus, benned mindent megtalálok, amire csak szükségem van, amikor szembe kell néznom a mai nap követelményeivel, alkalmával, kísértéseivel és döntéseivel.”

Ezután még néhány percet eltöltök azzal, hogy imádom és dicsérem az Urat, akinek békessége elárad lelkemben. Még nem ismerem sajátos válaszait kérdéseimre, de igazában ez nem számít, mert Isten békessége van a szívemben. Felbecsülhetetlen értékű volt az Úrral együtt töltött időm. Dicsérem Őt ezért. És most, ahogy elkezdem a napot, Isten értékes eledelt adott Igéjében, amely visszatükröződik majd elméből és szívemből, amikor később szembe kell néznom a nap feladataival.

És most, kedves olvasóm, hadd adjam át neked az Úr meghívását vele való mindennapos találkozásra: neveden szólít és hív téged is: jöjj és egyél! Gondolj arra, hogy első és legfőbb kötelességed mindennap, hogy lelked Isten előtt, a vele való közösség boldog állapotába kerüljön.

Milyen csodálatos annak tudata, hogy az Úr Jézus minden nap kiterjeszti az Ő személyes meghívását terád is. Néven nevez téged, kegyesen meghív, hogy **jöjj és egyél vele együtt!**

---

*A Te igazságod változatlanul, örökké megállt,
Te megmented azokat, akik Te hozzád kiáltanak;
Jósággal fordulsz azok felé, akik Téged keresnek;
Azok felé, akik megtalálják Téged, valamennyien.*

*Megízlelünk Téged, ó Te életnek Kenyere,
S sokáig ünnepelünk Téged még;
Szomjúságunkat oltjuk Te veled, a Forrással
És szomjazó lelkünket Te belőled elégítjük ki.*

Clairvauxi Bernát

Függelék A BIBLIATANULMÁNYOZÁS

Íme, még néhány kérdés az olvasott bibliai szakaszokkal kapcsolatban, amiket érdemes feltenni, hogy gyümölcsöző bibliatanulmányozásod legyen:

- Kiről beszél ez az igeszakasz?
- Kihez szól?
- Milyen speciális szavakat használ a szerzője?
- Mikor keletkezett ez az igeszakasz?
- Honnan írta szerzője?
- Mi célból írta és milyen körülmények között?
- Hogyan illeszkedik ez az igeszakasz az előző-nyekbe?
- és a következményekbe?

Megjegyzés:

Bár sokszor nem lehetséges minden nap bibliatanulmányozást végezni, de minden nap szükséges megtartani az Istennel kettesben töltött időt belső életünk fejlődése érdekében.

„Igyekezz kipróbált emberként megállni az Isten előtt, mint olyan munkás, aki nem vall szégyent, hanem helyesen fejtegeti az igazság Igéjét” (2Tim 2,15).

Függelék B AZ ISTENNEL TÖLTÖTT IDŐ

Íme néhány kérdés, amit feltehetsz, amikor a mindennapos bibliaolvasásod során versről versre haladsz:

Van-e ebben a versben (szó):

- Bűnről, amelyet kerülnöd kell?
- Intés, amelyre figyelned kell?
- Parancs, amelynek engedelmeskedned kell?
- Jó példa, amelyet követned kell?
- Rossz példa, amelyet el kell kerülnöd?
- Új gondolat az Atya Istenről?
- A Fiú Istenről?
- A Szent Szellem Istenről?
- Új betekintés a Sátán kegyetlen céljaiba
- és ravasz fortélyaiiba?

„De az Igének ne csupán hallgatói, hanem megtartói is legyetek, hogy be ne csapjátok magatokat. De aki a szabadság tökéletes törvényébe tekint bele, és megmarad mellette, úgyszólván nem feledékeny hallgatója, hanem tevékeny megvalósítója: azt boldoggá teszi cselekedete” (Jak 1,22.25).

NAPI IMA VEZÉRFONAL

Naponkénti közbenjáró imádságaink érdekében, elhatároztuk annak a naponkénti sorrendnek a követését, amelyet az evangélista, Thomas B. Rees javasolt, megtérésem után, több mint 50 évvel ezelőtt.

Miután feltöltöttük lelkünket Isten Igéjével, és az imádságban a fejünktől a szívünkig hatolt, könyörgő imádság következik. Egy gépies napi megszokás helyett, a másokért végzett könyörgés, a hálaadás, közbenjárás és velük való törődés, meghosszabbított és friss ideje lesz. Bár nincs az imacéloknak ilyen rögzített listája, bízunk benne, hogy a Szent Szellem kiterjeszti az imaidőnket, hogy átölelje az összes aktuális imaszükségleteket, bármilyenek is legyenek azok.

„Semmiért se aggódjatok, hanem imádságban és könyörgésben mindenkor hálaadással tárjátok fel kéréseiteket Isten előtt” (Fil 4,6).

Megjegyzés: A következő NAPI IMA VEZÉRFONAL nem zárja ki a személyes természetű imatémákat, vagy azt, ami a naponkénti élet alapján adódik.

NAPI IMA VEZÉRFONAL

VASÁRNAP – Azok az emberek, akiről tudjuk, hogy nemrégiben találták meg a Megváltót; imatársak, akik által Isten meggazdagította az életünket; az üldözött egyház, amelyről buzgón keresünk részletes információkat, valamint az egyház megújulásáért napjainkban.

HÉTFŐ – Misszionáriusok, akiknek szolgálata iránt Isten érdeklődést ébresztett bennünk, és amibe belevont bennünket.

KEDD – Különösképpen a hálaadás ideje, s imádat kifejezése mindazért, amit Ő jelent; amit Ő tett, mindazért, amit tenni fog és mindazért, amit Ő adott.

SZERDA – Evangélisták, Biblia-tanítók és keresztyén munkások.

CSÜTÖRTÖK – Otthoni kötelezettségek, lelki kötelességek, anyagi kötelezettségek stb.

PÉNTEK – A saját szűk családunk és a rokonok nagyobb családja, azokkal együtt, akik megkedvelték a feleségemet és engem, valamint gyermekeinket és unokáinkat, a Krisztusban.

SZOMBAT – Az Isten keresése szolgálata, szerte a világon; emberek, akikkel az utcán találkoztunk, és akiknek bizonyoságot tettünk, valamint a Krisztuson kívüli családtagok stb.

ISTEN KERESÉSE

Richard A. Bennett